Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Munch, Andreas.; af A. Munch.
Titel | Title:	Digte, gamle og nye
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Christiania : Johan Dahl, 1848
Fysiske størrelse | Physical extent:	283 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

53. - 383.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 53 8°

1 1 53 0 8 079407

+REX

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Digte,

gamle og nye,

af

A. Munch.

Christiania.

Forlagt af Johan Dahl.

1848.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Tag disse Sange hen, min Sjæls Veninde,
Og lad dem falde paa dit Hjertes Grund!
Da bliver deres Klang først fuld og rund —
Kun Du kan Grundakkorden rigtig finde.

For Dig kun Alt vil ret Betydning vinde,
Dit Blik seer ene til mit Væsens Bund —
Du, som har delt min minderigste Stund,
Mit Livs, min Vandrings tro Ledsagerinde!

Du veed det vel, kun lidet Haab der er
At saadan simpel Sang i disse Tider
Vil blive hørt af Mængden giennem Larmen —

Hvad er det saa? naar den er Dig kun nær,
Naar Melodien til Dit Hjerte glider
Da steeg den ei forgjæves mig fra Barmen.

Indhold.

	Side
Et Fjeldvand	3.
Resignation	5.
Haab	6.
Nytaarsmorgen (1838)	7.
En Oktobernat	9.
Drengen og Træet	11.
Høstandagt	13.
Ensomhed	14.
Forbedret Natur	16.
Reiselyst	17.
Notre Dame de Paris	18.
Fontainebleau	21.
En Rhinfart	24.
Sneespurvene	27.
Drøm og Virkelighed	30.
Sarpsborg	44.
Frederik den Sjettes Død	47.
Vintrens Komme	49.

Side.

Den forladte Kirke . . . . . 55.
Napoleons Gravmonument . . . . . 63.
Ved Aarsskiftet (1841) . . . . . 67.
Victor Hugo til Hertuginden af Abrantes . . . . . 69.
Sommerens Veemod . . . . . 72.
Melankoli . . . . . 75.
En gammel Melodi . . . . . 77.
Kong Salomons Død . . . . . 79.

Mindedigte og Festsange.

Gravkapellet paa Jarlsberg . . . . . 84.
Grev Herman Wedel . . . . . 87.
Til Professor Hansteen ved hans Kones Død . . 90.
Peter Andreas Heiberg . . . . . 92.
Maurits Hansen . . . . . 95.
Nikolaus Lenau . . . . . 98.
Festsang for Professor Dahl . . . . . 102.
Sang ved Bogtrykkerkunstens Jubilæum . . . . 104.
Ved en Aftenfest i Anledning af de nye Universitets-
bygningers Grundlæggelse . . . . . 107.
Anders Sandø Ørsted i Norge . . . . . 109.
Pintsehymne . . . . . 112.
Epilog . . . . . 114.
Theaterprolog ved Kong Carl Johans Regjeringsjubilæum 116.
Sang ved Kong Carl Johans Fødselsdag . . . 121.
Cantate i Kirken paa Kong Carl Johans Begravel-
sesdag . . . . . 124.
Hilsen til Kong Oscar . . . . . 126.
Nordens Enhed . . . . . 128.
Sang for Norden . . . . . 132.

Side.

Island . . . . . 135.
Sang ved Skandinavernes Julefest i Paris . . . 137.
Sang ved de norske Studenters Mindefest for Christian den Ottende . . . . . 140.
Aarets Spørgsmaal (1844) . . . . . 142.
Vaarkjending . . . . . 146.
Klosterruinerne paa Hovedøen . . . . . 150.
Høstens Magt . . . . . 154.
Et Vindue . . . . . 156.
Efter et Landparti . . . . . 158.
Kanariefuglen . . . . . 161.
I et Exemplar af Goethes Herman og Dorothea . . . 164.
Ved en Fjeldreise . . . . . 166.
Paa Tindsøen . . . . . 169.
I Dalen . . . . . 171.
Paa Fjeldet . . . . . 173.
Skjoldmøslaatten . . . . . 175.
En Aftenstemning . . . . . 186.
Nordisk Liv . . . . . 188.
Sneefald . . . . . 190.
Tolv Sonetter . . . . . 192.
Den første Nat i Italien . . . . . 204.
Dogana . . . . . 207.
I Peterskirken . . . . . 209.
Antikſalene i Vatikanet . . . . . 212.
Bud fra Hjemmet . . . . . 218.
Forvexling . . . . . 220.
Dobbelt Nyden . . . . . 222.
Farligt Møde . . . . . 223.

Side.

Blomster og Ruiner . . . . . 225.
En Sommeraften i Rom . . . . . 228.
Domine, qvo vadis? . . . . . 235.
Amalfi . . . . . 241.
Palmen . . . . . 243.
Barkarole . . . . . 247.
Et sicilianſk Aftenlandſkab . . . . . 249.
La Flora . . . . . 253.
En Studie . . . . . 256.
Det onde Øie . . . . . 260.
Sidſte Gang . . . . . 273.
Tidens Tegn . . . . . 276.
For Danmark . . . . . 282.

Et Fjeldvand.

Jeg sad en Aften i en lille Baad
Paa en af disse dybe, stille Vande
Der ligge, som et Øie blankt af Graad,
Imellem Norges Fjelde. Let og varm
Stod Aftenhimlen om de mørke Strande,
Og sænkte sig i Søens klare Barm,
Saa Baaden syntes let ophængt at svæve
Midt i et Lufthav, hvor der ei var Bund
Men lige dybt forover og forneden,
Som Jordens Kugle midt i Evigheden.
Død Stilhed hvilte over Søe og Lund!
Der fandtes ei en Fugl, som vilde leve,
Som vilde synge her en Aftenstund.
Ingen romantisk Klang om Fjeldet drog
Paa klare Vinger, som i Tyrols Dale —
Den norske Fjeldegn eied' ingen Tale
Undtagen Eensomhedens stille Sprog.

De tauſe Roersfolk dypped' Aaren blødt
Og lydløſt i de kolde, klare Vover. —
Jeg ſmelted' hen i denne Stilhed ſødt,
Det var, ſom om min Sjæl gled ſagte over,
Og tabte ſig i inderlig Forening
Med Fjeldnaturens dybe, dunkle Mening. —

Resignation.

Dybt i de inderste, de mørke Skove
Har Poesien nu gjemt sit Paulun,
Hvor tunge Ranker over Muren sove
Og Aftenvinden glider mild og luun.
I denne dunkle, slumrende Alkove
Den hviler nu, som Fuglen i sit Duun.
Thi Verden larmer paa sin haarde Bane
Og lader haant om hvad den ei kan ane.

Der er ei Plads for Sang paa Livets Scene,
Hvor knirkende Maskiner tage fat;
Lad Poesien da kun glemt og ene
I Skoven bygge med sin ædle Skat.
En enkelt Drømmer paa de gamle Stene
Kan endnu sidde, mangen Sommernat,
Og græde mildt, naar sød Erindring farer
Igjennem Templets synkende Pillarer.

Haab.

Hvor det er venligt at haabe og drømme,
Vugges paa Fremtidens usikkre Hav,
Lade de dæmrende, varmende, ømme
Skumbølger dølge den lurende Grav!
Stjæle en Dag fra den gjerrige Fiende,
Lege med Ilden og troe det er Guld,
Lukke sin Frygt og sin Anelse inde,
Kaste sin Afgrund med Vaarblomster fuld!

Lad kun den Gamle udhvile paa Minder,
Minder af Storhed og glimrende Baand!
Lad ham kun tælle hver Perle han finder,
Træde dem sammen med skjælvende Haand!
Ungdommen haaber, og Haabet er bedre,
Flyver afsted paa sin vingede Hest.
Seer Du hans Hat med de vaiende Fjedre?
Følg dem, o! følg dem da som Du kan bedst!

Nytaarsmorgen.

(1838)

Sagte løfter sig den blege Morgen
Over Vinternattens dunkle Rand,
Smiler svagt, og i dens Smiil forborgen
Ligger Alt, hvad Aaret give kan:
Haab og munter Glæde for den Unge,
Nye Vinger til hans lette Fjed, —
Hvile for den Trætte, for de tunge
For de gamle Lemmer evig Fred.

Ønsk dig dristig kun hvad Hjertet lyster:
Nytaarsmorgen er saa riig paa Alt.
Ukjendt Hav har mange grønne Kyster —
Fjernt paa en af dem din Stjerne faldt.
Om den funkler stadigt over Skoven,
Om den slukkes ud i Græsset mat? —
Spørg ei derom — sæt kun ud paa Voven,
Vinden tager snart i Seilet fat.

Og det svulmer, og det trækker herligt,
Skummet hvisler om den brune Stavn.
Staa ved Roret da! styr fast og ærligt —
Egen Kraft skal bringe dig i Havn.
God Formue er i dine Hænder,
I dit sunde Hoved groer dit Aar —
Hvad der skeer, hvor end Seiladsen ender,
Stolt og rolig paa din Post du staaer.

Tusind' slige Snekker over Jorden
Løbe ud paa denne Nytaarsdag;
Vi, som overvintre her i Norden,
Ville seile under fælleds Flag.
Hver har vel en Plads ved egen Arne
Til at stille sine Ønsker paa,
Dog, een Farve skal vor Himmel klarne:
Fædrelandet foran Alt maa gaae.

Lad da Nytaarssolen kold oprinde
Over Norges sneebedækte Ryg —
Straalen tænder dog et Liv derinde,
Kraften drømmer under Dækket tryg.
Og, naar Aaret aabner sine Blade,
Bærer det en Blomst: vort Folkeliv!
Frodig staaer den blandt de mange glade
Billeder i Aarets Perspectiv.

En Oktobernat.

Høstmørkets tunge Lag
Om dig sig hvælver
For Stormens vilde Tag
Dit Kammer skjælver.

Regnen vil ind til dig,
Slaaer hvast paa Rude,
Og underlige Skrig
Kalde derude.

Thi det er Livets Strid,
Den haarde, sidste,
Mod Dødens kolde Tid
I Vinterkiste.

Den smitter dig ilsn
Den Jordens Klage,
Thi du er Jordens Søn —
Du vil forsage.

Men dæk dit Vindue til,
Antænd din Lampe!
Lad rase Vindens Spil
Og Høstens Kampe.

Ved Lysets milde Skin
Paa hvide Blade
Der svæver til dig ind
Vaaralfer glade.

Kald dine Minder frem
Og dine Drømme!
Nu er det Tid paa dem
At hvile, svømme.

Drengen og Træet.

Smukke Træ! hvor stolt du staaer
Med de skjønne, gule Blade!
Havde jeg saa deiligt Haar
Vilde Alle blive glade.

Lille Dreng! misund mig ei —
Dine Lokker ere bedre:
Snart bortflyve hver sin Vei
Mine visne, døde Fjedre.

Og et Vindstød rigtigt kom,
Greb de skjønne Blade alle —
Drengen jubler, springer om
Forat fange dem som falde.

Træet staaer der sort og bart,
Vinden piber i dets Grene.
Drengen iler let og snart
Did hvor Moder venter ene.

Hviler sig mod hendes Knæ
I den varme, lune Hytte:
Moder, med det store Træ
Vilde jeg dog ikke bytte!

Høstandagt.

Der staaer en Kirke høi og underbar,
Hvor mørke Graner ere Piller ranke,
Hvor Buen hvælver sig som Himlens Tanke
Og Aftenrøden er det malte Glar.

Høststormen synger der med Orgeltoner
En Sjælemesse over Jordens Liig,
Og alle Skyer lette hæve sig
Som Virakdampe op mod Loftets Kroner.

Men i det Fjerne som et Høialtar
Staaer Fjeldet med sit hvide Linnedklæde,
Og Stjerner over Helligdommen frede
Med selsom Glands, saa tindrende og klar.

O! lad mig bøie Hovedet og knæle
Paa Kirkens Altartrin ved Nat og Dag,
At Andagts dunkle Vinger kunne dvæle
Med Kjøling over Hjertets vilde Slag!

Ensomhed.

Langt ind i Aasen er et stille Vand
Med høie, mørke, skovbegroede Kyster,
Hvor Fjeldet bader sine kolde Bryster,
Hvor Birken skjælver paa den tause Strand
Og sine gule Blade langsomt ryster
Paa Vandet ned, kun saa den grøde kan.

Fra Lien smiler ingen venlig Hytte
Og ingen Snekke fra den trange Vig;
Tys! hisset rasler det — en enkelt Skytte
Igjennem Skoven sagte lister sig
Og standser ofte, og maa vaersom lytte
Til Røiens og Tiurens høse Skrig.

Men Bølgen er saa mild, saa dyb, saa klar,
Og giver Himlens Blik saa reent tilbage
Som om den Comersøens Skatte bar.
Og derfor lofter sig en stille Klage
Fra Søens Grund, dens Sorg vil Vinger tage
Og fra det Høie fordre Trøst og Svar:

Ak! jeg har Kraft at fange Himlens Blaa
Og der er Ingen som kan see derpaa! —
Snart knuges jeg af Vintrens blanke Lænker
Men Ingen aner hvad derunder tænker,
Og intet Die har i mit sig speilet
Og ingen Lilie paa mit Bryst har seilet!

Men Høstens klare Luft veemodig smiler
Thi Søens stumme Sprog den godt forstaaer —
En Fugl derover ned mod Syden iler
Og Skytten hjem igjen af Skoven gaaer.
Og Søen sukker, lukker sig og hviler
I stille Drømme til den næste Vaar.

Forbedret Natur.

Aftnen drømmer i de stille Skove,
Granen suser, Græsset aander sødt,
Sidste Dagskjær, bævende og rødt,
Svømmer paa den veemodsklare Vove.

Kloge Mand ved dette bliver stødt:
"Der maa formes efter strænge Love,
Ikke evig drømmes kun og sove:
Landskabet er ubestemt og dødt.

Der maa sættes Nygrad i dets Tanke,
Bygges Huse, skabes Liv, som banke —
Jeg skal selv udkaste Planen net."

Sagte Smiil gaae gjennem Lundens Blade,
Maanen tænker, Fugle synge glade,
Skyer seile ilende og let.

Reiselyst.

Hvorfor maa det unge Bryst vel stunde
Efter Landet bag de fjerne Høie?
Drømme om igjen med vaagent Øie
Smukke Eventyr, som Barnet kunde?

Ak, thi ude er der Sommerlunde,
Ude er der Pragt og Liv og Møie,
Ude bruser Havet om din Køie,
Taler til dig gjennem tusind Munde.

Eier du en Sjæl at lægge aaben
For dets Storm, saa duk dig kun i Daaben —
Aldrig vil du angre hvad du gjorde.

Ene Aandens Fugl vil flyve over
Verdens Riger — men en Østers sover
Lunt og godt i sine trange Fjorde.

Notre Dame de Paris.

Der staaer forladt og ene
I Hjertet af Paris
Et gammelt Digt af Stene
Til Notre Dames Priis.
De fatte ei, de Unge,
Hvad den vil have sagt,
Men Taarn og Buer sjunge
Om dunkle Tiders Magt.

Hver Plads i dette Babel
Har sin Erindrings Skat.
Revolutionens Sabel
Har dog ei Mærker sat:
Den nye Tids Bedrifter
Ei hugges ud i Steen,
Man gjemmer dem i Skrifter —
Paris er glat og reen.

Paa Grevepladsen iler
Den muntre Hob idag,
Hotel de Ville smiler
Med Tricolorens Flag.
Let Pont d'Arcole hænger
Paa Seinens blanke Bælt —
Til andet Minde trænger
Ei Julidagens Helt.

Friheden har ei nødig
Et Mærke hvor den stod,
Dens Mynt er end fuldlødig:
Det er vort Hjerteblod.
Hvergang at Solen rinder,
Da vaagner denne By,
Da vaagne og dens Minder,
Da fødes den paany.

Men Notre Dame Kirke
Staaer som et Sagn, vel gjemt,
Om hvad den kunde virke,
Den Tid, som er forglemt.
Dens Aand, dens Kraft, dens Mening
Forlængst er svundet hen;
Dens evige Forstening
Staaer mørk og tom igjen.

Dog, een Betydning kjender
Jeg for den graa Gestalt:
Naar Julisolen brænder
Paris's nye Asphalt
Da vinke de dunkle Haller,
Den Trætte gaaer derind,
Og mystisk Hvile falder
Paa hans oprørte Sind.

Thi Dagen er en Kjæmpe
Med Liv, med Sol, med Ild,
Han agter ei at dæmpe
Sin Kraft, tit altfor vild.
Oldtidens dybe Skygge
Er som en kjølig Nat,
Med Dugg, med Skove trygge
Med Himmel stjernesat.

Fontainebleau.

Drømmer jeg mig kun blandt de Udkaarne,
Som kan hvile sig paa dette Sted?
Disse Dufte, om mit Bryst let baarne,
Aande de ei Sydens varme Fred?
Aftenrøden over Slottets Taarne,
Svanens Seilen, Søens dunkle Bred,
Viindruranken paa de runde Høie,
Er det Alt et Blændværk for mit Øie?

Aftenklokken fra Capellet ringer,
Nattergalen slaaer i Havens Træer,
Mørket sagte folder sine Vinger
Over Søe og Skove, fjernt og nær.
Sødt Naturens Aftensuk gjenklinger,
Fuglen pikker paa de modne Bær,
Smukke Piger, syngende og glade,
Sælge Ferskner paa Viinrankens Blade.

Kongens Borg, et Rendezvous af Slotte,
Skuer over Egnen stolt og rød,
Med de tykke Mure, som kan spotte
Tidens Gang og Kongeslægtens Død;
Med sin Gaard, hvor Frankrigs Keiser maatte
Tømme Afskedskalkens bittre Nød.
Stille! her det var, hvor jeg nu træder —
Vaagn et Øieblik, I gamle Steder!

Taus i Rader Kriger staaer ved Kriger,
Knytter Haanden, skjuler Taarens Glands,
Fast og langsomt Keiseren nu stiger
Ned ad Kjæmpetrappen, nylig hans.
Han forlader alle sine Riger,
Kun ei sin Udødeligheds Krands.
Tys! han taler — griber deres Hænder
Tvinger Smerten som i Brystet brænder.

Og fra alle Slottets Vindver grine
Nu Bourbonerne til denne Akt.
Kun den ridderlige Henriks Mine
Røber, at han kjender Ærens Magt.
Snart er dog forglemt den hele Pine
Eensomheden har sit Hof her lagt; —
Til der atter komme nye Gjæster,
Bryllupsklang og Borgerkongens Fester.

Men, om gamle Minder, nye Glæder
Suser Skoven ved Fontainebleau,
Hvælver sine Kroner, vaager, freder
Rundt om Paradisets blide Roe.
Helgenbilledet ved Træet beder
For de Skygger, som i Skoven boe —
Der de gamle Konger endnu jage
Mangen Nat ved Hornets vilde Klage.

En Rhinfart.

Jeg hilser Dig, du stolte Rhin,
Du Tydsklands Livsensaare,
Saa liflig, som din gyldne Viin
Saa reen, som Barnets Taare.
Den som engang en deilig Kvel
Drak Luften af dit grønne Fjeld
Han husker det ad Aare.

Man siger vel at Vand og Søe
Kan ingen Skrift bevare,
At Alt maa glemmes bort og døe
Som i dets Dyb vil fare —
Men Rhinen vel kan gjemme paa
De Sagn, som i dens Bølger laae
Og fra dens Borge svare.

Han skriver dem med varme Træk
Paa Kystens runde Høie,
Han hænger dem i Rankens Hæk
Som gamle Muur vil bøie.
Han fører dem nedad sin Strøm,
Saa dyb som Jakob Bøhmes Drøm
Saa klar som Luthers Øie.

Hvor blank og bred den glider ned
Og gjennem Landet seiler!
Og Mainz paa viindruklædte Bred
Skjøn venter paa sin Beiler.
Let over den staaer Himlens Sal
Og Bispens gamle Cathedral
I Bølgen end sig speiler.

De Fjelde brat ved Bredden staae,
Dem kjender jeg vel alle,
Luurtoner gjennem Lien gaae
Og mildt og hjemligt kalde —
Men Borgen kjækt paa Spidsen lagt
Og Viindruhavens rige Pragt
Maa dog lidt fremmed falde.

Nu vel, jeg tømmer Bægret her
Af Rhinens ædle Drue
Og i dens gyldne, dybe Skjær
Min Tanke vil jeg skue:
Til Syden staaer min Hu igjen,
Men over Norge svæver end
Min Barndoms hvide Due.

Sneespurvene.

I stakkels Fugle, simple og graae,
Hvad ville I nu?
Er det nu Tider at flyve paa
I Vinterens Gru?

Her findes ei Blomst at hvile ved,
Ei varmende Sol;
I stakkels Fugle — afsted, afsted
Mod en lysere Pol!

"Ak nei her maa vi synge og lee —
Det er vor Tid —
Vi komme hvergang den første Snee
Gjør Marken hvid.

Det er ingen Kunst at synge smukt
I grønne Vaar
Naar Blomsten, drømmende sødt om Frugt
Sin Krone udslaaer.

Da lever en Sjæl i hvert Rosenblad —
Det synger selv
Og Vaarens Morgensang klinger glad
I Skov, i Elv.

Men naar Isens Blinken er eneste Guld
Og Blomst og Frugt,
Naar Himlen hænger af Riimfrost fuld
Og Livet er slukt.

Da fare de Sommerfugle afsted —
Da komme kun vi
Og flyve paa Sneen og bringe med
Lidt Poesi."

I stakkels Fugle, simple og graae
Kom kun til mig —
Nu kan jeg Eders Virken forstaae
Jeg er Eder liig.

Som Eder floi jeg til Syden ud
I den varme Tid,
Og kom tilbage som Vintrens Bud
Da Marken blev hvid.

Som Eder stille jeg søge vil
I Sneen et Korn,
Mens i det Fjerne jeg lytter til
Erindringens Horn.

Lad andre Fugle med Sol og Pragt
I Syden boe —
Heroppe hvor Jorden er kistelagt
Vi vaage troe.

Naar Skoven er nøgen og Bølgen stiv
Det gjør saa godt
At finde af et høiere Liv
En Anelse blot.

Drøm og Virkelighed.

I.

Dengang endnu i Seklers Dvale
Det tryllebundne Norge laae,
Da ingen Læbe mægted' tale
Da knapt et Hjerte turde slaae —
Der flagred en forvildet Svale
Om i de nattedunkle Dale
Og kunde ingen Varme faae.
En Yngling, bleg og sorrigfuld
Med Tvivlens Mærke paa sin Pande,
Med Tanken vendt mod Friheds Lande
Gik drømmende paa Fædres Muld.
Hans Sjæl, en Flamme gjemt og bunden,
En Morgendæmring ei oprunden,
Var vild som Stormene i Høst
Og fattig kun paa Haab og Trøst.

Det syntes fast at al den Sorg
For Landets Skjæbne og dets Lænke,

Som for sad taus paa Fjeldets Borg
Nu vilde i hans Bryst sig sænke;
At hvert et Suk for hvad den led
Som Tiden gjemte dybt og længe,
Nu bæved' i hans Hjertes Strenge
Og smerteligt paa Læben gled;
At Fjeldets dunkle Melodi,
Af Længsel heed, tung af Erindring
Omsvæved ham, for sagte i
Hans unge Sjæl at søge Lindring.
Ak! selv han vidste intet Sted
At vandre til, at hvile ved.
For Tankerne, som i ham brændte
Han ingen Havn og Virken kjendte,
For al sin Higen ingen Fred.
Kun som en lønlig Elskerinde
Sin Sorg, sit Haab han kunde finde!
Hans Landsmænd sank i Støvet ned
For Magten paa en fremmed Bred
Og glemte Fædres stolte Minde.
Der var ei Een af dem saa god
At han den Frihedsdrøm forstod
Som Ynglingshjertet lukked' inde.
De spotted' ham, de loe ham ud
Og offred' til den falske Gud.

Ved Bunden af en eensom Fjord
Laae en af hine trange Dale,
Saa egne for vort høie Nord;
Som Kirkebuer dunkle, svale,
Hvor Norges Fjeldaand endnu boer
Og kalder dig med Fossens Tale.
Graae Hytter paa de bratte Lier
Hvor Livet fødes, døer og tier.
En Krands af dunkle Aase om
Den Eensomhedens Helligdom,
Og i det sidste, duftblaa Fjerne
Et Sneefjeld, blankt som Haabets Stjerne.
Men paa en Mark i Dalens Grund
En Kreds af store Stene laae
Med underlige Runer paa.
Forbi den gamle Steenur kun
Ugjerne Bonden vilde gaae,
Naar Maanen i en Midnatstund
Paa sine Ungdomsminder saae.

Her, paa det gamle Thingsteds Rester
Sad Ynglingen en høstlig Nat,
Fortvivlende, af Gud forladt.
Lig Oldtids mørke Offerpræster
De Bautastene stod omkring

Ham i en taus, alvorlig Ring,
Som om de havde ham udkaaret
Til et Sonoffer for hans Tid,
For al den Kvide, al den Splid,
Som Nord saalænge havde baaret,
Og vilde nu sin rustne Kniv
Aftvætte i hans unge Liv.
I Aasens fjerne Mumlen, og
I Elvens Brusen gjennem Dalen
Han hørte Aanderne fra Valen,
De gamle Thingmænds Varselsprog: —

Paa Thingets Steen hvi grubler Du?
Vaagn! det er Tid at handle nu.
Skal Døde da til Kamp opstaae
For Livets Sønner vil udslaae
Det gamle, glemte Frihedsflag
Og kjæmpe under det i Slag?
Tænd Baunen an paa Fjeldets Ryg
Væk Dorskheden, som sover tryg —
Lad Frimænds Fodspor, som en Raa
Let over vore Grave gaae!
Vor Søvn var tung, vor Drøm var lang,
Væk os da nu ved Skjoldeklang!

Ak! intet Svar! Alt blev saa stille
Og Natten aandede saa tyst
Som om den frygted' at forvilde
De tause Slør om Fremtids Kyst.
Den kolde Lamhed tung sig lagde
Nu til den arme Ynglings Bryst,
Og ingen Anelse ham sagde
Hvad Tiden gjemte til hans Lyst.
I Skyerne, som tunge drev
Henover Dalens Klippeborge
Han syntes at Guds Finger skrev
En Dødsdom for det sjunkne Norge,
Han saae den dybe Stilheds Vover
At glide dunkle, trøge over
Hans Fædreland, med langsom Svig.
Han syntes Himlen sænkte sig
Nu fra sit gamle, høie Stade,
Som en uhyre Marmorplade
Paa Norges stivtudstrakte Liig.

Da sprang han op, og snapped' efter
Luft! Luft! med sine sidste Kræfter.
Hans Bæger fyldtes til dets Rand —
Forskjærtset var hans Fædreland.
Da vendte sig hans rige Indre

Fra Menneſker og Livets Daad,
Til Eenſomhed, hvor Stjerner tindre
Og Duggens klare Taarer lindre
Det piinte Hjertes kvalte Graad.
I Skovens Suk, i Dalens Kilde
I Soens Bølger, troe og ſtille
Sin Kummer nu han vugge vilde
Paa Drømmens fjederlette Baad:

Bort! bort herfra! Langt maa jeg flygte,
Did, hvorhen intet Brev og Rygte
Om Norge og dets Skjæbne naaer.
Til fjerne Verdensdeel jeg gaaer,
En blid Paulun jeg vil mig bygge
Dybt i Urſkovens dunkle Skygge;
Der ſtirrer intet Oldtids Øie
Vildt paa mig fra de rene Høie,
Der ſukker ei den fri Natur
Tungt under Menneſkenes Lænker
Men ſidder ſom en Brud og tænker
Og drømmer i ſit Jomfrubuur.
Farvel, I Sovere derhjemme!
I Svende ved Dankongens Bord!
O, kunde jeg ſom Eder glemme

Min Moders Sorg, min Fortids Stemme
Mit Hjem, mig selv, min Fosterjord!

Han var forsvunden. Ingen vidste
Hvor nu han maatte Livet friste
Og Ingen tænkte meer derpaa, —
Det var som man ham aldrig saae.

II.

Men i Amerika, langt inde
I Skovene mod Vest, hvorhen
Knapt Menneskets kan Veien finde,
Hvor Jordens Barndom gaaer igjen —
Der levede en Kolonist,
Som lysned' flittigt Skovens Stammer,
Alene med sin dulgte Jammer,
Bestandig stum, bestandig trist.
Paa Jagt han hented' Vildt og Skrammer,
Og løb sin trætte Fod tilblods,
Forfulgte over Skovens Mos
Den sultne Ulv, den lette Panther —
Men skyede sine Brødres Spor.

Nybyggerne knapt vidſte hvor
Den Fremmede i Skoven foer —
De kaldte ham den ſtille Planter.

Saa lagde Aar ſig tungt til Aar,
De lange Dage kom og ſvunde,
Og Skoven ſmykked ſig til Vaar
Og Bladet faldt fra Høſtens Lunde —
Hvortil den Planter vidſte ei,
Det var en mørk og ſporløs Vei.
Taus drev han ned ad Tidens Strøm
Som i en lang, en angſtfuld Drøm —
Og da han vaagnede deraf
Stod han paa Randen af ſin Grav.
Hans Lokker vare blevne graae
Han maatte krum og bøiet gaae.
O, der er ingen Vægt ſaa tung,
Som ſølvgraat Haar om ſjunken Tinding,
Naar ei en Daad, ſom Livets Vinding
Kan krandſe Lokken grøn og ung.

Nu blev den Gamle grebet af
Hiin underlige, ſidſte Længſel
Som driver Fuglen til ſit Fængſel
Og Sønnen til ſin Faders Grav.

Det tyktes ham saa blidt, saa sødt
At hvile der hvor han var født;
Under sin Barndoms Hængebirker
Han ønsked' sig den sidste Bo,
Og Klokkerne fra Hjemmets Kirker
Kun skulde ringe ham til Ro.
Nu tænkte han ei meer at vække
Sit Land til Friheds Kamp og Kiv —
Dets Jord, om end af Søvnen stiv,
Var altid god nok til at dække
Hans arme, hans forspildte Liv.

Han tog igjen sin Vandringstav
Drog over Land, drog over Hav,
Utrættelig, med sænkte Blikke —
Han blev ei spurgt, han spurgte ikke.
Der staaer en hellig Gysen af
Den som gaaer Pilgrim til sin Grav.

Det var en graalig Morgenstund
Da Oldingen igjen betraadte
Den stille Thingdals hellige Grund
Som Ynglingen forlod, forraadte.
Halvdunkle Skygger endnu laae

Langs Aasen og de grønne Enge,
Og Dalen stille vented' paa
At Morgnen skulde blank opstaae,
Som Harpens stemte, fulde Strenge
Paa Haanden, der skal Tonen slaae.
Den Fremmede gik taus derind
Med bøiet Hoved, bøiet Sind. —
Da han kom nær til Thingets Stene
Opløfted' han sit Blik — men bleg,
Forfærdet han tilbage veeg,
Thi han var ikke længer ene!
Var Oldtid atter blevet vaagen?
Paa Stenene, i kraftig Rad
De gjæve Thingmænd atter sad',
Halvt synlige i Morgentaagen:
Midt inde i den ædle Ring
Stod høit en Drot, som Lagabøter,
Blandt Norges Mænd paa Gulething.
Og opad Lierne omkring,
Fra fjernest Dal, fra fjernest Sæter,
Der bølged Hoved nu Hoved
Det Folk som længe havde sovet.
Men Alt var uden Liv endnu
Og skjultes halvt i Taagens Gru;
Kun hist og her gjennem det Dunkle
Man saae et Sværd, et Øie funkle,

Og svagt, som Havets fjerne Brusen,
Der lød en dump Forventnings Susen.

Da sank den gamle Tvivler ned
Og bad om Visshed og om Fred,
Og strakte sine matte Hænder
Mod Osten ud, hvor Solen tænder
Sit Øie, og hver Morgen sender
Sin klare Sandhed, stærk og varm,
Dybt ind i Menneskenes Barm:

Sankt Olafs Tegn, du milde Sol!
Du Aukthors stærke Overvinder,
O frels mig nu! al Løgn forsvinder
Ved Glandsen fra din Kongestol!
Er dette Under, som jeg seer,
Et Blændværk af min egen Hjerne —
Saa lad mig aldrig drømme meer!
Men er det sandt, er Friheds Øe
Opdukket, mens jeg i det Fjerne
Mig sænkte dybt i Glemsels Søe —
O, lad mig da et langt Sekund
Indsuge Friheds Morgen kun,
See Norges Haab, — saa vil jeg gjerne
I dine første Straaler døe!

Og see! det skede som han bad.
Dagfuglen alt paa Aasen sad,
Sneefjeldet, Morgenens Herold,
Alt løfted høit sit røde Skjold,
Og Lysets evigrige Kilde
Oprandt høitideligt og stille.
Ned for dens Straaler, klare, milde,
Den mørke Natteskygge faldt,
Som lange Tiders dunkle Kaabe
Af Friheds deilige Gestalt.
Let kunde Morgnens Straaleglands
Afspeile sig i Duggens Draabe,
I tusind Dines vaade Glands.
Thi Drømmen ei for Dagen veeg,
Men alt som Solen længer steeg
Den viste med sin klare Lue
Paa Folkets brede, tætte Bue,
Som blussende af Liv og Mod
Omkring sit Frthedsalter stod.
Da Dagen med sin Lægedrik
Paa Thingets Stene kunde falde,
De Thingmænd op sig reiste alle
Og hilste den med aabent Blik.
Men da den unge Morgensol
Traf Kongen paa Haarfagers Stol
Og spilled i hans gyldne Krone —

Da løste sig for første Gang
Fra Alles Hjerter Livets Klang;
Som Memnonstøttens dybe Tone
Ved Straalerne fra Lysets Throne
Steg Dalens fulde Morgensang.
Fra Folkets Læbe, Folkets Bryst
Klang Haabets gode Ungdomslyst,
Og Skovens grønne friske Vover
Som Frihedsfaner gik derover —
Og Havets Stemme sang dertil
Med sine dybe Bølgers Spil.
Vel sloges der ei Staal paa Staal,
Men Fred kan ogsaa kraftig klinge —
Og kjækt sig svang paa Morgnens Vinge
Det unge Norges Bjarkemaal.

Dagen er kommen og Solen oprunden,
Oldtidens dyreste Eie er vunden,
Brudt er Aarhundreders Magt.
Norge er frit, og dets Fremtid sig tænder,
Men kun ved kraftige, signende Hænder
Styrkes den hellige Pagt.

Frihed ei vindes ved ledige Drømme,
Vindes ved Kamp mod de mødende Strømme,

Ikke ved Tvivl og ved Flugt.
Kun over Furen som Plovjernet drager
Bølger den rige, den glindsende Ager,
Modnes den saftige Frugt.

Aldrig fortvivle, aldrig forsage!
Efter de tunge, de mørkeste Dage
Stiger dog Morgnen engang.
See! den er kommen, vor Sol er oprunden
Frihedens Fugl sidder atter i Lunden,
Synger sin freidige Sang.

Da Sangens sidste Toner flød
I Luften hen, halv Lyst, halv Klage, —
Den Fremmede sank blidt tilbage —
Et saligt Smiil, — og han var død.
Som Moses maatte han ei træde
Paa Fædres Jord, nu den var fri;
Han tvivled før om Fremtids Glæde,
Nu havde han ei Deel deri.
Dog, endnu paa hans Lokker graae
Til Afsked Morgenrøden laae,
Og over Gravens lave Tue
Af Faae kun seet, af Ingen kjendt —
Stod Frihedstemplets lette Bue,
Et herligt, evigt Monument.

Sarpsborg.

Sankt Olaf drog op ad den rivende Flod,
Og kasted sit Anker og satte sin Fod
Hvor Sarpen i Dalene falder:
"Her ville vi reise ved Elven en Borg
Til Ære for Ham, som tog Verdeners Sorg,
Til Ly for den seneste Alder."

De Bjælker alt lægges, de Taarne opstaae,
De Klokker til Ottesang blidelig gaae
I Sarpsborg i Norriges Rige.
Kong Olaf udbreder sin signende Favn:
"For Norriges Ære du vorde en Havn.
Med den skal du synke og stige."

Og gjennem de vældige Tider den steeg,
Dens gyldene Spiir over Hildurs Leeg
Saae blankt paa de Kjæmpendes Skjolde.

De fromme Munke i Kirkerne sang,
De Ridderes Sporer i Borggaarden klang,
Og Barnet sov trygt inden Volde.

Men endelig fyldte sig Skjæbnens Dom
Og Dorskhed over den Stærke kom,
Og Skjændsel over den Brave;
Sankt Olaf vendte sit Aasyn bort,
Og Natten lagde sig tung og sort
Paa Norges drømmende Grave.

Og Sarpsborg sørged ved Glommens Bred —
Da Frihedens Banner var sjunket ned,
Da vilde den længer ei leve.
Den svandt af Jorden. Og hvor den stod
Ei mindste Levning sig finde lod
Fra alle de Slægter gjæve.

Thi Norge eier ingen Ruin,
Ei smuldrende Taarne, som hist ved Rhin,
Om Oldtids Bedrifter tale.
Dog glemmes de ikke. De hvile i Luft,
De aande fra Granens hjemlige Duft,
Og i de vemodige Dale.

Men Sarpsborg blev ikke heller glemt:
Thi Fossen havde sin Harpe stemt
Og sang i de lange Nætter,
Om Livet, som fordum sig rørte her,
Om Haabet, som drømmer om Morgnens Skjær,
Om Savnet, som aldrig forgjætter.

Og Christ være lovet! den Morgen opstod,
Dens Ottesang klinger nu fuld og god
Fra Friheds herlige Psalter —
Lad nu Sankt Olaf paa Landet see ned!
Vi have ei nødig at rødme derved —
Vi have gjenreist hans Alter.

Og Bjælkerne lægges, og Taarne opstaae,
Og Klokkerne atter skal blidelig gaae
I Sarpsborg ved Bredden af Glommen.
Sankt Olafs Stad! vær du os et Pant!
Thi Norges Ære med dig sig forbandt —
Med den er du svunden og kommen!

Frederik den Sjettes Død.

I Ridderſalen ligger den gamle Konge Liig
Stivt udſtrakt, halvt bedækket af Sorgekaabens Flig.
Vokſjerter brænde døſigt, Alt er ſaa tungt, ſaa tyſt
Som Pulſen, der er ſtandſet i Kongens trætte Bryſt.

De mørke Tiders Levning er til hans Fødder lagt,
Med ham paa Baaren ſover hans grændseløſe Magt.
De gamle Vaabenfaner af Huſet Oldenborg
Hviſke over hans Hoved ſin Frygt, ſin ſtumme Sorg.

Men udenfor paa Pladſen, der flammer Livets Kraft,
Der Folkets mægtige Stemme kræver hvad det har havt,
Der tuſind Øine tindre, der tuſind Hjerter ſlaae
Til Fribeds første Akkorder, ſom gjennem Luften gaae.

Thi Fredriks Jordeklokke er Danmarks Morgenklang,
Nu eller aldrig rinder dets Sol af Hav engang.
See! af dens første Straaler i Ridderſalen ind
Falder et ſælſomt Skær paa den Dødes blege Kind.

Men langt henover Bølge og Havets dybe Væld
Hans Dødsſuk ſagte ſvæver mod Norges tabte Fjeld.
Den Røſt er os ei fremmed, den ved vor Vugge lød,
Thi vil vi ei fornægte den nu, da han er død.

Fri, en fuldvoxen Yngling ſtaaer Norge ved hans Grav
Og tænker paa ſin Barndom, paa hvad Han engang gav;
Hans Navn paa Lyſets Tempel her i vort Land kan vel
Faſt lade os forglemme, at Norge var hans Træl.

Nu er hans Død et Billed kun i vor Mindeſal,
Men Danmark, men vor Frænde kalder den frem paa Val;
Hvad vi engang har ſtridt for, har ſkabt i Tidens Gru,
Det ſkal de ogſaa grunde, det ſkal de prøve nu.

Lad Livet da kun ſprudle i Dagens unge Slægt,
Lad Døden rolig ſove under ſin Marmorvægt! —
Haab for det unge Danmark! Seier i Kampen heed! —
Over den gamle Konge Erindrings milde Fred.

Vintrens Komme.

(Theaterprolog.)

Atter mørknes det i Norden,
Kolde Puſt i Luften gaae —
Dalen er ſaa ſtille vorden
Al ſin Sorg den tænker paa.
Løvet falder af i Lunden,
Sidſte Blomſt er ſnart forſvunden,
Taarer i dens Øie ſtaae.
Sommeralfen bliver bleg,
Synker mat og taus og ſtille
Til ſin kolde Moders Bryſt;
End engang den ſmile vilde
I vemodig Afſkedslyſt,
Og dens Smiil, ſaa blidt, forklaret,
Har vort Hjerte nu bevaret.

Langſomt, ſikkert løfter ſig
Over fjerne Bjergerader
Vintrens Aaſyn. Døden lig

Seer den iisnende paa dig.
Klædt i Staal og blanke Plader
Nærmer sig vor gamle Fiende,
Livet vil han slutte inde
Bringe Glæden evig Krig.
Alle Blomster vil han lukke,
Alle ædle Luer slukke,
Knuge Hjertets sidste Slag
I sit kolde Favnetag.

Nordens Folk af gammel Vane
Veed at møde denne Gjæst,
Veed at folde ud sin Fane,
Gaaer til Striden som til Fest;
Smedder gode, stærke Skjolde,
Stoler paa sig selv og Gud,
Bygger sig de lune Volde
Til at værne, til at holde
Slig en haard Beleiring ud.
Alle Gjemmer, alle Lader,
Vil vi gjerne overfylde,
Bugne skal hvert Skab og Hylde
Af det gode Forraads Rader.
Dobbelt Teppe, dobbelt Rude,
Skulle holde Kulden ude,

Og bag varmende Kamin
Glædes vi ved Stormens Hvin. —
Ak! det Alt er saare godt!
Vi forstaae at skrabe sammen
Og at nære Vinterflammen —
Men til Legemspleie blot.
Alt for Munden, Alt for Haanden!
Intet for det Skjønnes Slot,
For det Evige, for Aanden.
Vil da Ingen ogsaa sanke
Lidt til Huus af Kunst og Tanke?
Skaffe sig et Forraadsted
Af det Høiere og Bedre? —
Phantasiens lette Fjedre,
Digtets varme Kjærlighed,
Sjælens Duft og Skjønheds Fred
Er vel ogsaa værd at have
Til en deilig Vinterhave,
Til en Trøst i dunkle Dage
Og naar Hjertet vil forsage? —
Ak, man har det altfor godt
Ved at næres, varmes blot!

Dog, i en af disse Nætter
Da September stille staaer

Med sin Asterkrands om Haar
Og forventer Vintrens Jætter,
Svæved gjennem Høstens Dal
Let en Alf paa Silkevinge,
Vilde prøve paa at bringe
Noget hjem til Vintrens Sal.
Af Erindringsblomstens Duft
Og af Haabets friske Luft,
Af de grønne Markers Farve
Og af Sommerfuglens Larve,
Af den arme Hyttes Ild
Og af Borgens Sang og Spil,
Af de milde Qvindetaarer
Og af Mandens spændte Aarer,
Af den unge Glædes Guld
Og af Sorgens dunkle Muld —
Virked' den et broget Tæppe,
Flagrende, saa skjørt at neppe
Taalte det at røres ved.
Men det kunde glimre, lue
Som den blege Nordlysbue
I det sande Solskins Sted.

Dette Teppe har vi hængt
Her i disse lyse Steder,

Og har vovet, og har tænkt
At udfolde det for Eder
Under Vintrens knappe Glæder.
For Naturens Død at dølge
Lade vi dets Folder bølge
Byde vi vort Farvespil —
Træd dog ei fornær dertil!

Fjernt i Orknens gule Sand
Siger man den trætte Vandrer
Ofte seer dens Bund forandrer
Sig til klare, sølvblaa Vand;
Ranke Palmer yndigt neie
Sig paa Engens grønne Veie,
Og i Horizontens Blaa
Fjerne lette Taarne staae.
Men, naar han vil trænge ind
I de friske, dybe Skove,
Kaste sig i kjøle Vove —
Flyder Alting hen i Vind!
Og han staaer igjen alene
Mellem Sand og nøgne Stene.

Saadan har vi ogsaa sat
Vore Billeder og Drømme

Her i Vinterørknens Nat.
Kun i Fraſtand kan de ſvømme,
Kun for blidt, for villigt Øie
Danner der ſig Søe og Høie —
Men det Hele ſig bortvender
Gribes det af ſtrenge Hænder.
Al vor Digten, al vor Stræben
Svinder, ſom vort Ord fra Læben,
Og vort Haab, vor Løn er kun
Medens Snee og Mørke falde,
At berede Eder Alle
Mangen venlig Aftenſtund.

Den forladte Kirke.

Der staaer en Lovekirke langt ude paa et Skjær
I Havets vilde Brænding, hvor ikke fjern og nær
En Bolig er at finde, hvor ingen Fodspor gaae
Men kun de salte Bølger mod nøgne Stene slaae.

Forvittret sørger Muren alene paa sit Næs,
I Kirkegaarden voxer der slimet Tang for Græs;
Det bedske Havskum sprøiter mod Vindvesrudens Bly,
Den trætte Stormfugl søger paa Kirketaget Ly.

For Mennesker der gives ei Ly paa denne Kyst
Og Døden kun har Hvile ved Klippens haarde Bryst,
Alt over mangen Snekke har Bølgen der sig lukt,
Og mangt et Sømandsøie har der sin Stjerne slukt.

Det var en gammel Vane fra den katholske Tid
At Præsten skulde fare eengang om Aaret did,
For i de viede Mure at tale Christi Ord
Og holde Bøn og Messe i det forfaldne Chor.

Den Menighed var liden og uden Spil og Sang,
Knapt en veirslagen Fisker sad der en sjelden Gang.
I tomme Stolerader, paa øde Pulpitur
Laae Eensomhedens Nædsel i Sekler alt paa Luur.

Og dog, skjønt Kirkeveien gik over falske Søe,
Den gamle fromme Vane dog kunde ikke døe;
Og skjøndt vel mange Præster kun nødig vilde frem —
Den dybe Folkevillie var stærkere end dem.

Da kom engang i Kaldet en ung nymodens Præst,
I Verdens Skole oplært, og fiin og velbelæst.
Han ærgrede sig saare ved denne Kirkefart
Og loved' i sit Indre: "Den skal faae Ende snart.

Det er paa høie Tider at Landet kan faae Ro
For denne sidste Rest af papistisk Overtro;
Det er ei Ret at tage Guds Ord fra Livets Mund
Og strøe det ud i Vinden og over Havets Grund.

I Dalen staaer min Kirke, hvor Menneskene boe,
Ei paa den øde Holme, hvor knapt et Straa kan groe.
Kun end engang, den sidste, jeg fare vil derud
At hente Kirkens Bøger og dyre Altarskrud."

Det var en skyet Morgen, da han steeg af sin Baad
Paa Klippen, som af Havet var glat og slibrig vaad.
Over den gamle Kirke hang Morgnens Taageflor
Og Maager om dens Tinde i vide Kredse foer.

De tunge Kirkedøre paa deres Hængsler skreg,
Han traadte ind, og opad den lange Gang han steeg.
Den kolde Havgust gjennem de brustne Ruder skar
Og fra den øde Hvælving hvert af hans Trin fik Svar.

Her er ei godt at være, saa hvisked Læben tyst,
Saa bad hver lønlig Tanke i hans livsvarme Bryst:
Her er ei godt at være, for Livets Børn ei godt —
Her har et andet Rige sit gyselige Slot.

Nu stod han foran Altret, hvor Messebogen laae
Fra gammel Tid opslagen, med Sølvzirater paa.
Han tog fra Altardugen det støvbedækte Bind,
Løfted' det høit i Haanden, og sagde i sit Sind:

"Saasandt som jeg nu lukker de gamle Blade til,
Her Præstens Ord og Messe ei mere høres vil —
Saasandt som denne Bog jeg fra Altret tager med,
Jeg giver nu herefter til Glemsel dette Sted!"

Men da han nu tillukked' den svære Altarbog,
Da var det som et Dødssuk igjennem Kirken drog —
Og da han iilsomt flygted' ad Kirkegangen ned,
Da var det som en Blyvægt hang sig ved hvert hans Fjed.

Og da han paa sin Snekke let bort fra Øen gled
Det var som Barnestemmer til ham fra Bølgen græd:
En dyb, en sagte Jamren vidt over Havet flød —
Fra Mennesker i Havsnød han syntes at den lød.

Men snart han slog det Hele i Vind og Veir kun hen
Da Hjemmets grønne Marker tilsmiled ham igjen.
Han praled' af sin Seier og loe kun af sin Frygt
Og sad i Præstegaarden saa roligt og saa trygt.

Et Aar var alt forløbet, det var den samme Dag,
Da havde han paa Gaarden et lystigt Vennelag.
Han raabte over Borde: det er dog bedre her,
End i den tomme Kirke langt ude paa et Skjær.

Om Aftnen sad han ene i sine Bøgers Kreds,
Paa sit Studerekammer, og tænkte veltilfreds:
Nu har jeg dog beseiret den dumme Overtro —
Derudefra kan Ingen forstyrre mig min Ro.

Men før han endnu kunde faae Bogens Blad vendt om,
En uvilkaarlig Gysen med Eet ham overkom,
Han følte at han ikke var længer ene her —
Et fremmedartet Væsen han følte stod ham nær.

Det drev ham til at stirre hen i en dunkel Krog,
Der var det som om Luften en synlig Form antog.
Det samlede sig mere, det nærmed' sig, og nu
Et menneskeligt Billed han skjelnede med Gru.

En gammel, bøiet Sømand han troede at see
Af Veiret haardt medtagen og bleg som Dødens Vee.
Af Haar og Klæder endnu det salte Havvand flød,
Hans Haand var sammenknyttet, som i den sidste Nød.

Men fra det hvide Aasyn dog ingen Rædsel saae,
Kun dyb, kun navnløs Kummer i hver en Mine laae.
Fra det indsjunkne Øie en stille Bøn udgik
En higende Forlængsel laae skjult i dette Blik.

Saa stod han ganske stille, og bedende, og stum —
Som Speilets matte Billed i et halvdunkelt Rum.
Op Præsten vilde fare, paa Tungen laae et Skrig —
Men blytung Afmagt over hans Lemmer sænkte sig.

Da mærked' han at Synet bevæged' Læben svagt
Som om det vilde tale, dog ingen Lyd blev sagt;
Men i hans eget Indre, dybt der hvor Sjælen boer,
Opstod der fremmede Tanker, og Gjenlyd som af Ord:

"Du veed hvorfra jeg kommer. Dagen er gaaet ned,
Alt længe venter derude din arme Menighed.
Tro ikke du var ene, naar du i Kirken bad:
En lyttende Forsamling om dig andægtig sad.

Thi alle deres Sjæle, som lede Skibbrud her,
Tynger den sidste Tanke endnu til dette Skjær.
Der maae vi endnu svæve imellem Dag og Nat,
Af Jorden og af Himlen lige forglemt, forladt.

Selv kunne vi ei bede. Men Livets stærke Røst
Kan endnu os husvale med Jesu milde Trøst:
Naar Bøn og Psalmer klinge, da næres vi deraf,
Da dæmrer fjern Forløsning over vor dunkle Grav.

Det vidſte en gammel Chriſten. Han bygged' et Capel
Til Sjælebod og Meſſe hiſt paa det øde Fjeld.
Igjennem de lange Tider hans fromme Villie gik —
Hvi maatte Du forandre de gamle Fædres Skik?

Vi havde kun den eneſte korte Stund hvert Aar —
Du eier Livets Dage i Sommer og i Vaar.
Giv os da af din Rigdom, at naar den er forbi
Du ei ſkal bittert angre og længes haardt, ſom vi!"

Det dunkle Syn var borte. Men Præſten fandt ei Ro,
Hans Sjæl ſig maatte vende med Eet fra Tvivl til Tro.
Den Nat et Liv opveied'. Ved aarle Morgenſol
Sad han der bleg og vaagen end i ſin Læneſtol.

Ind ſtormed' nu hans Venner, men ſtandſede med Skræk
Da han imod dem vendte de blege Anſigtstræk,
Hvorpaa der endnu hviled' en Gjenſkin og en Reſt
Af Aandeverdnens Nærhed og Nattens ſtille Gjæſt.

Han reiſte ſig alvorlig, og ſagde: Gaaer med Gud!
I kunne ikke følge mig did, hvor jeg maa ud.
Saa tog han ſit Ornat paa, og mæled ei et Ord,
Lod Baaden gjøres rede, og taus derover foer.

Paa Stranden sine Roersfolk han lod tilbage staae;
De saae ham langsomt, ene i Kirken ind at gaae,
De saae at Kirkens Dore efter ham sammenfaldt —
Hvad ham derinde hændte, han aldrig har fortalt.

Men dybt af Sjæl forandret han blev fra denne Stund,
Et Smil man aldrig mere saae om hans blege Mund;
I Vinter og i Sommer, i Stormveir og i Klart
Han aldrig meer forsømte den tause Kirkefart.

Omkring ham lød de Unges, lød Verdens Haan og Spot —
Men derfor var det ikke hans Haar blev tidlig graat:
Man hørte ham ofte sukke af Hjerteforg og Vee:
Salige ere Alle, som troe og dog ei see!

Forarges ikke, Venner, at i den unge Vaar
Mens Blomsterduft og Varme om Kind og Pande gaaer,
I føle en natkold Luftning hist fra det store Hav,
Det ubekjendte, dunkle, som ligger bag vor Grav.

Thi just naar Livet grønnes og Blomstens Frø er lagt
Faaer Sjælen Kraft at stige ned i sin dunkle Schacht,
Og just naar Solen blænder og Dagen vorder lang,
Det lyster os at vandre i Skovens mørke Gang.

Napoleons Gravmonument.

(Efter Marochettis Udkast, 1840.)

Paa Seinens Bred, i Verdens Stad, hos Krigens Invalider
En mægtig Kuppel hvælver sig fra Store Ludvigs Tider.

Lueforgyldt, stolt blinker den mod alle Verdens Kanter,
Thi Verdens største Hæder nu paa den sin Fane planter.

Napoleon alt nærmer sig, fra Sankt Helena farer,
At hvile der paa Frankrigs Grund, blandt sine Krigerskarer.

Der skal hans sidste Pallads staae. Vi vil i Tanken bygge
Det Monument for Cæsars Liig, det Huus for Cæsars Skygge.

Midt under Domen, der hvor den sig letteſt, høieſt hvælver,
Hvor Øiet knapt kan Buen naae, hvor Stemmen ſagte
ſkjælver,

Af Marmor ſtaaer et ſtrengt og glat, firkantet
Dødningkammer
Hvorfra ei Gravſkrift hilſer dig, hvor ingen Søile
brammer.

Sligt gjøres ikke her behov — hans Navn fra Steenen
klinger,
Kun over hvert Portal en Ørn ſlaaer ſammen ſine Vinger.

Træd ind i denne Helligdom taus, og med blottet Hoved,
For Ham bedækket frem at gaae har endnu Ingen vovet.

Fra Loftet i det mørke Rum en mat og eenſom Lampe
Seer ned paa ham, ſom hviler her fra Verdensdramets
Kampe.

Stivt udſtrakt paa ſin Sarkophag, i ſamme Krigerklæder
Som hiſt ved Jena, Auſterlitz han ligger der. Du træder

Nær til hans Hoved hen. Du seer den blege Gravens Kjerte
At flagre paa hans ædle Træk, forvride dem til Smerte.

Du synker ned fortabt og knust, dit Bryst af Sorg vil sprænges!
Hvorefter nu paa Jorden meer at stunde og at længes?

Hvad Glorie at haabe paa? hvortil, hvortil sig klamre,
Naar denne selv i Mørket sank, selv denne maatte jamre?

Staae op! gaae ud af Graven kun! lad Tvivl dit Mod ei bøie!
Al Hæder er ei død endnu, løft Blikket mod det Høie,

Og som af Jordens dunkle Skjød oprinder favrest Rose,
Skal paa Gravkamret hæve sig din Helts Apotheose:

Hist over hver af Fundamentets fire, skarpe Kanter
En Olding sidder krum og mat, i slæbende Gevandter.

Scepter og Krone synke dem af deres slappe Hænder —
Europas gamle, brudte Magt i dem du let gjenkjender.

Hvi stirre de med bange Blik mod Domens lette Bue?
Hvad see de hisset over sig? hvorfor maa de vel grue?

Ha! det er ham! midt over dem, og over Graven kneiser
Han høit til Hest og kolossal, Frankrigs, Europas Keiser!

I Kroningsdragt, i al sin Glands, som Triumphator straaler
Han evig der, han smiler let, hans Blik om Jorden maaler,

Han strækker ud sin Herskerarm, fast Hvælvingen vil revne:
At slutte om Napoleon har Ludvigs Muur ei Evne!

Ved Aarsskiftet.

(1841)

Dækket gaaer op, og Scenen forandres,
Gjennem de aabnede Sale skal vandres,
Vandres med Sorg og Glæde igjen.
Alt er saa nyt, Alt er dog det Samme —
Haabet kun kaster sin farvede Flamme
Over de gamle Tapeter hen.

Taus gaaer Du ind under Salens Pillarer,
Skuffende Ekko fra Hvælvingen svarer,
Hvisker og daarer om Glæde og Vaar.
Stille! træd let paa de klingende Stene:
Under din Fod sove dybt og alene
Minderne fra det bortflygtede Aar.

Alle de Dage du leved' og tænkte,
Alle de brændende Ønsker, som sprængte
Fast dit bevægede Hjerte engang —
Ligge nu her under Fortidens Dække;
Ingensteds findes den Røst, som kan vække
Dem fra en Slummer, som Evighed lang.

Dog, om end Minderne komme og vige,
Altid dog bliver tilbage det rige
Aldrig forsagende Menneskebryst.
Om det end under sin Byrde maa sukke,
Kan det ved Nytaar som Blomst dog oplukke
Freidig sin Kalk for den kommende Lyst.

Knæl da paa Tærsklen af Nytaarets Sale,
Lad fra de brogede Vindver neddale
Strømme af Haab og af Lys i din Barm!
Lyt til de Sange, som Drømmene digte,
Frygt ikke for, at de Løfter skal svigte —
Har Du dig selv, kan Du ei blive arm.

Victor Hugo til Hertuginden af Abrantes.

„Staden Paris's Municipalraad har afslaaet at give sex Fod Jord paa Begravelsespladsen Pere Lachaise til en Grav for Enken efter Junot, forhen Gouverneur i Paris. — Indenrigsministeren har ligeledes nægtet at bevilge et Stykke Marmor til hendes Monument."
[Journalerne for Februar 1840.]

Siden de ei begreb, i deres trange Sphære,
At efter slig Hæder, og Magt, og Solglandsdag,
Det havde været skjønt og stort for Frankrigs Ære,
At skjænke dig en Grav til din ædle Sarkophag;

Siden de ei har følt, at hun, som turde bygge
Den gamle Hædersbygning blandt Bødler, ved sit Ord —
At hun har Ret at sove i sine Heltes Skygge,
At hun har Ret at hvile i Frankrigs bedste Jord;

Siden de have glemt vore Seire, der tindre
Som Fixstjerner høit paa Historiens Firmament;
Siden ei noget Hjerte slaaer i deres Indre
Siden de nægte Dig en Steen til Monument.

Saa vil da jeg Dig synge en Sang til din Lindring
Saa vil jeg knæle ned, og græde ved din Død,
Saa vil jeg, saa vil jeg da tage din Erindring
Og jordfæste den her i en Sang, trist og blød.

Saa vil jeg denne Gang beskytte og forsvare
Dig mod Dødens blege Broder, mod Glemselens Favn —
Saa vil jeg dine Been under Roser bevare,
Og med en Laurbærkrone bedække dit Navn!

Siden haanlig Foragt, stakkels sovende Qvinde,
Tør stige til din Pande, som Cæsars Mærke bær —
Saa vil jeg, som eengang kaldte Dig Veninde,
Hviske sagte til Dig: Frygt ikke, jeg er her!

Thi jeg har min Mission; thi med Harpen, som græder,
Som klinger, som svulmer af Harme og Fred,
Jeg vogter Keisertidens Skat af Glands og Hæder —
Og aldrig har jeg taalt, at man rørte derved!

Thi dit Bryst var saa rigt paa Troskab, paa Varme! —
Over vor mørke Himmel og denne triste Tid
Din ædle Aand mild svæved paa Hæderens Arme,
Som en Ørn mangengang, som en Engel altid.

Thi, stærk i din Modgang og mild for de Andres,
Til Stormen overgivet, udsat for hvert et Savn,
Dog aldrig, som saa Mange, Du kunde forandres
Og med en Nederdrægtighed kjøbe en Havn!

Thi for Dig, høie Qvinde; for mig, den ringe Digter,
For os her i Verden er samme Skjæbne sat.
Der er imellem os en Knude som ei svigter:
Du, Heltens ædle Enke, jeg, Søn af en Soldat.

Og derfor, uden Hvile har jeg, hvad end mig mødte,
Udraabt i dette Babel, dette Menneskehav,
Udraabt for din Keiser: giv ham, giv ham hans Støtte!
Og jeg vil raabe for Dig: giv hende dog en Grav!

Sommerens Vemod.

Har du nogentid vovet, ved Midsommers Fest,
At træde ganske nær til den kongelige Gjæst?
Har du nogentid vandret hans Øie forbi —
Da saae du vist der bævede en Taare deri.

Thi her har han ei hjemme, ikke her i vort Nord —
Her sidder ikke Kongen ved eget Bord,
Her kan han ikke skjænke i Guld sin bedste Viin,
Her staaer ei fast hans Throne med Blomsterbaldachin.

Og dog, hvor gjerne gaaer han ei hid, naar Timen slaaer,
Hid fra sit fjerne Syden, fra sin evige Vaar!
Hvor smilende, hvor deilig ryster han ud sit Horn
Paa grønne Sætermarker, paa bølgende Korn!

Ak! han aander saa let paa vor høie Klippeborg,
Han elsker saa dybt vore stille Dales Sorg —
Han vilde saa gjerne dvæle, saa gjerne fæste Bo
For evig under Aasen, hvor de lyse Birker groe.

Men han kjender sin Skjæbne; han siner, han veed
Her gives ei for ham noget blivende Sted: —
Og derfor skygger Vemod hans klareste Stund,
Og derfor blinker Taaren dybt fra hans Øies Grund.

Og derfor vil han ei slippe, ikke ved Nat, ikke ved Dag,
Den nordiske Natur af sit varme Favnetag! —
Og derfor hvisker Skoven hans Sorg ved Middagstid,
Og derfor stirrer Aftnen saa vemodsfuld og blid.

Naar Regnen sagte rasler paa skjælvende Blad,
Da stiger hans Afskedssuk fra det kjølige Bad —
Naar Svalen over sin Rede daler i lette Flugt,
Da bærer dens bankende Hjerte hans Længsel indelukt.

Men Sommerens Vemod er den saligste Lyst,
Den falder lüg en Dugg i dit brændende Bryst —
Den vifter om din Pande som Aftenvind fra Søe —
Den lærer dig af Glæde og af Kjærlighed at døe!

Melankoli.

Efter Prume.

En stille Høstnat var det. Maanen stod
Med sine gamle Drømmeblik deroppe,
Dens Sølvertaarer flød paa Skovens Toppe
Og paa det vide Hav ved Taarnets Fod.
Eensomme Skyer drev for sagte Vinde —
Til Jordens Bryst det trætte Løv sank ned;
Forsagelse, og Sorgens tunge Fred
Laae over Egnen som et dunkelt Minde,
Naturen kunde ingen Stemme finde
For hvad den drømte, og for hvad den led.

Da aabnedes i Taarnets runde Muur
Det høie Vindue, og en deilig Qvinde
Lod al sin Længsel sødt i Sang udrinde,
Som Nattergalens fra et Fangebuur.

Hun stod halvt skjult bag flagrende Gardiner,
Blidt Lampeskjær paa hendes Former laae,
Og hendes sværmeriske Øie saae
Paa Egnens bedende, men stumme Miner.
I Tonerne fra hendes unge Bryst
Fandt den dog nu et Udtryk for sin Klage —
Og Bølgen hæved sig med Taarens Lyst,
Og Fjeldet gav den søde Klang tilbage.
Thi hendes Sang steg snart paa Havets vilde
Og dunkle Flade med en navnløs Kval,
Og sløited snart i dybe, grønne Dal,
Og mumlede med mangen eensom Kilde.
Som fjerne, andagtsfulde Klokketoner
Den lod fra Skovens tæt tillukte Kroner,
Og hvisked i Strandens ringe Siv
Et hemmelighedsfuldt, et eget Liv.
Og Nattens Alfer nu fik Vinger alle:
Kun Sjælens Stemme veed dem at fremkalde.

Men under Taarnet og ved Søens Kyst
En Tonekunstner sad og lytted stille,
Og fanged alle disse Alfer milde,
Og fængsled dem til Strengen i sit Bryst.
Og derpaa vandred han i Verden ud
Og stilled sig midt i den hede Trængsel

Af Menneskenes Kamp og Hovedbrud,
Og udlod Tonerne fra deres Fængsel
Med hiin Nats hele, kjærlige Erindring,
Og lod dem falde som en Foraarsregn
Paa Hverdagslivets hede, tomme Egn —
Saa Sjælens Blomster duftede af Lindring,
Og følte atter Livets Poesi
I denne smeltende Melankoli.

En gammel Melodi.

Jeg ynder en Melodi som er gjemt
Fra min Faders Ungdom længe,
Jeg bliver ganske bevægelig stemt
Naar sagte den røres paa Strenge.

Igiennem den simple, rolige Takt
Der gaaer en Følsomheds Stemme,
Og den Tids venlige Fred er lagt
I Tonen, jeg ei kan glemme!

Ved halvt vemodig at lytte dertil
Jeg drømmer mig langt tilbage
I Tiden der var saa hjertelig mild,
I Selskabssangenes Dage.

Jeg seer de naive Mennesker staae
Med Smiil og Graad om Pokalen,
Jeg seer de letklædte Kvinder faae
En rigtig Dands gjennem Salen.

De lystige Folk ei tænkte paa
Hvad Krig der gik over Jorden,
Naar de kun sin Pige, sin Sang kunde faae,
De glemte Napoleons Torden.

Nu er den forbi, den gemytlige Tid
Vor Ungdom har Uro og Klage,
Kritikens Old er kommen, men blid
Gaaer Mindets Tone tilbage.

Og det er den Melodi, der er gjemt
Fra min Faders Ungdom længe,
Ved den jeg bliver bevægelig stemt
Naar sagte den rores paa Strenge.

Kong Salomons Død.

(En arabisk Legende).

Kong Salomon foran sit Tempel stod
Med bøiet Hoved, med synkende Mod.

Hans Aar vare mange; han tænkte paa
Hvor langtsomt, hvor langtsomt de Mure opstaae!

Kong Salomon var en Magier stærk;
Luftaander brugte han til sit Værk.

Han tvang dem at bringe fra Bjerg og Hav
Jaspis og Marmor, og Guld og Rav.

Deraf de bygged' med Tankens Flugt
En Hvælving, hvor Himlen var indelukt.

Men skjøndt de murede Dag og Nat —
Den sidste Steen var endnu ei sat.

Med Had og Uvillie gjorde de Alt,
Men frygtede Kongens høie Gestalt.

Saalænge han streng i Forgaarden stod,
Var ei Hvile for Haand, var ei Hvile for Fod.

Kong Salomon var en Magier stærk,
Men stærkere dog var Dødens Værk.

Hans Tid var kommen. Han kjendte det vel.
Det skar ham i hans inderste Sjæl,

Ei for hans Rigdom og Kongemagt,
Ei ved at forlade et Harems Pragt: —

Hans eneste, bittreste, sidste Sorg
Var at lade ufærdig Jehovahs Borg.

Naar han var borte, det vidste han godt,
Vilde Aanderne flygte med Haan og Spot,

Vilde hyle i alle Vindes Vei:
"Jeruſalems Tempel fuldendes ei!" —

Da bad han til Herren en ivrig Bøn:
"Jeg veed jeg maae døe, og Døden er ſkjøn —

Af Liv, af Ære forlængſt er jeg mæt;
Dog bliver mit Legeme aldrig træt

Saalænge endnu paa dit hellige Slot
Der mangler en Steen, en Forziring blot.

Lad derfor mit Legeme opreiſt ſtaae
I dit Tempels Forgaard, og vogte derpaa.

Lad mit ſtirrende Øie vorde en Gru
For de byggende Aander længe endnu.

Lad mig blive en Støtte paa egen Grav,
Indtil ſynker i Støv denne Herſkerſtav!"

— Og Gud lod det ſkee, ſom Kongen bad:
Den befriede Sjæl ſprede Vingen glad —

Men Legemet stod paa Jorden igjen
Og viste mod Templet bydende hen.

Den høire Arm var med Vælde udstrakt,
Paa en Elfenbeensstav var den venstre lagt —

Om hans Pande var Guld, fra hans Skuldre flød
En kongelig Mantel, af Fløil blød.

For Vinden leged' hans hvide Haar —
Saaledes stod han i Dag og Aar.

Og aldrig en Stund, om end nok saa kort,
Turde Aanderne vige fra Værket bort.

Den onde Fiende som Orm dybt laae
I Staven, Liget læned' sig paa.

Og Ormen gnavede Nat og Dag,
Men Templet hæved' sig snart under Tag.

Og i samme Moment, da Staven brast —
Blev den sidste Steen paa Taget gjort fast.

Og da Liget i Støv sammen sank —
Stod Tempelbygningen færdig og blank!

Thi langt over Dødens Grændser er lagt
Den brændende Villies Evne og Magt.

Mindedigte og Festsange.

Gravkapellet paa Jarlsberg.

(1839)

Et stille Tog gaaer til Jarlens Hjem:
Hvi følger ei Sang, ei Glæde med dem,
Da med Husets Datter de drage?
Hvi gaae de forbi hendes Fædreneborg? —
Ak! de Levendes Bolig er lukket af Sorg;
Til Kapellet Veien de tage.

Den rustne Jernport opspringer med Gny, —
Er denne skumle Hvælving et Ly
For den unge, den fagre Kvinde?
Til Høieloftssale var hun vant,
Og her staae Liigkister Kant ved Kant,
Og Døden ruger derinde!

I Fløiel gik hun og Silke fiin,
Og maa nu ligge i kolde Liin
Dybt under de fugtige Mure.
Paa Kjærlighed bares den Rose huld,
Og lades nu ene i Mørke og Kuld,
Hvor Rædsler i Krogene lure!

Ak, lad hende ene! hun har det godt!
I Verden er ikke saa lunt et Slot
Som Dødens rolige Kiste.
Men dem hun elskte, men dem hun forlod,
De kunne behøve et Menneskes Mod
For det eensomme Liv at friste.

Dog, om end Hjertet sit Haab har sat
Til et eneste Liv, og det synker i Nat —
Kan Morgnen dog stige derover:
Thi Han, som bar Dødens og Livets Magt
Har selv forjættet, har selv udsagt:
"Hun er ikke død, men hun sover!"

Og mangen en Nat, naar Himlen er klar
Og I skue derop efter Trøst, efter Svar,

Vil en Varme til Bryſtet ſtrømme;
Thi ſagte det hviſker: "Ak græd ikke ſaa!
Jeg er Eder nær, jeg ſeer til mine Smaae
I deres uſkyldige Drømme!"

†

Grev Herman Wedel.

(1840)

Mild Septemberklarhed sænkte
Sig paa Aftenlandets Bryst,
Skoven hvisked', Søen tænkte
Stille paa sin Sommerlyst.
Engen spredte sine sidste
Blomsterdufte, thi den vidste:
Han gaaer nu til Hjemmets Kyst.

Og de vandred' ned hans Kjære,
Vandred' ned til Søens Bred:
Der vil Snekken til dem bære
Ham, som Sjælen hænger ved!
Andre komme — Andre favne
Dem de elske, dem de savne —
Han, kun han er ikke med!

Ak, hvor er han? — Tause Bølge,
Som fra Rhin, fra Tydskland flød —
Siig, hvad veed du? kan du dølge
Bud fra ham dybt i dit Skjød?
Tys, hvad hulker du saa stille? —
"Aldrig meer I see ham ville,
Aldrig meer, thi han er død!"

Han er død! død i det Fjerne,
Han, som var paa Hjem saa riig!
Langt herfra den stolte Stjerne
Maatte eensom sænke sig.
Ingen kunde for ham sukke,
Ei en Ven hans Øine lukke,
Ei hans Folk staae om hans Liig!

Norge! langfra dine Fjelde
Stod hans Vugge og hans Grav,
Men sit Liv, sin Middagsvælde
Dig han skyldte, Dig han gav:
Kan Du tyde dette Billed?
Som en Pagtens Bue stilled
Sig hans Liv fra Hav til Hav.

Lad da denne blanke Bue
Paa din Morgenhimmel staae!
Brænde høit i Zeniths Lue,
Vise hen mod Fremtids Blaa!
Tro ei, tro ei han er borte —
Dødens Skygger ere sorte,
Men hans Liv kan ei forgaae!

Mild Septemberklarhed sænke
Sig paa dem, som sørge tyst!
Svæve venligt til hans Enke
Som en reen Erindringslyst —
Norge lægge sine sidste
Asterkrandse paa hans Kiste,
Slutte ham i trofast Bryst!

Til Professor Hansteen ved hans Kones Død.

(1840)

Du sidder taus paa dit Uranienborg
Den lange Nat, alene med din Himmel,
Blank funkler dine Stjerneøines Vrimmel —
De have ingen Taarer for din Sorg.

Du kjender deres straalerige Veie,
Opladt for dig er deres gyldne Bog,
Du Stjernetemplets Præst — og dog, og dog
Ei een af dem har nu en Trøst i Eie.

Thi naar et Hjerte sine Fibrer mister,
Naar Sjælen er forladt, tomt Livets Rum
Da sygner Øiet, Teleskopet brister
Og Nattens Hvælving vorder mørk og stum.

Kun jordisk Liv kan jordisk Sorg forstaae:
De høie Legemer gaae deres Bane —
De tænke ei paa hvad en Sjæl kan ane,
De føle ei for hvad et Bryst kan slaae.

Men i dit eget klare Indre hviler
En Himmel, varmende og stjerneriig,
Hvor Mindet som en Nordlysflamme iler,
Hvor Troens Maane stille hæver sig.

Did sænker sig dit Blik med Ydmyghed,
Og finder der din Kjærlighed i Live,
Dit Haab, som ingen Død kan dig frarive,
Din Trøst, som fylder Dig med Gjensyns Fred.

Og naar da denne indre Himmel tænder
Sig for dig, Du den ydre atter naaer,
Og modig paa dit Stjernetaarn Du staaer
Og maaler Kredsen med de sikkre Hænder.

†

Peter Andreas Heiberg.

(1841)

En dunkel Aften de drev ham af Lande,
Med Kains Mærke paa Bryst og Pande,
I Landflygtigheds daglige Død.
De afskar hans Hjemlivs tusinde Traade,
De rev fra hans higende Læbe baade
Hans Modersmaals Drik og hans Brød.

Hvad havde han giort? — var Staten truet?
Havde Oprørets Fakkel blodig luet
I hans Haand over Fædrenejord? —
O nei! Sligt havde de kunnet taale —
Men ikke af Dagen den første Straale,
Men ikke det fri, det mandige Ord!

De tænkte med ham og hans skarpe Tale
At lukke ude fra Danmarks Dale
Tidsaandens voxende Krav.
De Daarer! de saae, de vidste ikke
At just fra Exilet han kunde skikke
De mægtigste Ord over Hav.

Thi han kuedes ikke. Med opreist Hoved
Gik han til Frihedens Arne, og voved'
At gribe et Fæste derved.
Derfra saae han Verdner komme og ile,
Derfra lod han Blikket forskende hvile
Paa Hjemmets blaalige Bred.

Og han havde engang den Glæde at kjende
Frihedens Baun sig klar at tænde
Paa hans andet Fædrelands Fjeld.
Da haabed han sagte: den Glands vil stige
Fra Norge ned til mit danske Rige,
Til mit Hads og min Kjærligheds Væld!

Ak! han blev gammel og blind derover —
Men aldrig fra danske Sunde og Vover
Vandt Duen med Olieblad frem.

Og først da hans Landsmænd havde fornummet,
At hans Øie var lukket, hans Legeme krummet —
De bød ham en Grav i hans Hjem!

Da reiste den Gamle sig op med Møie,
Og et Lyn gik forbi hans udslukte Øie,
Og han sagde med sidste Magt:
De kan ikke nu mit Liv opveie,
De skal ikke have min Grav i Eie —
Hvor jeg leed vil jeg og blive lagt!

Saa er det nu skeet. Men hans Sønner stride
Nu den samme Strid hvorfor han maatte lide:
For det fri Ords Magt i hans Hjem.
Men de kan ei længer af Landet drives,
Thi de vore i Kampen, en Kraft dem gives:
Hans hævnende Aand er med dem!

†

Maurits Hansen.

(1842)

Fast har den norske Sangfugl Røst ei meer
Undtagen for at lyde over Grave,
Og Poesien fast man aldrig seer
Undtagen som en Gjæst i Dødens Have —
Kun der den finde kan en stakket Frist,
En liden Frist for Politikens Vaaben —
Kun der den endnu vente kan tilsidst
At lyttes til, mens Graven end er aaben.

Ak, nu er dette Fristed mere trist
Og mere skjærende end nogensinde,
Thi Sanger var han selv, den Døde hist,
Og af vort eget Blod maa Klagen rinde:
Han var en Digter; Norge, hører du? —
Din Skjald han var — af dem har du ei mange —
Nu kan du sidde ene i de lange,
De mørke Vinteraftner med din Gru.

Thi du lod ham ſtaae ene, da han gjød
Mildt over dig ſit Indres rige Toner,
Ham lod du ſkrive for det usle Brød,
Ham lod du trælle til han henſank død —
Mens for hvert Lykketræf, ſom Blindhed ſkjød,
Mens for ſaamangt et Liv, der tomt henflød
Du ſkjænkte Andre Guld og Borgerkroner!

Dog, ingen Mislyd, intet Nag nu kan
Han taale om ſin Grav, den ædle Døde —
Han elſkte dig ſaa høit, mit Fædreland!
Han elſkte dig juſt for din Kamp, din Brøde —
Han var dig liig. Hans Bryſt var ſom et Væld
Af Toner, der ei kunde ſammenklinge,
Fordi du ei Tidsharpen paa dit Fjeld
Har kunnet end til nogen Eenklang bringe.

Men i det Enkelte, i hvert et Blad
Der ſkjalv i dine Lunde, hver en Bølge
Der aanded' i dit Fjeldvands Morgenbad,
I hver forborgen Sal han kunde følge
Dig til dit Inderſte, hvor Alfen ſad
Og ſang for ham de hemmeligſte Sange
Og vugged ham ſaa drømmende og glad,
Og ſendte Ekko gjennem Fjeldets Gange
At hviſke til ham Alt, hvorom han bad.

O! derfor, derfor har han ingen Klage,
Mit Fædreland! — at føre til dig nu:
Lad Andre kun dit fattigt Gods hentage —
Med ham dit Savn, din Ømhed delte du.
Nu fordrer han af dig kun, som det Sidste,
En rolig Hvileplads dybt i din Jord,
Et kjærligt Minde for hans bedste Ord,
En Krands af Foraarsblomster paa hans Kiste!

Og vi, som gjerne vilde troe og nævne
Os Arvinger til al hans Strid og Fred,
Vi yngre Brødre her af Sangens Evne —
Vi ville knæle om hans Gravhøi ned,
Og lade hans Forsagelse neddale
Som Dugg fra Himlen paa vor bange Sjæl,
Og trøstes og bevæges ved den Tale
Som gaaer til ham fra Hytter og fra Sale:
"Farvel, farvel, de tusinde Farvel!"

Nikolaus Lenau.

Fordi hans Digt var ikke som de Andres
Blot Skum af Dagens gjøglende Bedrift,
Men hentet dybt igjennem Taagens Rift
Fra Regioner, som ei kan forandres;
Fordi hans Form i al dens Kunst og Glathed
Dog bankede af Livets varme Blod —
Fandt han i Folkets Inderste sin Rod
Og vakte Hoben af dens lunkne Mathed.

Han sang til os fra Tydsklands rige Indre
Mangt deiligt Kvad af en beslægtet Mund,
Hvis fulde Toner gav os at erindre
Germanerstammens lige Hjertegrund.
Hans Digt vidt over Havets brede Strømme
Flød bævende af Vellyd til vort Bryst,
Nedsænkte sig i vore bedste Drømme
Og styrked Sjælen i dens Vinterdyst.

Ak nu ei mere! nævnes nu hans Navn
Da skeer det kun med sammentrukket Pande,
Og i hans Sanges Sted et dunkelt Savn
Naaer op til os ifra de tydske Lande.
Er han da død? — O var det kun saa godt!
En Sangers Død først ret hans Liv indvier:
Da hviler han saa klar i Mindets Slot,
Hans Sjælemesse er hans Melodier.

Men Nikolaus Lenau er ei død,
Ei død endnu, og dog han lever ikke —
Den bittreste af menneskelig Nød
Vildt stirrer ud fra hans halvslukte Blikke.
Hist sidder han i dybest Jammerdal,
Paa Vanvids Throne, med et Straa til Scepter,
Og kloge Folk, med ordnede Concepter,
See ned til ham og sige: Han er gal!

Hvi blev han ei, som de, med bundne Tanker
Paa Alfarveien mellem Liv og Grav —
Hvi sprængte han de klogt opsatte Skranker
Mod Aandelivets stormoprørte Hav?
See her hans Løn: En Pøbelhob betragter
Den gale Digter med nysgjerrigt Blik
Og hujer ad hans underlige Fagter
Og rækker ham kun Spot til Lægedrik.

Ha! var det derfor at med Faust han steeg
I Tvivlens gamle, aldrig maalte Schachter?
Klang Faustusmythen fra hans Strengeleeg
Kun som en Pagt med hine onde Magter,
Der lade Tanken blusse høit med Glands
Hos Sangeren, som sig til dem indvier —
Løse hans Indres bundne Melodier
Og række ham Navnkundighedens Krands —
Kun for des sikkrere at slaae ham siden,
At eie ham i Rummet og i Tiden
Og vende al hans Sang til Dissonants?

Saaledes gik dog Lenau ei til Grunde,
Hans Røst fra Dybet end sig hæve kunde
Med from Begeistrings faste Psalmekraft.
Savonarolas Aand sad paa hans Tunge:
Kun sjælden end fra Dødeliges Lunge
Har Korsets Sang en saadan Fylde havt.

Og den som engang med Savonarola
Stod iklædt Skapulier og viet Stola
For Martyrtroens høie Ildaltar —
Og løfted' Kalken over Baalets Flammer

Saa Vinen blinked' dobbelt underbar
Til Trøst og Lægedom for Verdens Jammer —
Hans Sjæl kan ei gaae tabt, om end ham rammer
Det skrækkeligste Slag, som Skjæbnen har.

Evige Nat! Dig frygte vi dog ikke
Fordi du vil igjennem Vanvids Blikke
Fortælle os at din er Seirens Magt —
Den store Sjæl, du vilde skygge over,
Skal hæve sig fra din mørke Vover
I Dødens Stund, med Stjernens rene Pragt.

Festsang for Professor Dahl.

(1839)

Der hvælver sig en herlig Bue
Mildt over Livets Kamp og Larm,
Og kvæger med trefoldig Lue
Den trætte Vandrers syge Barm:
Som Seiersbytte for hans Vaaben
Som Gjengjæld for hans tunge Gang,
Han øiner ofte Himlen aaben
I Ord, i Farve og i Klang.

Den Kunstens Grundaand og du finder
Her paa vort Norges kolde Jord:
Den blinker ned fra Fjeldets Tinder,
I Dalens grønne Favn den boer.
I Havets Ork, i Skovens Grene
Gaaer Stormens dybe Harmoni,
Og i de gamle Bautastene
Der slumrer gylden Poesi.

Nu gjælder det den Skat at hæve,
At frie Prometheus fra hans Kval,
At lade Aandens Vinger svæve
Frit over Norges Klippesal;
At lægge Kvad paa Landets Tunge
At tænde Farvens ægte Spil —
Ak! endnu hvile Skyer tunge
Omkring vor ædle Altarild.

Men see! en Præst i Ærens Klæder,
Med Kunstens Fakkel gaaer foran!
Til Tabernaklet nær han træder
Og ofrer for sit Fødeland.
Du Norges Folk, følg du hans Veie!
Hør hvad dit Indre hvisker om —
Da skal engang dit Høifjeld eie
En evig Kunstens Helligdom.

Sang ved Bogtrykkerkunstens Jubilæum.

(1840)

Just er det nu fire hundrede Aar,
Da sad i sin gothiske Stue
Hvor Rhinflodens Bølger mod Vinbjerge slaaer,
En Olding ved Natlampens Lue.
Smaae Træstykker havde han sammensat
Og flytted' og prøved' dem Dag og Nat.

Omkring ham gik Verden i Blod og Staal,
Dybt bundne var Tanke og Tunge,
Nathimlen blev rød kun af Kjetterbaal
Og Kval maatte Herren lovsjunge;
Men Verden var kjær i sin tykke Dunst
Og spotted' den Eensommes sorte Kunst.

Da reiste den Olding sig op en Dag
Med Glands om den mægtige Pande,
Og slyngede Lynstraaler Slag paa Slag
Udover de slumrende Lande,
Og sprængte den rugende Taages Vold
Og hæved' det blinkende Morgenskjold.

Fra nu af gik Kjæmpen med sikker Fod
Igiennem de lysnende Tider;
Vel Mørket satte sig derimod,
Men kun mod sig selv det strider —
Thi som et Bud mellem Himmel og Jord
Nu flyver det lette, bevingede Ord.

Langt bort over Havet er Norges Land —
Did kunde vel Duen ei finde,
Thi lodrette Fjelde staae Vagt om Strand
Og Jismarker true derinde —
Men Lysets Fugl har en Vinge god
Og snart i de lønligste Dale den stod.

Der fandt den sig hjemme, den kjendte sig
Igjen i de vaarlyse Nætter,
Hvad Syden vil skjule med Mørkets Flig

Et Fristed i Nord den forjætter:
Thi her er Gutenbergs dyre Arv
Fastvoret til Friheds inderste Marv.

Op Lærlinger da af hans Kunst i Nord —
I bruge nu Haand eller Hoved —
Idag gaaer hans Navn over viden Jord,
Thi høit være Mesteren lovet!
Vi sværge, saalænge vi aande kan
At hævde hans Arv i vort Fædreland!

Ved en Aftenfest i Anledning af de nye Universitetsbygningers Grundlæggelse.

(1841)

Alt sænker den første Aften sig ned
Paa Værket, som Dagen har grundet —
I Mindets Nat, i Historiens Fred
Er Stenen nu lukket og bundet.
Selv Tidens fortærende Vaaben
Skal aldrig faae Hvælvingen aaben.

Thi derover vil vor Kjærlighed boe
Vort Land sit Palladium lægge —
Den klareste Tanke, den freidigste Tro
Vil støtte til Tag og til Vægge;
Der Landets Kræfter, de unge,
Vil vaage og kjæmpe og sjunge.

Den Gjæst hvis Bolig vi grunded' idag,
Har hjemme i Norge alt længe —
Hans Bryst dog er voxet af Frihedens Slag
Og vilde den gamle Muur sprænge.
Nu skal han en lysere Morgen
Kjækt drage fra Hytten til Borgen.

Og Vi, som omstod denne glødende Daab,
Vil slutte os sammen og mindes:
Vi have vor Part i Fremtidens Haab
Om end vore Spor da ei findes —
Didhen da, paa Tonernes Vinge,
En jublende Hilsen vi bringe!

Anders Sandøe Ørsted i Norge.

(1840)

Det er ei blot paa sværmeriske Strande
I Maanens Slør at Poesien gaaer,
Den frygter ei det Klare og det Sande,
Men slynger kjæk om Tankens Marmorpande
Sin svulmende, sin eviggrønne Vaar.

Thi skal der ikke mangle vore Fjelde
Et Ord til Velkomst for den danske Mand,
Som sendte foran sig sin Tankes Vælde,
Som hjalp os vore Huse op at tjælde,
Som tændte Lovens Baune i vort Land.

De skiønne Øer og de rige Enge
Hvorfra han kommer, var vort Hjem engang.
Det nye Norge maatte Lænken sprænge,
Men endnu over Sundets Bølger trænge
De sidste Toner af vor Barndoms Sang.

Let falder det os nu derfor at fatte
Hvad Danmark sender med sin kloge Søn;
Alt længe delte vi hans rige Skatte,
Hans klare Bygning som et Værn vi satte
Omkring vor Have, endnu spæd og grøn.

Nu kommer han at see hvad vi har grundet,
At prøve Guldet med sit Kjenderblik,
At veie Friheden som vi har vundet,
At speide om det gamle Støv er sundet
Fra Skjoldet, som i Arv fra Fædre gik.

Lad ham da mærke at de unge Barme
Slaae med sit Hjerteblod for Friheds Sag,
Men at de ikke glemme i sin Varme
At ordne Kræfterne med stærke Arme
Og aabne Lugen for den milde Dag;

At frie Normænd let sit Hoved bøie
For Tankens Adel og for Sjælens Magt:
Den klare Glands, som strømmer fra hans Øie,
Den Magt han fik til Odel fra det Høie —
Er det som Norge har sin Hyldest bragt.

Luk Eder op for ham, I dunkle Fjorde,
Og vie ham ind i Eders Høitidsfred!
Du Fjeldets dybe Aand, tag du til Orde,
Siig ham hvad Norge var, hvad det kan vorde
Og hvad der staaer paa Øieblikkets Bred.

I sommergrønne Lunde, varme Dale!
Ryst Eders Blomster over ham som kom!
Hils ham, du Norges Folk! i Blik og Tale,
Og lad ham tage med fra dine Sale
Et varigt Minde for sin Alderdom.

Pintsehymne.

(1839)

Vaarens unge Morgenpsalme
Stiger klar mod Himlens Blaa
Milde Vift fra Troens Palme
Over Vintrens Grave gaae.
Hører du de søde Toner
Gjennem Skovens løste Kroner?
Mærker du den dybe Røst
Kalde dig til Haab, til Trøst?

Længe laae de dunkle Dage
Over Blomsterengens Død,
Længe maatte Sjælen klage
I sin Tvivl og i sin Nød —
Men den glade Pintsemorgen
I det Fjerne laae forborgen —
Livets Træ kan ei døe ud
Thi det har sin Rod i Gud.

Fader, Herre i det Høie!
Al vor Sorg gik til dit Bryst,
Du forstod det vaade Øie,
Hørte Læben sukke tyst.
Til den Higen som os brændte
Fred og Klarhed ned du sendte,
Sprængte Tvivlens, Dødens Baand
Ved din stærke Guddoms Aand.

Over Menneskenes Pande
Flammer nu Apostelild,
Flammer over Vaarens Lande
Strømmer gjennem Havets Spil.
Løst er Jorderiges Tunge,
Selv du lærte den at sjunge
Til din Priis, o Jehovah!
Vaarens fro Haleluja.

Epilog.

(Efter Opførelsen af Zampa, 1841.)

Nu ere Scenens lette Aander bundne,
Og Marmorbruden sover i sit Hjem —
De sidste Tonebølger er' henrundne,
Et dybt Farvel laae skjult i hver af dem.
I rædded nu for denne mørke Hule,
I lytte knapt til vore sidste Ord:
Thi ude kviddre Sommerglædens Fugle
Og Luften straaler om den varme Jord.

Det er fast som den korte Sommer vilde
Just elske dobbelt dette skjønne Land,
Og derfor aabne hver en Kalk, hver Kilde,
Og derfor kvæge Alt, hvad aande kan.
Der boer et Digt i disse lyse Nætter,
Der dufter Sjæl fra blomsterhvide Hæg,
Og Fossens drømmefulde Barde sætter
Sig med sin Harpe ved en Klippevæg.

Hvo trænger da vel til den arme Mime,
Hvis hele Trylleri er borget Skjær?
Hør! — Sommerfestens tusind Klokker kime
Gjennem de varme Dale, fjern og nær —
Træd ind da under Kirkens lyse Buer:
Der synges Messen af en bedre Præst,
Paa Altret brænde varigere Luer
End dem Vi pleied', som vi kunde bedst.

Dog, maa end Scenens Alf nu folde sammen
De klare Vinger, bøie Panden stum:
Den overvindes ei af Sommerflammen,
Den flygter ei for stedse fra sit Rum.
Thi hvad der fandtes Ægte af vor Stræben,
Thi hvad der egner sig til Navnet: Kunst —
Det hviler i vort Indre, ei paa Læben,
Det klarner sig fra Hverdagslivets Dunst.

Og naar da Eders korte Sommerdage
Snart er forbi, naar Aftnen vorder mørk —
Da komme vi som Vintrens Bud tilbage
Og opslaae vort Paulun i Sneens Ørk.
O, mindes os med Venlighed saalænge!
Forsag os ei den næste, lange Kvel:
Da bæver Haab igjennem Savnets Strenge,
Et Gjensyn dæmrer mildt bag vort "Farvel"!

Theaterprolog ved Kong Carl Johans Regjeringsjubilæum.

(Februar 1843).

Chor.

En festlig Sang er som et Bad
Af Foraarsregn paa Skovens Kroner,
Ved de svulmende Toner
Slaaer Hjerternes inderste Blad.
Den Kjærlighed, som Brystet dølger,
Som under hver Dags Sorg er lagt,
Frit svæver hen paa Sangens Bølger
Og naaer til den elskede Magt.

Recitativ.

Hvor paa stolte Pyrenæer
Vifter sig Kastanietræer,
I Navarras Blomstereng —

Leged der engang i Tiden,
Længe, meget længe siden,
Ved la Gaves Bred en liden
Deilig, driftig, kraftig Dreng.

Dybt af Folket var han baaren,
Intet Floielsfkrud blev fkaaren
Til hans fimple Vugges Pragt.
Adeligt han dog maa færdes,
Og hans Blik var fom to Sværdes
Glimt, naar til Henrik den Fjerdes
Borg han havde Tanken lagt.

Kunde jeg fom han opftige
Høit til Herfker for et Rige!
Aanded' han, mens Barmen flog —
Ak, men det er nu forfilde,
Tiden er faa dorfk og ftille!
Sukked' han, og nødig vilde
Atter til fin Skolebog. —

Syvti lange Aar derefter
Nordens gamle Konge hefter
Taus fit Blik paa dette Barn.

Hvad har Kongen der at lide?
Hvad kan han om Drengen vide,
Hvorfor er hans Træk saa blide
Naar han tænker paa Bearn? —

O! det er jo ham, den Samme!
Kjender du ei Diets Flamme,
Ikke Pandens hvalte Skjold?
Han er ført paa Skjæbnens Vinger,
Han er mærket af Guds Finger —
Som et Eventyr det klinger
Fra det fjerne Ridderold.

See! i Salens høie Bue
Skimter du hans Krone lue,
Hvor han staaer paa Stockholms Slot,
Der, hvor Vasaslægtens Rader
Gik i Blod og Pandserplader,
Staaer Bearneren som Fader —
Ikke for de Svenske blot.

Ogsaa h e r har han jo hjemme:
Her i Norge skal han glemme
Savnet af sit Fødeland.

Thi med ham har vi jo fundet
Norges Hæder, som var svundet —
Thi med ham er jo oprundet
Nordens gyldne Morgenrand.

Fem Gang fem Aar har han fredet,
Har han vaaget, har han bedet
For vort vundne Folksklenod.
Al den Tid med Kraft og Vælde
Værned han om Norges Fjelde —
Han er bleven hvid af Ælde
Mens for os han forrest stod.

Derfor kan de lukte Skrifter
Over Kongernes Bedrifter
Aabnes for den ny Tids Stifter,
Aabnes for en fremmed Drot.
Olaf Kyrre, Hakon Gamle
Skulle engang stolte samle
Ham til sig i Sagas Slot.

Derfor vilde vi saa gjerne
At vor blege Nordpolstjerne
Havde Varme meer og Sang —

At de norske Dale kunde
Minde ham om Hjemmets Lunde,
Hilse ham med glade Munde
Endnu mangen festlig Gang.

Chor.

Hil Dig, vor gamle Kongehelt!
Fem Gange fem Aars Fred og Glæde
Sine Vinger udbrede
Velsignende over dit Telt.
Der gaaer et mægtigt Høitidskvæde
Fra Nordens Riger frem idag,
At juble om dit Herskersæde
Med Hjertets mildt bævende Slag.

Sang paa Kong Carl Johans Fødselsdag.

(26de Januar 1844).

De dybe Røster fra Norges Bryst
Nu Vinterdækket vil sprænge,
Og bære hen over Fjeld og Kyst
En Lyd af bævende Strenge.
Det er som havde Landet lagt
Et Navn paa Skovens Tunge,
Og vilde under Stjerners Pragt
Det høit og stolt udsjunge.

Men Navnet eies af Norges Drot
Den ottiaarige Kjæmpe,
Det klinger daglig meer fuldt og godt:
Hans Kraft kan Tiden ei dæmpe.

Han bares hid fra Sydens Lund
Paa Frankrigs Hædersbanner,
Her fandt han først sin Klippegrund
Som Konge for Normanner.

Nu da han gjennem de mange Aar
Om Norges Ære har hegnet,
Hans Øie straaler, og med hans Haar
Er ei hans Kjærlighed blegnet.
Kong Carl Johan af Fyrsters Tog
Som Patriarch nu hyldes —
Af Norges Folk kan bedre dog
Hans Mindebæger fyldes.

†

Cantate i Kirken paa Kong Carl Johans Begravelsesdag.

(April 1844)

Nu bæres Kongen til Graven hen,
Den tunge Sørgesang lyder igjen
Fra Landets forborgneste Dale.
Kong Carl Johan skal sænkes i Muld,
Det Blik som fordunklede Kronens Guld,
Den Haand, som var af Velsignelser fuld
Skal aldrig sit Folk meer husvale.

Jesus! Dødens Overvinder,
Trøstens Væld som evig rinder,
Giv, at Nordens Klage finder
Vei til Dig fra Folkets Mund —

Lad Din Fred paa Vinger klare
Svæve over og bevare
Tvende Rigers Sørgeskare
Nu i denne Afskedsstund.

Dig det var som til din Glæde
Kaldte Ham vi nu begræde —
Herre! vi dit Raad tilbede
Skjøndt vort Bryst er tungt af Savn.
Hans Mission var endt paa Jorden,
Træt af Ry fra Kampens Torden,
Rig af Ærens Fred i Norden
Længtes han til sidste Havn.

Vi takke Dig, Gud! at du sendte ham hid
I vort Fædrelands mørkeste Uveirstid
At sprede de truende Taager.
Vi prise Dig Gud, at du gjorde saa skjøn
Hans Aften, saa riig paa Kjærligheds Løn —
Og dog maae vi klage, om Trøst er vor Bøn!
Ved Kisten vor Hjertesorg vaager.

Snart Stenen er paa Graven lagt.
Afklædt al jordisk Herskermagt
Kong Carl den Folkekjære
Er skrinlagt nu med Ære.

Lad Hvælvingen kun blive lukt
Og sidste Fakkel der udslukt —
Det hindrer ei hans Ørneflugt,
Ham Aandens Vinger bære.

Jehovah! du stærke, du Hærenes Gud!
Som Faner fold dine Skyer ud
Naar Heltens Sjæl over dem henfarer!
Jehovah! du Naadens, du Mildhedens Gud,
Hvis Stemme ei blot fra Stormene svarer,
Men hvisker saa lind
Som Aftenens letteste, sagteste Vind —
O! tag ham, den mildeste Kongesjæl ind
I din Saligheds himmelske Skarer!

Hilsen til Kong Oscar.

(7de Februar 1845).

Saa er den kommet og vundet, den høitidsklare Stund
Hvorefter vi higed' og stunded' af Hjertets dybeste Grund
Saa flyver det over Landet, det mildt begeistrende Ord:
Kong Oscar er i Norge, har betraadt vor Fædrenejord!

Det er et helligt Stevne, som Fremtiden hviler paa,
Naar Folk og Konge forstegang Ansigt til Ansigt staae,
Da see de klart og freidigt ind i hinandens Træk,
Hvad der de tolke og læse, kan Glemsel ei tage væk.

Thi alle hemmende Skranker falde bort i dette Moment,
Til Kongens inderste Tanker har Folket sin Hilsen sendt
Og paa den bævende Stemning af tusinde Hjerters Slag
Bæres en skjøn Fortoning af dæmrende Kræfters Dag.

Kong Oscar i dette Møde er nu indviet og døbt;
Hans Billed for evige Tider i Folketroen er støbt,
Hans Bane er fast betegnet — fravige den kan han ei:
Det vidne de trende Budskab, som have beredt hans Vei.

Nu kommer han selv for at tømme Velkomstens ædle Drik,
At vandre i Folkets Midte, at prøve med egne Blik,
At danne med egne Hænder, at bygge sit Sandheds Værk,
Sammen med Norges Thingkreds, som venter ham rolig og stærk.

Med bringer han hvad han har dyrest: sin Viv og sin unge Slægt,
Til Norges Bryst han dem lægger, i Kjærligheds Varetægt.
Og skjøndt dette Land er fattigt, og dækkes af Vintrens Skrud,
Eier dog dets Indre en Varme, som kan folde Blomster ud.

Thi nu er den kommet og vundet, den høitidsklare Stund
Hvorefter vi higed' og stunded' af Hjertets dybeste Grund,
Nu flyver det over Landet, det mildt begeistrende Ord:
Kong Oscar er i Norge, har betraadt vor Fædrenejord.

Nordens Enhed.

(Fremsagt i en Studenterfest for de skandinaviske Naturforskere)

(1844).

Der stod i vore Fædres mørke Tider
Et Tegn af Bauner over Nordens Pande,
Et Meteor med blodigrøde Sider
Der kasted Gjenskin i Europas Lande —
Alverden maatte da med Skræk fornemme
At Nordens trende Folk til Kamp sig reiste,
Og ingen Fremmed voved at forglemme
Et Øieblik det Flag, som Norden heiste.
Hiint Tegn, der mod det Ydre sammenbandt
En tredeelt Slægt, vild, i sig selv adsplittet,
Var den Tids Enhedsdrift, som end ei fandt
En anden Form end dette Stridsgevandt,
Med Blod og Vaabenmagt raat sammenkittet.

Dog var der Styrke alt i dette Tegn.
Det bar i sig Forjættelsen om bedre
Om lyse Kræfter i en Fremtids Egn.
Først maatte dog den gamle Baun gaae ned —
Med sidste Glands kun som et Minde hædre
De tause Høie over vore Fædre,
Og danne Overgang fra Kamp til Fred.
En Nat af Sekler lagde sig om Norden
Forventningsfuld, og alle Stemmer taug
Og af de trende Folks Fostbroderlaug
Var knapt et flygtigt Spor tilbage vorden.
Men Enhedstegnet var ei tabt, det skulde
Kun luttres fra den vilde Flammeskrift
Til Stjernebilledets forsoningsfulde
Og hjertefaste Glands. See derfor dulgtes
Den hemmelige Rune Dag og Nat
Af fremtidssvangre Skyer, og efterfulgtes
Kun af en enkelt Forskers dybe Blik,
Af Nordens Genius til Vogter sat
Paa Tidens Høider. Og selv han dog fik
Kun i en viet Stund en svævende
Fortoning af den stjernerige Bro,
Der glimtende og sagte bævende,
I Drømme har vort Norden nu omgivet.
Men indenfra maa Kraften ene groe
Som kan udstraale denne Glands i Livet;

Fra Klippens haarde Favn, fra Slettens Ager,
Men mest fra Hjertets stille Kammer drager
Den al sin Næring, til den engang stiger
Med Fasthed over Nordens trende Riger,
Et Forbundstegn for aandelige Kræfter,
En ny Nordstjerne til at styre efter.

Og denne Tid er nær. Alt mærkes grant
Den friske Luftning over Bjerget strømme,
Og det er ikke længer tomme Drømme
At Skandinavien sin Rune fandt.
Alt juble Røsterne fra unge Barme
Om aandig Kappestrid og Sprogets Magt;
Alt blusser Kinden med Begeistrings Varme,
Alt aabne sig de tusind Broderarme
Til en treenig, aandig Forbundspagt.

I Eder Brødre, hilse vi de Første,
Der mødte i vor fælleds Moders Navn,
Fra Danmark, og fra Sverrig her i Norge
Ansigt til Ansigt med vort Haab, vort Savn,
Og Eders Nærhed skal for Fremtid borge.
I have valgt til Arbeid Jer det Største:
I øse Kundskab af Naturens Favn.

Et godt Forvarsel lægge vi i dette:
Thi paa Naturen maa dog Alt begrundes,
Og kun Naturen kan en Slutsteen sætte.
Derfra, hvor Sverigs Klippehøie rundes,
Derfra, hvor Havet gaaer om Danmarks Slette —
I bringe Alle Eders Skattes Vælд
At vexle her hos Norges Ursteens-Jette.
Han er ei riig som I, har kun sit Fjeld
Sin raae Granit og nogle grønne Dale —
Han rækker Eder trøstig dog sin Haand,
Og vil med Eder dele Daad og Tale
For Enhed, Enhed i vort Nordens Aand!

Sang for Norden.

(Ved Studenterfesten til Fædrenes Minde, 13de Januar 1846).

Mærker du Morgnens
Skinnende Stribe
Straale rundt Nordens
Tredelte Rand?
Føler du Vaarens
Lindeste Luftning
Lægge sig blidt til
Folkenes Bryst?

Det er den unge
Daadsvangre Dæmring
Som skal bebude
Seierens Tid;

Alt lytte Nordens
Aser og Alfer:
Heimdal i Hornet
Støder til Kamp.

Ei meer til Kamp ved
Valskarpe Vaaben,
Ikke til Brud paa
Brødrenes Blod.
Nei, men til Tankens
Frie Turnering —
Menneskeaandens
Ædleste Strid.

Striden som bringer
Barmfred for Blodlyst,
Livssang for Drabshyl,
Dagglands for Død —
Hvori hver Munde
Vorder til Frelse,
Som for hvert Sværdslag
Signer med Lys.

Gjennem den Kamp kun
Norden kan klarnes
Fuldt til sin fagre

Fostbroderpagt —
Klarnes ved Kraft fra
Kvadvundne Minder.
Og ved hver Stammes
Særegne Saft.

Naar da de brede
Bølger af Brødres
Herlige Høisang
Strømme fra Nord,
Stærk i den vidt hen
Tonende Treklang
Norriges Stemme
Høres skal med!

Island.

(13de Januar 1846)

Yderſt mod Norden lyſer en Ø
Klart gjennem Jisſlag og Taage,
Der ved en Bjergild, ſom aldrig kan døe
Oldtidens Billeder vaage —
Derfra gaae Sagnet vidt over Søe
Som en Maage.

Op til det fælſomme Eiland drog
Først vore herlige Fædre.
Med ſig fra Norge de Høiſædet tog
For at opreiſe det bedre.
Norræna Maal de i eenſomme Krog
Skulde hædre.

Medens det ſynkende Nordens Magt
Deltes og maatte forſage,
Blev der paa Island bevaret og lagt

Livssæd for kommende Dage.
Der nu et Tegn paa Stammernes Pagt
Staaer tilbage.

Skjøndt vore Frænder bag iisdækte Muur
Lyde maa fremmede Love,
Kan de dog sende til Norges Natur
Længselens Kvad over Vove.
Hjemligt det naaer til os som en Luur
Dybt fra Skove.

Sang ved Skandinavernes Julefest i Paris.

(1846)

Der gaaer et Sagn om et Kildevæld
Med høist forunderlige Gaver:
Det brede kan over goldest Fjeld
De ynderigste Rosenhaver,
Det lokker Sommergrønt af Sneen frem —
Dog, skjønt det rinde skal i Fædres Hjem,
Der findes ei
Altid dets Vei,
Hvor dybt man søger end og graver.

Men hver som Sagnet vil ret forstaae,
Maa ud, maa ud i Verden vide,
Maa langt fra Hjemmet, fra Arnens Vraa
I fremmed Land sin Skjæbne lide.

Naar der hans Tanker søge Hjemmets Kyst,
Da vil han føle gjennem eget Bryst
Kilden at gaae,
Sagtelig naae
Til Øiet op som Taarer blide.

Og gjennem dem kan han til sit Land
I Mindets Glands nu skue over:
Om Vintren der stivner Fjord og Strand,
Alt dog ham vaarlig Friskhed lover.
Og hører han iblandt sin Moders Sprog:
Saa sød Musik ei før til Øret drog —
Thi det er kun
Paa Sjælens Bund
En Lyd af Hjemvee-Kildens Bover.

Men Vi, som samles i Seinens Stad
Her nu til nordisk Julegilde,
Vi kjende bedst til det rene Bad
Af hin sødtrislende Kilde.
Thi ingensteds vel paa den hele Jord
Den vælder ud saa stærk som hist fra Nord;
Særlig i Kvel
Føles den vel
Som om den Brystet sprænge vilde.

Og her vi mærke os end tilsidst
En af dens underlige Gaver:
Den Nordens Enhed, man hjemme hist
Af Fremtids Runer sammenstaver,
Ved Kildens Magt her alt til Liv opstaaer:
Den samme Bølge til os alle slaaer;
Den samme Drik,
Vi deraf fik,
Os vier her til Skandinaver!

Sang

ved de norske Studenters Mindefest for Christian den Ottende, paa hans Begravelsesdag d. 26de Febr. 1848.

Fra Danmark gaaer en Alvorsklang
Om Norden denne Time,
Tungt over Søe og over Vang
Tidsklokkens Slag nu kime:
Af Kongehuset Oldenborg
Staaer nu igjen den Sidste
Ved Faders Grav, hvor Landesorg
Nedsænker Christians Kiste.

Ved Klangen bæver Mindets Bund
I Norges dybe Dale
Med Stemmer fra en vaarlig Stund
Da Landet steg af Dvale:

Han som i Danmarks Kongegrav
Nu bleg og stille sover
Blev engang ført af Tidens Krav
Paa Norges Folkevover.

Der havde han en Ungdomsdrøm
Om Norges Frihedskrone,
Den gled vel hen for Skjæbnens Strøm —
Han fandt en anden Throne.
Men af den Pagt han da besvor
I hine varme Dage
Staaer end de bedste Frihedsord
I Fjeldets Bryst tilbage.

Thi skal en Røst fra dette Fjeld
Ei fattes ved hans Baare —
Men fordre vi med Ret og Skjel
Vor Deel i Danmarks Taare,
Saa vil vi og til Danmarks Haab
Vor varme Hilsen sende:
Det skal igjennem Kampens Raab
En Broders Stemme kjende.

Aarets Spørgsmaal.

(1844)

En Nytaarsmorgen høit sin Fakkel hæver
Over Europas dunkle Folkehav,
Og over Menneskenes dybe Krav
Nu Fremtidsglandsen mat, urolig svæver,
Nationers Bryst af samme Tanke bæver
Og tusind Hjerter slaae med samme Slag
Af Længsel eller Vished, efter Dag.

Den ny Tids Gjæring kaster kjække Bølger
Mod Foden af Europas gamle Muur,
Og Folkeslagene, som Volden dølger,
Alt føle Luftning fra en ny Natur —
Og derfor er det at en Uro driver
Hver Nutids Søn fra Hjemmets Fred til Storm,
Og derfor er det at hvert Folk nu giver
Til Aarets Spørgsmaal en belivet Form.

Hvert Folk, fra Vestens Hav til Urals Høie,
Har lagt et Livets Spørgsmaal sig paa Sind
Og stirrer higende, begjærlig ind
I Nytaarsmorgnens store dunkle Øie.
Skal Slaven dette Aar sin Lænke bøie?
Skal Anarchiets Horder splittes ad?
Skal Nutids Damp og Drift nu sammenføie
Alverden til en stor Jernbanerad?

Et Folk, et eneste, i rolig Kulde
Staaer udenfor den hele Spørgsmaalskreds
Og seer fra sine Fjelde ret tilfreds,
Som fra en Loge til det handlingsfulde,
Det store Drama paa Europas Scene.
Og dette Folk, som troer at det alene
I Mag har fundet, hvad de Andre skulle
End længe kjæmpe for med Liv og Blod,
Med haard Anspændelse af hver en Sene;
Det Folk, som inden sine Klippeborges
Naturly staaer med Inertiens Mod —
Det Folk, du gjætter det, det er vort Norges.

Selv ei det Nærmeste kan os berøre,
Vor Broders Færd vi see med rolig Hu:
Fra Danmark og fra Sverrig raabes nu

Et skandinavisk Spørgsmaal i vort Øre,
Til Part i Skandiens Treenighed
Som engang over Nord skal staae forklaret
Man kalder os, man vil os have med —
Vi lade dette Spørgsmaal ubesvaret.

Er dette godt? er denne Majestæt
Af Kulde, med Jiskrone om sin Tinding
Med Slæb af Ro og fornem Pietet —
Er den til Skade, eller er den til Vinding?
See dette er det norske Spørgsmaal. Aaret
Har altsaa og for os sin Gaade baaret.

Men kommer der en Dag, og komme maa
Og komme vil den tidlig eller silde,
Da Sydens Bølger op til Norge slaae
Og river os i Verdens Hvirvel med,
Naar Tidens Gjæring, som en mægtig Kilde
Opspringer midt i vore Fjeldes Fred —
Da vil vi haabe, at vor Ensomhed
Har ikke lammet vore bedste Kræfter,
Men at vi freidigt kunne følge efter
Det lange Tog til Slægtens Valfartssted,
Til Civilisationens sidste Meed.

Imidlertid har vi det endnu ſtille
Her paa vor nordiſkblege Nytaarsmorgen,
Og der er Tid, god Tid for Dem, ſom ville
Forlade ſtore Spørgsmaal, Verdensſorgen,
Og holde ſig til disſe ſmaae, men blide
Private Spørgsmaal, ſom ved Nytaarstide
Opſtige i hver Enkelts tauſe Barm
Og gjøre Øiet blankt og Kinden varm.

Vaarkjending.

Nu bæver gjennem Norges stive Skove
Et Aandedrag fra Livets spændte Bryst,
Stærk svulmer nu den længe bundne Vove,
Thi Foraarssvalen stævner mod vor Kyst.
Skjønt fjern endnu, den alt formaaer at sende
En vaarlig Luftning fra sit Vingeslag,
Som eier Kraft at mildne og at vende
Den gamle Nat til Anelse om Dag.

Den lange Nat, hvis dunkle Regioner
Vi Born af Norge gjennemvandre maa,
Mens ingen Livslyd for vort Øre toner
Og ved vor Fod kun Iiskrystaller staae —
Den lange Nat kan dog en Grændse faae,
Som i det Fjerne lysblaa sig fortoner
Og hvorhen Vintrens Længsler ville naae
Engang dog mindst, før Døden dem forsoner.

Det er ved denne flygtige Landkjending
Af Alt hvad Vaaren eier Varmt og Ømt,
Vi have udholdt, have gjennemdrømt
Vor triste Vinterfart fra Solens Vending.
Og nu da Frelsens Kyst er kommen nær,
Da Planteduft ud over Dybet føres
Og Morgenklokken blidt fra Landet høres
Og over Fjeldet dæmrer Dagens Skjær —
Nu staae vi bævende, forventningsfulde
I Solens første, rene Straalebad;
Og for hver Knugen af den bittre Kulde,
For hver en Sneevægt, som paa Sjælen sad
I Vintermørket, føle vi hvorledes
I Lysets Tid en Gjengjæld os beredes,
Saa mild og kvægende som Foraarsregn,
Der rasler ned paa Skovens unge Kroner,
Saa vækkende som Lærkens klare Toner,
Der kvidre over solbelyste Egn. —

O Fædreland, forstaaer du dette Tegn?
Det varmende Symbol, som blinker over
Fra Livet i din aarlige Natur
Til dine Minders halvtnedsjunkne Muur,
Hvis Fod bestylles nu af Haabets Vover?
Hvad i Naturens Aargang foregaaer,

Det Gjennembrud fra Vinter og til Vaar,
Fra Død til Liv, som Yderverdnen faaer —
Det samme Phænomen vel og gjentages
Dybt i Nationers indre Liv og Kaar —
Der kan det ogsaa aftnes, kan det dages
Alt efterhvert det store Hjerte slaaer,
Hvorved det Heles Stræben sammendrages.

Kun mere langsomt, gjennem Seklers Løb
Det indre Livs Udvikling fremadskrider —
Et Aar for Slægter, ei for Individer
Maa løsne Aandens Plante af dens Svøb;
Dog gjælde her de samme store Love,
Der drive Bladet frem i Foraarsskove.

Mit Fædreland, din Vinter har du havt —
En Fimbulvinter; firehundred Nætter
Den knuged dig med Seid af onde Jætter —
Og vilde iisne al din Livsens Saft.
Men uforgjængelig er Nordens Kraft
Naar den kan overleve slige Dage
Og fra sit Fjelddyb nye Kilder tage. —
Op Fædreland! — forglem da al din Klage,
Din Vaar er nær, din Vinter har du havt.

Din Vaar er nær, men kommen er den ikke.
O tro ei dem, som vil tiljuble dig
At Solens første, varmesvangre Blikke
Paa eengang har opvakt det frosne Liig,
Paa eengang har havt Magt at modne Kornet,
Som knapt er saaet, tomme Fyldehornet
Af Vaarens rige Blomster i dit Skjød,
Mens knapt en Martsviol endnu er fød!

Men dette Vaarskjær over dine Fjelde
Er Glands af Pagtens Bue, som opstiger
Nu sikkert over Nordens trende Riger
Og varsler om det nye Nordens Vælde.
Did pege Vaarens Tegn — didhen maa drages,
Først der, o Fædreland, det fuldt vil dages —
Din unge Slægt, selv liig en tidlig Vaar,
Paa denne Morgenvandring foran gaaer.

Klosterruinerne paa Hovedøen.

De stige frem af Gruset, disse Celler
Og disse Mure, hvor hver Steen fortæller
Om gamle Tiders Magt og Herlighed,
De hæve langsomt sig i Dagen atter
Og see paa os med Blik, som ikke fatter
Den ny Tids Mening og ei Dognets Latter,
Og spørger: "Hvorfor brød I Gravens Fred?

Her har I ladet os i Glemsel falde
Saamangt et Sekel, — har ei hørt os kalde
Paa Hjelp mod ublu Tempelskjænders Vold.
Forkængst er nu vor bedste Pragt bortranet,
Vor Kirkehvælving jævnt med Jorden banet —
Forsilde er det nu at faae opmanet
De brudte Levninger af Fædres Old.

See! mildere end lunkne Sønners Nække,
Naturen havde bredt paa os et Dække
Af mosblødt Grønsvær og af frodigt Krat;
Derunder kunde vi i Stilhed blunde
Og skjule Savn og Skam i dunkle Lunde —
Hvi har I revet op den gamle Vunde?
Her findes ei meer Gods, ei gylden Skat."

O, hviik ei saa til os med strenge Miner,
I hellige, ærværdige Ruiner
Af svundne Slægters Kunst og fromme Glød!
De Hænder, som nu røre Eders Stene,
Som vil afsløre Eders Mindescene,
Er varlige, er kjærlige, er rene
For hvad en sjunken Tid engang forbrød.

Den mørke Tid, da Norge vilde sænke
Sit stolte Hoved, bar en selvlagt Lænke
Og laae og drømte hen i døsig Fred —
Da taaltes Kraftens Vidner ei, da maatte
Vel Landet sig for alle Minder blotte,
Og Fortidsglands, og Kirker, Klostre, Slotte
Henveires, overgroes, brydes ned.

Men nu, da Folkemorgnens Port er aaben,
Da opreiſt atter ſtaaer det gamle Vaaben
Og Øxen blinker klart i Fremtids Skin —
Nu ønſker Dagens Slægt ſig værd at bære
Den tunge Mindevægt af Oldtids Ære,
Nu vil den prøve ſig, nu vil den lære
At ſkue faſt i Kjæmpens Øie ind.

Og derfor lader den rundt Landet fare
Et Opraab at udgranſke, at bevare
Hvad end af Oldtidsmærker levnet ſtaaer,
Og derfor har vi vovet at oplade
De Rum I gjemte under Mos og Blade, —
At trænge ind med Hakke og med Spade
I Eders ſtille, ſkjulte Kloſtergaard.

Vel er det ſandt, vi ſøge der og kræve,
Ja vi er ſikkre der at kunne hæve
En koſtelig, en uvurdeerlig Skat:
Men denne Skat er ei af Guld og Stene,
Thi den er Mindets Poeſi, ſom ene
Formaaer at mildne Dagens hede Scene
Med Dugg ifra Forgangenhedens Nat.

Hil Eder da, I Klostermure lave!
Snart vil om Eders Buer, Eders Grave
Det rige Løvværk atter snoe sit Blad,
Og Sagnets Vagt, det Øie som ei sover,
Fra Eders brudte Taarn vil skue over
Den kjendte Strand og Fjordens blanke Vover
Til Livets Færdsel i vor nye Stad.

Høstens Magt.

I Høstens sidste, hensvindende Dage
Naar Marken brunes og Løvet falder
Og Vindenes Suk fra Skoven kalder
Og den hele Natur er en stille Klage,
Hvad er det da, som vækker og stemmer
De bevægede Røster i Menneskets Indre,
Bringer hans Øie til klarest at tindre
Og aabner hans Barms forborgneste Gjemmer?

Ikke Foraarets mildeste Luft, der kommer
Med Hilsen fra Primler og Skovanemoner,
Ikke Solkongen selv, den vældige Sommer
Saa stolt han end bærer de straalende Kroner —
Ak ingen af dem har Magt at anslaae
Saa dybe, saa længe vibrerende Toner

I Menneskets Sjæl, for at hvile derpaa,
Som Høstens sidste, hensvindende Dage,
Naar Marken brunes og Løvet falder
Og Jægerens Horn fra Skoven gjalder,
Og den hele Natur er en vildsom Klage.

Dog hjælper det ei at Dagen vil brede
Sin klareste Glands over høstlige Egne —
Den kan ei gjenvække Sommerens Glæde,
Ei forhindre at Livets Farver blegne.
Snart trækker et Slør af iisnende Taager
Sig hen over Aasernes skarpe Conturer,
Og oppe i Fjeldets eensomste Urer
Sidder Døden stille, og venter og vaager.
Men lige for dette alvorlige Billed
Staaer Menneskets Sjæl med beslægtede Tanker
Og søger for hvad den har troet og villet,
I Naturens Betydning et fæstende Anker.

Et Vindue.

Mens Jis paa Gade og Sind er lagt,
Mens Kulde og Ærgrelser vil mig knuge
Og Tvangsarbeider min Tanke opbruge,
Jeg veed dog et Sted, hvorfra Vaarens Pragt
Og Varme og Haab kan blive mig bragt
Engang idetmindste hver langsom Uge.

Det er et Vindue, hvor Blomster gro
Og friske Blade grønnes bag Ruden,
Hvor Vaarens Alf til Gjæst er buden
Og gjerne vil have sin Vinterro:
Thi der maa den Menneskefrænde boe
Som Alfen ei kan leve foruden.

See! bag Hyazinthers duftende Vaar
Og brede Blade fra tropiske Lande
Der skimtes en klar, jomfruelig Pande

Omskygget af brunt og glindsende Haar.
Der sidder hun bøiet, og dybt nedslaaer
Sine Øienlaags dunkle Silkerande.

Hun seer ikke paa at jeg gaaer forbi —
Ei en eneste Gang vil hun Blikket hæve,
Og dog kan dets skjulte Magt gjennembæve
Mit Bryst med Varme, og fæstes deri.
For en Uges Gang paa min eensomme Sti
Henter jeg deraf Kraft til at leve.

Efter et Landparti.

Veiret var skjønt og Himlen var let,
Sommervarmen kjoltes af Sø og af Skove
Hen over Fjordens hvilende Vove
Bredtes de spillende Solstraalers Net,
Bjergene stod
Blaae i det Fjerne —
Ak, men hvor gjerne
Glemte jeg Alt for et Spor af en Fod.

For var den stumme Natur kun min Ven,
Ene den forstod at mildne min Vunde,
Trygt til dens trofaste Hjerte jeg kunde
Lægge mit brændende Hoved hen.
Styrket jeg i
Skovene vandred' —
Ak, hvor forandret
Synes mig Alt nu paa Mark og paa Sti.

Landskabets Pragt ei udfylder mig meer,
Over alle Blomster og Træer har jeg stillet
Høit nu et sjælfuldt Menneskebilled —
I hendes Øie Naturen jeg seer.
Kun hvor hun stod
Græsset mig dufter,
Skoven ei lufter
Naar i dens Mos ei hun satte sin Fod.

Alt aanded' nu, thi idag var hun med!
Hvor hun yndig gled mellem Blomsternes Skatte,
Samled dem ivrigt og let, saa de glatte
Haarets Fletninger løstes derved,
Standsede saa
Drømmende, stille,
Ret som hun vilde
Svar paa en Tanke af Blomsterne faae.

Hvad skal jeg troe? Dette drømmende Blik,
O, det dybe Blik som hun kasted tilbage,
Var det til mig, og tør jeg det tage,
Tør jeg berusе mig sødt i dets Drik?
Kan det — ak nei,
Fristеr! vær stille —
Kjærligheds Kilde
Springer aldrig op paa min eensomme Vei.

Saa er min Skjæbne, jeg veed det — og dog
Vil jeg aldrig mere hiint Øiekast glemme,
Maa jeg i Hjertets Livsslag det gjemme,
Altid udtyde dets skjulte Sprog.
Ak, jeg forstod
Bedre hvor klare
De Øine vare
Som Naturen før til min Trøst oplod.

Kanariefuglen.

Dens Øine var kloge, dens Fjær vare bløde,
I Buret den fødtes, i Buret den døde.

Af Skovenes Liv ei den vidste at sige,
Saa eensom den sad, kjendte ei sine Lige.

Den kunde ei bruge sin guldgule Vinge
Til høit i det Blaa sig med Jubel at svinge.

Og aldrig den følte den mægtige Glæde
Af fuldeste Bryst frit i Lunden at kvæde:

Den kunde blot prøve sin perlende Stemme
Bag kvalmende Muur, i sit Messingtraads Gjemme.

Der hopped' den flittig fra Pinde til Pinde,
Og lytted, som hørte den fjernt end et Minde

Fra Palmernes Hjem paa atlantiske Strande
At svæve hid over de dybeste Vande.

Men hvad den end kunde fornemme og tænke —
Vi veed ei engang om den kjendte sin Længe.

For Menneskers Blikke dens Liv syntes øde:
I Buret den fødtes, i Buret den døde.

O Herre, hvortil da et Liv vel som dette? —
Maa livsfangen Fugl ei med dig gaae irette? —

Og dog er der Timer, da næsten jeg kunde
Kanariefuglen dens Skjæbne misunde.

Thi ak, den var jo af min Elskede eiet
Hun selv har den fredet, hun selv har den pleiet.

Hun selv om dens Buur har en Løvhvælving bygget
Hvis Blade for Fangen har duftet og skygget.

Hun har i sin Haand følt dens Hjerte at banke,
Hun lod af sin Finger den Frøkorn opsanke.

Og nu paa det lille Fugleliigs Baare
Min Elskede følder den klareste Taare. —

Men Hvo, som paa kjærlige Hænder saa hæves —
O, han har ei lidt, har ei levet forgjæves.

I et Exemplar af Goethes Herman og Dorothea.

Et gammelt Billede i denne Bog
Af Tydsklands gamle Mester kan De kjende,
Af kjærlig Varme end dets Farver brænde
Og Tiden ei det Friskhed med sig tog.

Thi hvad der dybest, hvad der renest slog
I Menneskenes Bryst fra Tidens Ende,
Det Livets Vendepunkt, som Gud vil sende
Her i antike Linier Goethe drog.

Foran Enhver, som vil af Brønden drikke
Med sikkre Skridt og tillidsfulde Blikke,
Hans Herman og hans Dorothea gaae.

Og om end deres ydre Skjæbner skikke
Sig anderledes, dog det Indre ikke
Kan flygte bort for Den, som vil forstaae.

Ved en Fjeldreise.

Har du ei følt, naar Sommernætter dale
Med stille Klarhed over Fjord og Kyst,
En hjemlig Stemme i dit Indre tale
Om Fjeldets Ensomhed og Fjeldets Lyst?
Har du, mit Norges Barn, ei tit fornummet
Den underlige Higen i dit Bryst,
Som dvæler, naar hver anden er forstummet,
Som drager dig til Fossens vilde Dyst?

Det er vor Stammemoders fjerne Kald
Som gjennem Bykulturens seige Skal
Vil finde Vei til vore Hjerterødder,
Det er en Barndomsluft fra Fjeldets Hal
Som Vinger har for vore trøge Fødder —

Det er et Suk, halv Tungsind og halv Fryd,
Der bæres til os fra de store Skove —
Det er Naturens egne, stille Lyd
Som binder Bjergets Søn til Bjergets Love.

Alt mangengang, naar jeg paa Danmarks Sletter,
Ved Tydsklands Floder søgte fremmed Fred,
Det lød til mig fra Gaustas vrede Jetter:
Vor er du dog, her findes ei dit Sted!
Og hvor jeg gik, for mine bedste Minder,
Naar under Viinlov jeg i Syden sad —
Steg manende og vinkende en Rad
Af Fædrelandets hvide Kjæmpetinder.

Omsider kan jeg ikke trodse meer.
Tilfjelds, tilfjelds jeg maa i denne Sommer,
Og til en Gjengjæld, at saa seent jeg kommer
At ikke først af Alt mit Hjem jeg seer —
Jeg bringer med mit Dyreste i Livet
Jeg lægger tillidsfuld hvad mig blev givet
Af Kjærlighed og Tro til Fjeldets Barm,
Jeg knæler med min Elskte Arm i Arm
Ved Foden af det skinnende Altar
Hvor Norges Aand har sit Orakelsvar.

Thi ene der, i Dalens grønne Kammer
Og høit paa brune Fjeldmark groer den Urt
Som eier Lægekraft for al vor Jammer,
Som er det eneste vi har af Purt
Og Ægte i den Stads, hvormed vi brammer.
Deroppe Sjælen, gysende af Haab
Maa dukke i det iisblaa Fjeldvands Daab,
Kun for igjen des klarere at stige
Og skue sikkert over Fædres Rige.

Paa Tindsøen.

Over Søen mellem høie Fjelde
Ligger Middagstimen blank og heed,
Alt er tauſt, der høres knapt en Bjælde,
Hvor i Kløften gaaer en driſtig Gjed.

Bratte ſtyrte Klippevæggens Sider
Ned mod Speilet, mange tuſind Fod —
Under deres Skygger Baaden glider
Let, ſom om den Stilheden forſtod.

Blødt paa Hæggens dufterige Blade
Hvile vi i Baadens lave Stavn,
Om os glimter Vandets varme Flade;
Bjergets Hvælving tager os i Favn.

Hist hvor Birkens grønne Krandse hænge
Skjælvende udover Klippens Muur,
Didhen drager os en Lokken længe:
Dunkle Magter ligge der paa Luur.

"Styr ei derhen," hviske vore Svende,
"Styr ei did, det er en farlig Kyst —
Det maa vel den lyse Middag kjende,
Derfor lytter den saa dybt, saa tyst."

"Thi fra hine dybe, dunkle Kløfter
Farer Hvirvelstormen oftest ud,
Dødens Aande over Søen snøfter
Snart maaskee derfra — thi frels os Gud!"

Og, skjøndt blid og underlig Forlængsel
Gjerne drog os ud paa vildsom Sti,
Styre vi den mørke Bjergaands Fængsel
Ilende og drømmende forbi.

Blødt paa Hæggens dufterige Blade
Hvile vi i Baadens lave Stavn;
Og mens blank er endnu Søens Flade,
Lande vi i grønne Dales Havn.

I Dalen.

Paa Fjeldets Knœer, som Dalen lukke,
Alt samles tunge Skyers Leir —
Fra Lien dybe Roster sukke
Og varsle om det nære Veir.
Ad Kloft og Ur de blaaligdunkle
Kvelskygger hurtigt flyde ned,
Fjeldkammens hvide Strimer funkle
Kun end i Aftensolens Fred.

Deroppe er der Fred og Klarhed
Deroppe smiler Orknens Roe,
Mens Mulmet vælter sig med Snarhed
Til Dybet hid, hvor Liv kan boe.
Her Birk og Hæg med Angest skjælve,
Vild flygter herfra Elvens Fos,
Det er som skulde Klippen hvælve
De dunkle Vægge over os.

Saaledes er det jo at Mangen
Indtages her i Haug og Bjerg
Og sidder Aar og Dage fangen
Som Træl hos Jette og hos Dværg,
Saa ingen Kunst kan ham udlokke
Og frie ham ud af Bjergets Favn
Før Troens blide Kirkeklokke
Lyder til ham fra Lysets Havn.

Først nu forstaaer jeg Sagnets Mening,
Først her i denne trange Dal,
Hvor Trolde staae i sær Forstening
Og Klippen lukker til sin Hal.
Alt føler jeg dens Masser tynge
Med dunkel Vælde paa mit Sind,
Og hæves kun ved fast at klynge
Min Sjæl til Fjeldets blanke Tind.

Paa Fjeldet.

Høit er jeg steget nu paa Fjeldets Tind
Og seer ud over disse brune Vidder,
Hvor Ødhed siden første Jorddag sidder
Og venter paa den sidste Hvirvelvind.

Her aander Luften ætherfiin og klar
Blank straaler Solen fra den fortblaa Bue,
Men der er ingen Kraft i denne Lue
Kun Snefjeldkrandsen deraf Rødme har.

Her skulde Sjælen kunne vides ud
Og sende vidt omkring de kjække Tanker,
Her hvor der ikke synes Skil og Skranker
Imellem Verdens Rige meer og Gud.

Dog Øiet, ja selv Tanken bliver træt
Af at udmaale dette store Øde,
Livshjertet kan ei slaae her i det Døde—
For jordisk Bryst er denne Luft for let.

Fra Dalen søgte Længselen herop
Og vilde her sin Fred og Klarhed tage —
Nu vil den gjerne sænke sig tilbage
Til Dybets Ly fra Fjeldets kolde Top.

Men hvor er nu de grønne Dales Spor?
I Orknens Mark, som endeløs sig strækker,
Forsvundne fast er hine smale Sprækker
Hvori den stolte Jordens Herre boer.

Hvor skal da Aandens Liv her flygte hen?
I Dybet knuges det af Klippens Mare
Paa Høiden maa det hen i Ødhed fare —
Saa har det kun sin egen Bund igjen.

Men kan det deri fange op med Mod
Et samlet Billede af Fjeldnaturen,
Da vil der spire Blomster op af Uren
Og Alfer svæve frem, hvor Trolde stod.

Skjoldmoslaatten.

Dengang Nordens Thor for Jesus Christ
Ud af Landet maatte drage
Sad den gamle Længsel allersidst
End i Fjeld og Skov tilbage,
Og igjennem christne Præsters Sang
Lød det dybt fra Lien mangengang
Som en vild og eensom Klage.

Thi den gamle Tro som Gran i Ur
Selv af Fjeldet var oprundet,
I dens Asakraft vort Lands Natur
Havde alt sit Udtryk fundet —
Derfor maatte vel dens Gjenlyd paa
Folkets Hjerter endnu længe slaae
Før den dæmpet blev og bundet.

Sødt faldt dog den christne Læres Ord
Over Thelemarkens Dale,
Rigest Sæd stod først i Sillejord
Efter Østens gyldne Tale.
Bondens stive Ryg blev der som Siv,
Offergoden kasted' Horn og Kniv
For den lyse Foraarssvale.

Og paa Næsset i det blanke Vand
Mellem grønne Hængebirke,
Under Skorvefjeldets bratte Rand
Reiste sig en liden Kirke.
Did nu tætte Pilgrimskarer kom,
Offerkredsen stod forladt og tom —
Christi Blod kun skulde virke.

Men et Pileskud fra Kirken sad
Paa en eensom Gaard ved Fjeldet,
Tvende Søstre, som til Christ ei bad,
Aldrig søgte Naadeværdet.
Disse Møer vide var bekjendt,
Skjaldegaven dem af Guder sendt
Forend Valhals Magt var fældet.

Foran Mænd de gik paa Slagets Dag
Som Valkyrier i Striden,
Høit med Sang og lifligt Harpeslag
Og med Skjold og Sværd ved Siden.
Saa ved Seiersgildets Offerdamp
Sang de gamle Kvad om Guders Kamp
Nu i Ragnarokr-Tiden.

Kloge var de og paa Runeskrift,
Kunde koge Seid og vende
Veir og Vind og Menneskers Bedrift,
Sige hvad der skulde hænde.
Ungdomsfagre var de vel endnu
Men til Valhal kun stod deres Hu,
Ei til Bygdens unge Svende.

Derfor blev dem Tiden tung og haard
Da de christne Præster droge
Alt til Kirken tæt ved deres Gaard
Der et nyt Paulun opsloge:
Hver en Klokkelyd i Sjæl dem skar
Ene deres Bryst den Verden bar
Som de Andre nu forjoge.

Nat og Dag de havde Odin bragt
Offerblod og vilde Sange,
Vented stedse at hans gamle Magt
Skulde klar af Tiden gange.
De forstod ei at for Morgnens Chor,
At for Østens Drot selv Asathor
Maatte vige bleg og bange.

Til en Vaar, mod Paaskens høie Fest
Da Christkirken staaer forklaret,
Havde Søstrene den sidste Rest
Af sin fordums Vælde sparet,
Havde udspredt, at paa Festens Dag
Skulde Fædres Tro og Valhals Sag
Seirrig vorde aabenbaret.

Alt steg Paaskemorgnens blanke Fred
Over Dalens dybe Grunde,
Taagen bort fra Fjeldets Sider gled,
Sol alt kjærlig varme kunde.
Frisk var Luften som et Livsens Bad,
Og en tidlig Vaar med Smiil alt sad
Drømmende i nogne Lunde.

Kirkeklokken over Egnen hen
Kaldte med sin klare Tunge,
Alle Bygdens Bønder fulgte den,
Mænd og Kvinder, Gamle, Unge.
Sværd og Brynje havde de aflagt,
Gik med sænket Blik, i ydmyg Dragt
Hen at høre Messen sjunge.

Kirkens aabne Porte dem optog,
Sang og Lysglands flød derinde,
Virakskyer under Loftet drog
Mildt som lune Vestenvinde.
Foran Altrets Trin en dobbelt Rad
Gyldentklædte Præster laae og bad —
Det gik Bønderne til Sinde.

Og da Præsten løfted Guds Monstrans
Med de Ord: Christ er opstanden!
Og en dobbelt Strøm af Klang og Glands
Jublende faldt i hinanden —
Da sank Almuen paa Knæ med Lyst,
Aabned for den nye Tro sit Bryst,
Gjorde Korsets Tegn paa Panden.

Men i samme Nu en Tone lød
Som af fjerne Horn fra Dalen —
Midt igjennem Chorets Sang den brød
Klar hen over Kirkesalen.
Og dens Klang var først som Hjemvee sød
Dernæst jamrende af dybest Nød,
Derpaa vild som Raab fra Valen.

Disse Toner gik til Bondens Marv,
Fik hans Kinder til at brænde:
Offersangen var det, Fædres Arv,
Vel han maatte den gjenkjende.
Dyb som nu dens Kraft var aldrig dog:
Muren skjalv derved, og Kors og Bog
Glede Præsterne af Hænde.

Og hvad Rest af Fortids store Drøm
End i Folket kunde gløde,
Svulmed høit med disse Toners Strøm,
Vaktes nu til sidste Møde.
Op sprang Bondeskaren nu med Gny,
Styrted ud af Christenkirkens Ly
Did, hvorfra de Toner lode.

Øst for Kirken laae en Offerhøi
Længst forladt, med sjunkne Ringe,
Didhen Alles Blik og Tanker fløi
Derfra hørtes Tonen klinge.
Skjoldmø=Søstrene deroppe stod
Og fra Horn og Læbe flyve lod
Fortids Sang paa vældig Vinge.

Ranke stod de der paa Sagnets Muld
Mellem Heste, Sværd og Landser,
Deres Øine lyned, Haarets Guld
Flagred' vildt om staalblankt Pandser.
Fra den Ældstes Luur Hjemraabet steeg,
Mens den Yngres Sang og Strengeleeg
Huldt bedaared' Sind og Sandser.

Thi den hentet var fra Hjemmets Liv,
Fra en eensom Fjeldalkove,
Fra det sagte Suk blandt Kjernets Siv
Og fra Stormens Sang paa Vove —
I den Melodi var sammenlagt
Al den Sødme, al den Vildheds Magt
Som kan boe i Norges Skove.

Derfor gled den som en Barndoms Drøm
Did hvor Folkets Hjerte banker,
Derfor jog den, vild som Fjeldets Strøm,
Gjennem Aarer, gjennem Tanker: —
Alt det jubelfulde Bondetog
Nær og nærmere om Høien drog —
Brudt var alle lærte Skranker.

Alt den ældste Skjoldmøsster svang
Hvast og sikkert Offerstaalet,
Alt fra Hestens brede Bringe sprang
Blodets Straale over Baalet.
Vild lod atter Offergildets Larm,
Asathor alt i sin Tordenkarm
Rulled nær til Seiersmaalet.

Da sank pludselig en stille Magt
Over Sværmen fra det Høie,
Taushed blev paa hver en Læbe lagt
Stolteste Hals sig maatte bøie.
Ingen vidste hvorfra dette kom,
Alle følte sig dog trufne som
Ved et Lyn fra Almagts Øie.

See! en Skare Christenpræster skred
Lydløst frem med Kors og Faner,
Gjennem Mængdens delte Flod de gled
Som en Række hvide Svaner.
Mens alt Folket om dem knæled ned
Slog de Vievand paa sidste Sted
End for Hedenoldets Vaner.

Der, paa Offerhøien stod endnu
Skjoldmøsøstrene tilbage,
Blege, stridende mod Dødens Gru,
Faste dog, og uden Klage.
Skjøndt de stivnede fra Hjertets Grund,
Aanded end fra deres hvide Mund
Offersangens Toner svage.

Og da sidste Lyd var døet hen —
Gravens Stilhed raaded ene —
Stod af Skjoldmøsøstrene igjen
Tvende høie Billedstene.
Medens Slægter komme, Slægter gaae
Der paa Høien de som Bauta staae
Over Skjoldmøsangens Scene.

Og skjøndt tusindaarig Seir har lagt
Sig derover, end den mindes:
Hvad i Fjeldnaturen har sin Magt
Aldrig ganske overvindes.
Ja, af Sangens sidste Toneslag
End en Efterklang den Dag i Dag
Der i Bygden stundom findes.

Nogle Faae, som kjendte Fjeldets Aand
Har i Arv den taget længe,
Kunne klimpre den med kunstløs Haand
Paa Hardangerfelens Strenge.
Men hvor klirrende, hvor brudte og
Disse Toner lyde, kan de dog
End til Bondens Marv sig trænge.

Langveis fra til Gilde hentes Han
Som kan "Skjoldmøslaatten" spille,
Vildest Bryllupsfærd han lokke kan
Til at lytte spændt og stille:
Ved hans Toner kvæges hvert et Sind,
Ved hans Toner over haardest Kind
Milde, varme Taarer trille.

Thi de Gjenlyd er fra Fædres Liv
Og fra Mindets Fjeldalkove,
Fra det sagte Suk blandt Kjernets Siv
Og fra Stormens Kvad paa Vove —
Fra hiin Offersang, hvori var lagt
Al den Sødme, al den Vildheds Magt
Som kan boe i Norges Skove.

Endnu hviler den, som Landets Saft
Bunden halvt i Bondens Gjemme,
Men naar engang Norge samler Kraft
Til at løsne Fjeldets Stemme,
Skal den stige klar fra Skjaldes Bryst,
Skal Alverden, undrende, med Lyst
Norges Offersang fornemme.

En Aftenstemning.

En Vinterregn igjennem Luften siver
Og udenfor i Mørket hviler Taagen,
Kun Uhrets Pikken end et Livstegn giver
Min Tankeevne knapt sig holder vaagen.

Jeg stirrer ind i Lysets røde Flamme
Og troer at see en Række Illusioner
Med Ungdomshaab om Poesiens Kroner
At dunste hen i Røgen med det samme.

Er det ei Tomhed, som betegner Rummet
Imellem hvad jeg kunde, hvad jeg vilde?
Var Sangen min, og er den blot forstummet
Og kan den endnu svulme, om end silde?

Eller har kun forfængelige Tanker
Og Gjøglesyn, og Raab fra Ekkos Munde
Forledt mig til at drive uden Anker
Omkring paa Kunstnerhavets skjulte Grunde?

Ak, ingen indre Magt har kunnet sige
Mig rette Vei endnu i Tvivlens Bugter —
Som denne, Aftner efter Aftner snige
Sig hen og efterlade ingen Frugter.

O, kom da Du, som valgte mig for Livet,
Som tog mig hen med alle mine Drømme —
Du sande Brud, som Skjæbnen mig har givet,
Kom lad mig Klarhed af dit Øie tomme.

Kom, læg din blode Haand her om min Pande
At mildt den spreder disse mørke Tanker —
Din Ømhed være skal det Livsens Anker
Som fæster mig til Poesiens Strande.

Nordisk Liv.

Nordens Høst med traurig Hu
Har i Hjemmet alt sit Stade,
Dybt i Skov gaaer Dødens Gru
Gule falde Birkens Blade.
Ene Granens Naal er grøn:
Ak, her er kun Smerten skjøn.
Dog, see hist ved Træets Fod
En sildig Blomst udslaaer
End sin Kalk med stille Mod
Og drømmer sødt om Vaar.

Haardt det er at fæste Bo
Vel i disse trange Dale,
Hvor Forsagelse er Ro
Og dit Liv en Vinterdvale,

Hvor kun Fjeldets Taagehat
Er din Himmel Dag og Nat —
Men, i Fædrehjemmets Jord
Er Bunden stedse mild,
For hver trofast Søn af Nord
Blidt luer Arnens Ild.

Lad da Nordens Storm og Veir
Om dit aabne Bryst kun fare:
Her har Skjæbnen sat din Leir
Her maa du din Strid bevare.
Ofte Dødens Gys vil naae
Kold med Tvivl din Hjertevraa —
O men tænk, ved Granens Rod
Er alt din Plads bered,
Der hvor Blomsten duftfuld stod
Du finder evig Fred.

Sneefald.

Det er en vinterlig Sneeveirsdag
Med Taushed og Søndagsduft.
Hvor tætte falde de hvide Flag
Igjennem den stille Luft!

Det høres ei naar de Jorden naae
De synke een efter een,
Men uformærket de brede derpaa
En Dug, saa blød og saa reen.

Derunder læges den frosne Jord
Og faaer sin Varme igjen,
Derunder Vaaren i Londom groer
Til Solen fremkalder den.

Fald sagtelig da, I Hvilens Bud,
Og dæk den Mark, som er bar,
Og fyld de knuddrede Furer ud
Som Høstkulden deri skar.

Fald sagte som et dysfende Sprog
Paa Lundens blottede Kvist,
Paa Søens lukkede Øienlaag,
Paa Høien, der sørger hist —

Det er en nylig tilkastet Grav
Hvor Menneskets Kjærlighed
Det Bedste den eied' til Jorden gav —
Fald sagte derover med Fred!

Thi her under Sneens og Jordens Lag
Slumrer en dobbelt Vaar:
Som Høiens Grønsvær spirer en Dag,
Saa dens Døde til Liv opstaaer.

Tolv Sonetter.

I.

"Italia, du mine Drømmes Land"
Saa sang jeg engang i de unge Dage,
Og Ønskefuglen lod jeg dristig drage
Ud over alle Muligheders Rand.

Den vidste ei hvad Vei den skulde tage,
Fløi hid og did vidt over bundløst Vand —
Fandt ingen Fodbred Grund, var ei istand
At bringe mig et Olieblad tilbage.

Dog vugged jeg min Higen paa dens Flugt,
Dog tolked af dens Sang jeg mine Drømme
Om Romas Minder og Hesperiens Frugt.

Og skjøndt jeg troede Landet med de ømme
De klare Livsakkorder evig lukt —
Blev jeg dog ved at stunde og at drømme.

II.

Italia, du min Erindrings Land!
Saa kan jeg nu med navnløs Længsel sige,
En Gud har aabnet mig det drømte Rige —
Jeg vandret har ved Tiberflodens Strand.

Ak meer! langt meer end Ungdomshaab kan hige,
End Phantasus i Vaarsjæl male kan
Har nu Oplevelsen mig bragt som Mand —
Og dog maa Smerten i mit Indre stige.

Thi Hvo, som eengang har af Kilden drukket
Der mindeklar og livsrig vælder frem
Af Marmorskaaler mellem Romas Høie —

Hans Længsel vorder aldrig siden slukket,
Han finder ingen Ro meer i sit Hjem,
Mod Sydens Lysglands stirre maa hans Øie.

III.

Hvad er saa bedst? Hvorved skal Sindet hvile
Og søge Tonen til sin Enhedssang,
Naar Ungdomsdrømmen er en rastløs Trang
Og selv Erindringen har bittre Pile?

O, det er ene ved en Sammenklang
Af Drøm og af Erindring at vi smile,
Og det er kun ved hid og did at ile
At Sjælens Længsler finde Havn engang.

Naar derfor dybt jeg manes af det Svundne
Og Hjertet bløder ved Erindrings Land,
Da vil jeg sødt i Drømmen søge Lindring.

Og naar saa alle Syner er henrundne
Og jeg staaer atter tom ved Drømmens Strand —
Da sænker jeg mig klar i min Erindring.

IV.

At sværme for Italiens Laurbærskove
Dets rene Himmel og dets Marmorhaller
Er saa forslidt, saa brugt, at Ingen falder
Derpaa, som sværge vil til Modens Love.

Santa Italia! men naar du kalder
Paa mig med Trylleſang i Luftens Vove,
Naar dine Minder aldrig ville ſove
Kan jeg fornægte dig i Sangens Alder?

Jeg veed det vel, ved Tvivl om dine Straaler,
Ved Synken hen i Taagerne her hjemme
Kan lettere og bedre vindes Hæder —

Dog hellere jeg kritiſk Kulde taaler —
Høit til din Priis jeg løfte vil min Stemme
Saa ſandt jeg aldrig glemmer dine Glæder.

V.

Der er et Sted, et eneste paa Jorden
Hvor alle Flygtninger i Fred kan dvæle,
Hvor der er Lægedom for dem der kvæle
Maa deres Sjæl i Tidens Damp og Torden.

Det Sted er Rom, en Verdens Eftermæle,
Der nu er Verdens Trøsterinde vorden
Og i sit Skjød indviet har en Orden
Af fredede, af stille Kunstnersjæle.

Men denne Ordens første Bud og sidste
Er: Du maa altid skue Tibren flyde,
Hvis ei din Fred skal vendes om til Jammer.

Ak! knapt indladt i Ordnens første Kammer
Jeg maatte bort, jeg maatte Reglen bryde —
Derfor vil Hjertet nu af Længsel briste.

VI.

Hvor flygte hen? hvor finder jeg et Gjemme
Tillukket for min elskede Forfølger?
Er der en Strand, hvortil ei Savnets Stemme
Kan glide op med sine lange Bølger?

O, intetsteds jeg mig i Glemsel dølger!
Thi Lokkesangen som jeg maa fornemme,
Den blide Klage som mig stedse følger —
Imellem Romas Høie har den hjemme.

Og derfra svæver den med Mindets Tone,
Med Duft fra Gyldenlak og Oleander
Med Glands fra Solnedgangens syvfold Farver.

Af disse trende Stoffer den sig blander
Og søger mig imellem Nattens Larver
Og hvor jeg vandrer i den kolde Zone.

VII.

Skovmyrthen dufted stærkt og heed var Dagen,
Jeg søgte Ly i Klippegrotten inde
Hvor klare Draaber over Mosset rinde
Og fylde langsomt Marmorsarkophagen.

Da sad paa Trinet der en deilig Kvinde
Med stærke Former, klædt i rigt Skarlagen —
Den hvide Haand hun støtted under Hagen
Og stirred paa mig som et halvglemt Minde.

Mægtig var Panden, men af Tanker tynget
Og som Meduſas tæt med sorte Slanger
Af Haarets rige Fletninger omslynget.

Taus og tillukket var den fulde Læbe
Hvorom der verled Træk af Trods og Anger —
Men Blikket havde Ord, som kunde dræbe.

VIII.

Thi fra de dunkle Øine udgik Strømme
Af Ild og Lysglands lige til mit Indre
Og vakte der med Tegn, som endnu tindre,
De Ord, paa eengang saarende og ømme:

See, jeg er den, du saae i dine Drømme,
Den, ved hvis Barm du vilde Længslen lindre —
Italia, som nu kan blot erindre,
Som lever af sin Fortids Brønd at tømme.

Hun kan ei herskende Barbarer hindre
At strømme hid og hendes Skjændsel nyde —
Men hun kan gjøre deres Lykke mindre.

Hun har den Magt, i deres Bryst at tænde
En Savnets Kval, som Hjemmet vil fortryde,
Som stedse meer fortærende vil brænde.

IX.

Og naar hun engang, hvad hun vil saa gjerne
Frit reiser sig fra sine Mindestene,
Da skeer det kun ved egen Kraft og ene —
Hun vorder aldrig mere Nordens Tærne.

Til hendes Fod jeg sank for der at tjene —
Da veeg det hele Billed mod det Fjerne,
Snart blinked kun det sorte Øies Stjerne
Langt borte til mig i en anden Scene.

Den vilde Myrthes Duft ei fandt mig mere,
De lune Vinde gik ei over Havet —
I Marmor trilled ingen Kilder flere.

Jeg stod blandt kolde Fjelde, som jeg kjendte
Tungt under Nordens Himmel nu begravet —
Men i mit Bryst Italias Blikke brændte.

X.

Der flyve Bud, det ene paa det andet
Fra Syden nu, og Alles Hjerter finde,
Thi de forkynde: der er Liv i Landet
Som var Despotens skjønneste Slavinde.

Saa har hun reist sig nu, den høie Kvinde!
Og løfter kjæk det Flag der var forbandet,
Og har sin stolte Herre overmandet
Og er den unge Friheds Elskerinde.

Lad nu Barbaren ynke hendes Blødhed
Og braute stolt med nordisk Kraft i Brystet
Og spotte hendes dunkle Blikkes Sødhed.

Det ømme Blik har kunnet Lyn udslynge,
Den fine Haand har Lænkerne afrystet,
Den blode Røst kan Frihedshymner synge!

XI.

Hvorledes skal jeg nu dit Aasyn kjende
Og hvile mine Længsler ved dit Bryst,
O mit Italia, naar om din Kyst
De blodigrøde Oprørsfakler brænde?

Ak, Du er skjønnere kun i din Dyst!
Kun dobbelt vil min Kval sig derved tænde
At fra din Skjønhed hjem jeg maatte vende
Just som du rusted dig til Kampens Lyst.

O, denne Kamp er fuld af Mindets Adel
Og svulmende af Fremtids unge Haab —
Dit blanke Skjold er uden Plet og Dadel.

Derfor kan al din Pragt sig deri speile,
Din Vellyd tone gjennem Stridens Raab —
Din Ynde klar paa Stormens Bølger seile.

XII.

Italia, du min Erindrings Land!
Saa kan jeg da, som før, dit Billed finde
Og høre dine Elskovskilder rinde
Skjøndt Tidens Hav nu bruser om din Strand.

O, kunde jeg kun hæve dette Minde
Saaledes som min Sjæl det skue kan,
Og fæstne det i Maleriets Rand
Nu før dets Farver blegne og forsvinde.

Da stilled jeg her i vor Vinterdød
Et Billed fra Palermo og fra Roma
Saa varmt som det i Hjertets Indre banker.

Men, til at male denne Skjønheds Glød
Og til at fængsle denne Dufts Aroma
Har jeg kun døde Ord og matte Tanker.

Den første Nat i Italien.

Imellem de brune, mildt rundede Høie
Hvor Ødhed har fæstet sin fredede Bolig
Vor Vogn drager fremad med sukkende Møie
Drager frem igjennem Campagna di Roma.

Klar over vort Hoved os Fuldmaanen følger
Og kaster en rødlighvid Glands over Landet,
Og over det klare Middelhavs Bølger
Som glimtende fjernt skylle op imod Stranden.

Fra Høi og til Høi en uformelig Løvning
Af Oldtidens Muurværk gaadefuld skuer,
Og langt i det Fjerne skimtes en Række
Af Aqvæducternes evige Buer.

I den Januarnat vaarlige, linde
Luftstrømninger møde mit Bryst og min Pande —
Og bringe mig Hilsen og ville mig minde
At nu har jeg naaet de længstdrømte Lande.

Jeg kan ikke tvivle, jeg finder dem alle
De hellige Mærker, fra Barndommen kjendte —
Jeg veed: gjennem Ensomhed Veien maa falde
Til Roma, til Ørkenens Dronning i Vesten.

Jeg veed, at ei Nutidens brogede Vrimmel
Har vovet sig ind over Kredsen om Roma —
Jeg veed at kun Sydens forførende Himmel
Med Sødme og Gift har udbredt sig derover.

Jeg føler dens Aande, mit Hjerte maa banke,
Jeg ønsker at dvæle, jeg ønsker at ile —
Jeg kan ikke fatte den mægtige Tanke:
Imorgen dit Øie paa Forum skal hvile.

I stille Forventning saa fremad der drages,
Til Stjernerne blegne og Morgenen vaagner —
Alt svagt bag de blaanende Bjerge det dages,
Det lysner igjennem de stigende Taager.

Da løfter et Punkt sig fra Synskredsranden
Og vorer og bliver en afrundet Klippe,
De Reisende undres og spørge hinanden —
San Pietro! raaber nu stolt Vetturinen.

San Pietro! farer det gjennem mit Hjerte
Og Nerver og Tanker stærkt bevæges —
San Pietro! giver du Fryd eller Smerte,
Og vil jeg kunne din Tyngde bære?

Dogana.

Her den fjerne Barbar fra hyperboræiske Strande
Førstegang sætter sin Fod paa den klassiske Grund.
Mægtigt svulmer hans Bryst og Tanken stiger med Tak
mod
Forsynets kjærlige Magt, der har ledsaget ham hid!
Sjælen bæver af Fryd, Forventningen spænder dens Vinge
Ud mod det nære Altar, hen mod Roms Capitol.
Ak, da trækkes han ned i Ankomstens Virvar og Bulder
Alskens hemmende Vægt hænger sig tungt ved hans Fjed.
Kister og Kufferter kastes om og skal visiteres:
Drageres skvaldrende Kreds bistaae den vigtige Akt,
Guldbroderede Mænd udstrække Haanden med Gridskhed
Alting er stygt og venalt, Alting er Tummel og Skraal.
Med Fortvivlelsens Tegn den Fremmede lader sit Blik
gaae
Rundt efter Orden og Hjælp, al hans Stemning er brudt.

See, da bliver han vaer paa Husets Vægge en Rad af
Herlige Søilers Pragt, halvt i Muren sat ind:
En antik Peristyl, hvis ædle Former mod Fald nu
Støttes og fyldes af Nutidens klodsede Muur,
Og i den aabne Gaard han seer en Hvælving af Templet
Afbrudt, mægtig endnu, yndigt med Epheu behængt.
O, da drager til ham Fred fra de hellige Stene,
Rolig lader han nu Tummelen have sin Gang —
Thi han begynder nu at ane den Magt hvormed Roma
Hæver den Troendes Aand op over Dagens Bedrift.

I Peterskirken.

Evighedens Aande følbar svæver
Gjennem disse gyldne Buers Rum,
Øiet svimler, Tanken stille bæver,
Bønnen løfter sig fra Læben stum —
Høit fra Hvælvingen en vaarlig Mildhed
Vifter om den trætte Pilgrims Kind,
Ene i den høitidsfulde Stilhed
Nærdes han for sine egne Trin.

Vandrer opad Gulvets glatte Plader
Længe, før han kommer Altret nær —
Hilses fra Pillarer og Arkader
Af de hvide Billedstøtters Hær,
Vandrer langsomt did hvor fjernt han skimter
Maalet, hvor han lægge skal sin Stav,
Der hvor Lamperaden evig glimter
Om Apostelfyrstens Marmorgrav.

See, nu staaer han der. Han ydmyg knæler
Foran Lamperne ved Altrets Fod,
Stille Andagt paa hans Pande dvæler,
Gyder over ham sin varme Flod.
Tillidsfuld oplofter han sit Øie
Mod den hvalte Kuppels fjerne Blaa,
Til den gyldne Indskrift i det Høie:
"Du er Klippen, som jeg bygger paa!"

Til de lyse Billeder derunder
Lader han sit Hjertes Ønsker tye,
Lægefred for Sjælens dybe Vunder
Daler derfra som en Aftensky.
Tanken klar og kraftig sig udspænder
Ved at maale denne Hvælvings Magt —
Haabet ingen Vaklen mere kjender,
Her dets Bygning jo af Steen er lagt.

Hvoraf kommer det, at denne Himmel
Her af Mennesker paa Jorden sat,
Virker dybere end Stjerners Vrimmel
Oppe fra Uendeligheds Nat?
Hvor kan saadan lav udhulet Tue
Sanket sammen her ved Jordens Orm,
Hæve Sjælen meer end Luftens Bue
Denne Evighedens Kuppelform?

O, thi Menneſket vil altid ſkabe
Sig ſin Himmel her paa Jorden ſelv!
I det Evige hans Tanker tabe
Sig ſom Bølgerne i Lethes Elv.
Hvor han ingen Grændſer meer kan finde
Kan hans Aand ei heller naae til Gud:
Sjælen kan en Himmel ſlutte inde,
Men den kan ei fylde Himlen ud.

Antikſalene i Vatikanet.

Den, hvem de høie Guder gav det ſjældne Held
I rette Tid at træde over Tærſklen her,
At gjennemvandre disſe Sales lange Rad
Mens Foden end er ungdomslet og Tanken klar
Og Sydens Sol paa Marmorverdnen ſkinner varm —
Han vil i Livet aldrig mere glemme det,
Men Skjønhedsfreden, her han fandt, vil følge ham
Tilbage over Bjerg og Hav til Hjemmets Kamp
Og lyſe for ham gjennem Nordens lange Nat.

Thi Alt hvad under ſjunkne Templers Gruus var dulgt
Af Romas gamle Herlighed og bedſte Kunſt,
Af Hedenſkabets fulde Liv i Skjønheds Form
Er efter mørke Seklers Søvn her atter reiſt
Til Dagens Lys i Kirkefyrſtens eget Huus,
Og her paa denne klasſiſk varme Mindegrund
Maa Chriſtentroen glemme ſelv ſin Martyrdom
Og hvælve ſine endeløſe Taagers Hav
Til faſte Marmorkupler om Antikens Pragt.

Den christne Lære bliver ikke mindre reen
Fordi den aabner Kirkens Fred for Skjønheds Værk,
Den christne Troeskraft bærer ikke mindre let
Sin Længselsbyrde op imod al Naadens Vælд,
Fordi den tager med sig hvad en hedensk Tid
Af Evigt, af Guddommeligt har efterladt.

Først her, hvor disse Statuer er blevne til
Som Blomster af den rige Jord, den klare Luft,
Først her kan Nordens træge Vandrer fatte ret
Hvad Liv der kan udstrømme fra en Marmorblok.
Nu veed han hvi i Taagens Land han forhen saae
De hvide Billedstøtter staae som dødtung Steen
Med stumme Miner, stive Blik, og uden Sjæl —
Nu skjønner han, hvi Louvres Sale lod ham kold,
Hvorfor han aldrig rigtig kunde elske dem:
Fordi at Sydens Guder stod der i Exil
Og følte deres Nøgenhed i Nordens Luft,
Og havde deres lyse Sjæl paa Vandring sendt
Til Lysets Hjem, til deres Hjem ved Tibrens Bred.
Diana selv, den Herlige, med Vredesblik,
Med hævet Fod staaer færdig alt at flygte hid
Til Romas Belvedere, hvor Apollo længst
I eensom Høihed venter her paa Søsteren,
Den Eneste, han agter sig og Stedet værd.

Alene her i denne Klarhed, denne Fred
Kan Skjønhedsidealet ret udpræge sig
I Form og Liv, formeget ei, forlidet ei;
Og ene her, hvor dybt dens Tro i Livet gik,
Har den antike Verden endnu Kræfter til
At danne sig et Mindestempel, ikke blot
I Kunstnerhjertets blode Vox, men ogsaa fast
Og virkeligt i hugne Stenes høie Hvælv.

Her huse de i Mindets og i Fredens Ro
De mægtige Anførere i Oldtids Kamp,
De Klogeste af Republikens Statsmandsklogt,
De Galeste fra Verdensrigets Almagtstid,
De Herligste af Klassikernes Sangerchor,
De Skjønneste blandt Kvinder fra hint Skjønheds Old —
Her staae de sammen stille og eendrægteligt:
Cato hos Cæsar, Titus hos Caligula
Lucretia hos Livia, og fjernt fra Øst
Fra Sphinxens Land den hvilende Cleopatra —
Mens fra det klare Hellas her som Gjæster staae
Demosthenes, Perikles med Aspasia.
Og over alle hvælver sig den lyse Sal
Af slanke Søiler baaret og vidt skinnende
Med Guldets Glands og ædle Stenes Mosaik.

Saa er det sandt hvad Folketroen gjemmer her,
At Keiser Nero vandrer hver Fuldmaanenat
Urolig om blandt Romas store Grave end
Og søger der den Fred, som aldrig Han kan faae,
Da vil han, naar han drives gjennem disse Rum
Hvor Vatikanet arvet har Palatium,
Let kunne troe sig endnu i sit gyldne Huus;
Og disse hvide Skikkelser vil hilse ham
Med kjendte Miner, ene de forstaae ham ret
Og vide hvad er Tidens Skyld og hvad er hans,
Og kunne ynkes over den Forbandede.
Med bøiet Hoved, sænket men end trodsigt Blik,
Med Haanden vredesknyttet snart, snart bønudstrakt,
Han vakler fremad gjennem sine Offres Rad:
Hvert Medynks Blik fra Agrippina, Seneka
Fra alle dem han rased mod, han bøder for,
Nu bringer ham en Draabe Ro, og fæstner ham
Hans piinte Skygge nærmere til Marmorfred.
Men rører han ved Tærskelen til Musers Sal,
Hvor i de høie Sanggudinders lyse Kreds
Apollo Musagetes med sin Lyra staaer
Og stemmer an med hævet Bryst, begeistret Blik
I deres Chor et mildt harmonisk Skjønhedskvad—
Da splittes Keiser Neros usle Larve ad
I tusind Fnug af denne klare Straffens Klang
Og hvert Atom er sig sin bittre Kval bevidst.

Thi han har engang i sit kaade Overmod
Bespottet de ni Musers Chor og frækt optraadt
I Gjøglerdragt med Lyren som Apollo selv,
Og ladet sig tilbede af et Slavefolk.
Men om end alle andre Synder dækkes til —
En Brøde mod de skjønne Kunsters Helligdom,
Det Ædleste som Mennesker og Guder har,
Kan aldrig glemmes, aldrig sones ganske ud.
Og derfor vil den døde Keiser ei faae Fred
Og derfor vinder Fælheds Larve aldrig Ro
Saalænge endnu Skjønhedshymnen lyde kan
Fra Musachoret her i Vatikanets Sal.

Og lyde vil den evig, uforgjængelig
Fra disse skjønne Haller over Verden ud,
Skjøndt ikke Hver, der gaaer herind, vil høre den —
For Mangen vil vel Marmorlæben synes stum
Og Gravens Taushed herske selv i Musers Sal.
Men Den, som søger Templet med et kjærligt Sind,
Med Hjerte reent for Brøde imod Skjønheds Lov,
Med aabent Blik for Nutids Krav, for Oldtids Arv —
O, Ham vil Harmonien snart oplade sig
Og strømme til hans Sjæl og Bryst med liflig Kraft,
Vil styrke ham og vie ham til endelig
At fatte Templets helligste Mysterium:

At lade Aphrodites rene Skjønhedsform
Betegne for ham Sandselivets fulde Ret
Naar det er skjønt beaandet af det Evige;
At faae den belvederiske Apollos Piil
Til klingende at fare fra den brudte Streng
Og træffe Aandens Fiender som Niobes Børn;
At møde Skjæbnens ufortjente Slangebid
Med Skjønhed end i Smerten, som Laokoon;
At tage Tankens klare Lysning for sit Liv
Og Kundskabs Ro, og Retfærds næsten strenge Fred
Af al den skarpe Klarheds Vælde som er lagt
I knappe Former om Minerva Medica.
Og naar saa hele denne rige Skat er hans
Og bæres i hans Indre let af Musers Sang —
Da vil han aldrig siden kunne tabe den,
Men Skjønhedsfreden, her han fandt, vil følge ham
Tilbage over Bjerg og Hav til Hjemmets Kamp
Og lyse for ham under Nordens lange Nat.

Bud fra Hjemmet.

Guder! hvad er det jeg seer? er dette Rom? har jeg
drømt blot
At i Solbad jeg gik paa Monte Pincio igaar
Mellem glandsgrønne Træer og yndigt knoppende Roser
Medens et sommerligt Puft over min Pande gled hen?
Holdes jeg virkelig end i Nordens Vinter tilbage? —
See! her drysser jo Snee, Luften er fuld jo deraf!
Alt er Gaden tillagt, alt blive Tagene hvide —
Her er den samme Aspect, som i min Fædreneby.
Ak, og dog er det Rom! see hisset Pantheons Kuppel
Under sit Dødningeliin, den som aldrig kan døe —
See Coliseet nu, og alle Ruiner behængt med
Sneens glittrende Lag hvor der var Blomster og Grønt.
Skal jeg da folges hid, selv hid af min evige Fiende:
Vinterens skjærende Vee, Sneens knugende Last?
Skal den eneste Dag jeg har at leve i Syden

Laane sin Dragt fra Nord, blot forat skuffe mit Haab? —
Daare, klag dog ei saa! see Romerne, hvor de sig glæde,
Hvor de lege som Børn med din frygtede Snee —
Thi de vide forvist at alt imorgen den sjældne
Gjæst er drevet paa Flugt af deres mægtige Sol.
Tag da trøstig imod det hvide Budskab fra Hjemmet
Som ved Contrast kun vil gjøre din Lykke meer klar, —
Leez som Romeren og med Sneen, naar du er hjemme,
Da vil dens Last selv der vorde dig mindre tung.

Forvexling.

Hvoraf kommer det vel at den lattermilde Thalia
Glædens og Skjælmskhedens Barn, Lystspillets drillende
Magt
Sidder i Musernes Hal med sværmerisk drømmende Øie
Og med et Veemodstræk næsten om bævende Mund;
Medens Melpomene selv, den Høie, der samler og bærer
Dybt i sit tragiske Bryst Guders og Menneskers Sorg
Staaer her fattet og blid, med Klarheds Gjenskin om
Panden
Og om den stolte Mund næsten et dæmrende Smiil?
Har den antike Kunst her engang glemt sig og byttet
Maskerne om ved et Træf, givet Melpomenes Dolk
Her i Thalias Haand og Skjemt til Tragoediens Muse,
Og har Kunstneren her evig hentryllet sin Feil? —
Spørger! tag dig iagt, beskyld ei de Gamle for Kunstfeil,
Maaskee lukke de da til deres Tempel for Dig!

I hiint Skjønhedens Old var Kunstens Indblik i Livet
Klart som Solstraalens Magt, sikkert som Dyrets Instinkt.
Derfor finder vel og hiint Træk sin sande Betydning,
Selv for vor famlende Tid ligger den ikke saa fjern —
Har Du da aldrig følt at Glæden har ogsaa sin Taare,
Aldrig at Smertens Extrem eier sit rolige Smiil?

Dobbelt Nyden.

Hvor det er saligt og skjønt, henover de klassiske Steder
Gjennem Kunsternes Hal at gaae ved den Elskedes
Haand!
Ene Kjærlighed kan frigjøre Marmorets Tanker
Ene Kjærlighed vil aabne vort Øre for dem.
See hvor bøiet han gaaer, den Eensomme hist, under
Vægten
Af den samlede Skat, som han maa bære for sig!
Ingen deler med ham og Ingen tager hans Byrde
Ingen giver ham den let og forklaret igjen.
Dobbelt nyder jeg her, min Elskede, denne vor Vandring
Dobbelt fordi jeg med dig finder dens Skjønheder ud.
Først opfatter jeg selv Statuer og Malerier
Derpaa speiler sig Alt i dit sjælfulde Blik.
Og naar det Hele er endt, og vi maa til Norden tilbage
Tager jeg med mig i dig Alt hvad Syden mig gav.

Farligt Mode.

Hør, nu raabes igjen blandt disse hellige Minder,
Raabes med Actier og Damp, Nutids fristende Kram.
Paa hver Oldtidens Muur er opslaaet store Plakater
Lovende sikkert og snart Rom et Jernbane-Tog.
Altsaa skal man da nu selv her ei kunne befries
Meer for det jernhaarde Net, som vil omspænde vor
Jord!
Altsaa skal da vor Tids fortærende Hast nu og Uro
Fare med Hviin og med Larm til dette fredede Sted,
Rive med paa sin Fart al Poesi og al Stilhed,
Jævne med Industri Kunsternes sidste Asyl? — —
O, lad den komme den Tid, da Metellas herlige
Gravtaarn
Bliver udseet og brugt til en Jernveistation;
Lad ham kun bugte sig hid, hen over den øde Campagna,
Slangen, hvis Hoved er det gnistrende Locomotiv —

Roma vil vente ham stolt, og tage med Høihed imod ham:
Ikke frembyde sin Barm til hans giftige Bid,
Men udstrække sit Spyd og tvinge ham blidt til at snoe sig
Rolig derom som engang om Æsculapii Stav.
Frygt da ei, tvivlende Sjæl, for Oldtids Mode med Nutid —
Her i det evige Rom fødes kun Skjønhed deraf.

Blomster og Ruiner.

Der er i Naturen en hemmelig Kraft
Til mildt at dække hvad Tiden slog,
Og over de blodige Sunder dog
Idetmindste at dryppe en Balsomsaft.
Den kjærlige Moder kan ei udholde
At skue Døden i Børnenes Huus,
Men lader hver spirende Vaar udfolde
Et gjentaget Liv over Fortids Gruus.

See, derfor er der en Sympathi
Imellem Ruiner og Blomster lagt:
Aldrig har Blomsten saa rig en Pragt
Som der hvor alt andet Liv er forbi.
I Venustemplets halvbrudte Bue
Som her staaer rød imod Aftnens Blaa
Kan Øiet ret forfølge og skue
Den Vei de trøstende Urter gaae.

Først hænger den mørke Epheu sit Net
Udover Søiler og Arkitrav,
Saa virkes af Roser og Malver i det
En duftende Skrift paa Gudindens Grav.
Den vilde Gyldenlak dernæst drysser
Sin Guldregn sagte paa Altrets Fod,
Og Martsviolernes Løbe kysser
Det Gulv, hvor de sige at Venus stod.

Ved Muren sidder i Aftnens Glød
En fremmed Kvinde paa Marmortrin,
Og samler taus med drømmende Sind
De skjønneste Blomster i sit Skjød.
Og ordner dem smukt og lader dem falde
Blandt kjære Blade i Mindets Bog —
At selv hun er bedste Blomst af dem alle
Det synes hun ei at ane dog.

Men Muren det veed og Luften det veed
Og de hviske det begge til Stedets Aand,
Som nu kan bryde sit Blomsterbaand
Og øve sin Magt i Aftnens Fred —

Thi Rosenalfer og Amoriner
Omvifte den Yndiges Kind og Mund
Og give hende i disse Ruiner
En Drøm af Livets saligste Stund.

En Sommeraften i Rom.

Aftnen er mørk, men drømmende mild;
Paa den sydlige, glandsfuldt dunkle
Himmelhvælving Stjernerne funkle
Med en unævnelig, magisk Ild.
Luften er let og balsamisk at drage,
Glider med Duft af Oranger og Roser
Fra de blomsterſmykkede Tage
Fra Monte Pincios Marmorterrasser
Over Piazza del Popolo hen.
Mørk Obelisken staaer der igjen,
Hæver sin Pegefinger mod Himlen
Som et Memento til Folkevrimlen
Der nyder Livsglæden rundt om den.
Men de lade sig aldrig forstyrre
I deres Glæde, de romerske Børn!
Dagen har været saa trykkende lummer,

Alle har døset halvt hen i Slummer
Under Sciroccos glødende Vinge —
Nu skal Aftenens Kjøling bringe
Friskhed til Sjælen, Haab efter Kummer
Lædskelse efter den brændende Tørst.
Her ikke Livet med Solen forstummer
Ave Maria indringer det først,
Her er Natten en Blomst, udklækket
Af den mægtige Dagens Sol:
Kun naar den sidste Straale er svækket
Vorder af Mørket til Liv den opvækket
Lilig en sødtduftende Natviol.
Naar den sin dunkle Kalk da oplukker
Vælder der ud en berusende Aande
Hvori al Kjærligheds Sødme sukker,
Hvori jubler al Ungdoms Lyst,
Hvori den stivnende Alder dukker
Atter med Fryd sit foryngede Bryst.

Derfor glider nu Mængden bølgende
Over Piazzaen og opad Corso
Hinanden flyende, atter forfølgende,
Mangen Frihed i Mørket dølgende,
Tungen løsnet og Sjælen varm.
Udaf Caféer og Osterier

Straaler der Lys, lyder glade Sange,
Livsakkorderne stige lange
Bævende op fra hver en Barm.
Fjerne Guitarrer og Mandoliner
Klirre og zittre i Folkets Hænder —
Tamburinen trommer og tænder
Bacchisk Lyst til med Oldtidsminer
At træde op i en Saltarello.
Dertil de nyeste Tider svare
Med begeistrede Frihedstoner:
Af Patrioter en talrig Skare
Istemme Hymnen til Pio Nono.
Men de brogede Toner alle
Hvile bløde og sammenfalde
I den herlige, altid unge,
Fuldt sig bøiende vælske Tunge.

Tys, da gaaer der gjennem Tumlen
Fra en Sidegade ned
En alvorlig, dæmpet Mumlen
Der paabyder Dødens Fred.
See, en dobbelt Rad af Fakler
Nærmer sig med blodrødt Skjær,
Efter disse parviis vakler
Frem en talrig Munkehær.

I de brune Kutter skjule
De sit Aasyn, gaae forbi
Syngende med dybe, hule
Stemmer Dødens Litani.
Foran deres lige Bane
Mængden stille deler sig,
Og for deres Kors og Fane
Bøies Knæ ydmygelig.

Midt i Toget, utildækket,
Bæres der en Afdød væk —
Ingen bliver her forskrækket
For de aabne Dødens Træk.
Her ei tynges Ligets Pande
Af det dumpe Kistelaag —
Her i disse milde Lande
Lettere er Dødens Aag.

See, paa denne aabne Baare
Er en Ungmøe sovet ind,
Aftenduggens rige Taare
Falder frit paa hendes Kind.
Smykket som til Bryllupstide
Hviler hun i sneehvid Dragt
Og en Krands af friske, hvide
Roser er om Haaret lagt.

Endnu sidder Smiil om Munden —
Drømmer hun om sidste Gang
Da hun her i Aftenstunden
Hørte Livets søde Sang?
Øielaaget mildt er lukket —
Er derunder intet Blik?
Er den Stjerne evig slukket
Som fra Øiets Nat udgik?

Skal da Skjønheds Liv fortæres
Her i Rom, Miraklers Stad? —
Enkens Barn af Nain udbæres —
Standses ei den Sørgerad?
Kan ei Pladsens fulde Bølger
Gyde Blod i dette Liig,
Vil ei Christi Efterfølger
Byde hende reise sig?

Ak, det er ei den Slags Under
Som fra Paven nu udgaaer:
Hele Folkets Aand, der blunder,
Paa hans Vink til Liv opstaaer —
Men hiint lille Dødstog lader
Han i Fred til Kirken gaae:
Ingen standser, Alt forlader
Den, hvem Graven venter paa.

Alt de mørke Brødre ende
Deres Gang ved Kirkens Trin,
En for En de Faklen vende —
Bære saa den Døde ind
Did, hvor Sjælemessen kalder
Som et Suk fra dybest Nød —
Tungt for Døren Tæppet falder,
Skilner mellem Liv og Død.

Thi paa Pladsen udenfor bølger det
Atter lystigt og uforandret,
Sang og Latter og Glæde dølger det
Friske Spor af hvor Døden har vandret.
Høit slaaer nu Livet i Alles Aarer,
Nærer sig fuldt af Begeistringers Taarer,
Strømmer med Ild til de yderste Dele —
Men det samlede, duftende Hele
Af hver Tone, hver Lyst og Tanke
Af hvert Suk hvormed Hjerterne banke
Af hver Glands i det vaade Øie
Af hvert Smiil over Dødens Mund —
Bliver baaret paa Nattens varme
Bløde, kjærlige Moderarme

Baaret som Offer mod det Høie —
Offervirak til Guden der breder
Over Hesperiens udvalgte Steder
Saadan forunderlig Aftenstund.

Domine, qvo vadis?

I Keiser Neros Tid af Blod
Da Romas stolte Nakke
Var Skammel for Tyrannens Fod
Og maatte dertil takke —
Da Dolk og Gift, og Spil og Drik
Var blevet Dagens Orden
Og en Afsindigs Luner gik
Som Gudsbud over Jorden —

Da flygted Fred til Fængslets Bund
Og Frihed til en Fange,
Da lod fra Katakombers Grund
De klare Fremtidssange.
Da blev der Tegn og Mærker sat,
Da skede der Mirakler —
Da lyste gjennem Tidens Nat
De Christnes Martyrfakler.

Til Imperators Tidsfordriv
Til Latter for hans Slaver
Der tændtes Baal af Christenliv
I Keiserborgens Haver.
De revves sønder, traadtes ned
Af Løver, Elephanter —
Og smilte dog med Tro derved:
Af Blod groe Fremtids Planter.

Liktorens Arm og Sværd blev mat,
De vilde Dyr blev mætte —
Den keiserlige Tigerkat
Dog Intet kunde trætte.
Blandt Christne, som for Naden stod,
Ham fattedes den Største
Og efter sandt Apostelblod
Han maatte graadig tørste.

Der sagdes jo at midt i Rom
Sad Petrus, Lærens Klippe.
Var Han først truffet, styrtet om
Saa maatte Alt vel glippe —
Men skjøndt han ellers aabenbar
Stod kjæk mod alle Vinde,
Dog denne Gang han ikke var
At spørge eller finde.

Men see, en Dag da Sol gik ned
Og Byen var forstummet,
Ud giennem Romas Sydport skred
En Olding, tæt formummet.
Hans Gang var varsom, ofte saae
Han sig med Angst tilbage,
Hans Hoved dybt paa Brystet laae —
Han syntes at forsage.

O det var Simon Petrus selv,
Den stærke Troens Kjæmpe,
Som her sig under Portens Hvælv
Sneg ud med List og Lempe!
For anden Gang han Kjødets Gru
Ei mere kunde knægte,
Han var paa Vei til atter nu
Sin Mester at fornægte.

Vel søgte han med favre Ord
Sit indre Kald at døve:
"Hvad nytter det i Brand og Mord
Et Fredens Værk at øve?
Her Jesu Ord ei agtes paa
Blandt Skrig af Lyst og Fare —
Langt bedre da med det at gaae
Til fjerne Venners Skare."

Dog slige Grunde hjalp ham ei,
Haardt Brødres Nød ham trængte —
Det var som hver en Steen paa Vei
Sig ved hans Fødder hængte.
Tungt henad Via Appia
Saa gik han som en Slave
Mens Døden selv ham spotted fra
De stolte Romergrave.

Men da han kom til Stedet, hvor
I to sig Veien skiller —
Da standsed' han, en Gysen foer
Ham gjennem Livets Kilder:
Thi see, en lys Gestalt ham skred
Imøde fra det Fjerne —
Den Skikkelse han kjendtes ved,
Den skinned som en Stjerne.

Var det en Drøm? — Jesus det var,
Jesus den Nazaræer!
Som før til Golgatha, han bar
Sin Lidelses Trophæer;
Omkring de skildte Lokker sad
Den skarpe Tornekrone,
Det blege, klare Aasyn bad
For Verden at udsone.

Mod Petrus hen det Guddomssyn
Gled i alvorlig Stilhed,
Dets Blik udsendte Straffens Lyn
Og Naadens hulde Mildhed —
Forfærdet Petrus sank til Jord
Og brast i Graad, og da nu
Det gik forbi, han skreg de Ord:
"O Herre, hvorhen gaaer Du?"

Ved dette Suk fra Petri Barm
Standsed den Guds Udkaarne
Og strakte ud som Tegn sin Arm
Mod Stadens nære Taarne.
Saa løfted han sin Stemmes Klang
For Petri Bryst at gjæste:
"Jeg gaaer til Rom, for andengang
At lade mig korsfæste!" — —

Bedøvet nu Apostlen laae —
Og da han atter hæved
Sit Blik mod Aftenhimlens Blaa
Var Synet alt bortsvævet.
Men Stemmen end i Sjælen klang
Som Dommedags-Anklage:
Med Ungdoms Styrke op han sprang
Og gik mod Rom tilbage.

Der søgte han den første Vagt
Og gav sig an med Glæde —
Da Baand og Jern blev paa ham lagt
Af Fryd han maatte græde.
Den næste Dag med Vellyst lod
Han sig paa Korset spænde,
Og priste høit sin Skjæbne god
Der gav ham Jesu Ende.

Men paa det Sted hvor han hiin Kvel
Sin høie Mester mødte,
Staaer nu et lidet hvidt Kapel
Som Vendepunktets Støtte.
Der er det man med Troens Mod
Og hellig Iver viser
To Fodspor af hvor Herren stod
I Lavagulvets Fliser.

Og indenfor i dette Rom
Hvor Petrus leed og døde —
Der gloder nu hans høie Dom
I Mindets Aftenrøde.
Den lyser klar og mægtig som
Et Vidne for al Jorden:
Han, som til Døden vendte om
Er nu en Konge vorden.

Amalfi.

Her ere de natlige Timer blide
Naar Fuldmaanen staaer over ranke Cypresser
Og Lyden af fjerne Vigiliemesser
Fra Klosteret svæver i Haven ind,
Hvor Luften er vellugtsvanger og lind
Og bløde Middelhavs Bølger glide
Med sagte Suk mod Terrassens Trin.

Da bliver dit Sind vel dybt bevæget,
Men ikke af nordisk Maaneskinsfrysen
Hvis blege Straaler med Aandegysen
Stemmer dig stille og høitidsfuld.
Her aander Ensomhed elskovshuld
Her Maanens Skjær, af Sydvarmen kvæget,
Har ikke Glands af Sølv, men af Guld.

Og breder sig om dit Hoved med Mildhed,
Og fylder Rummet med venligt Skimmer,
Og er en Dag uden blændende Glimmer
En Dag uden Hede og Arbeidsværk,
En Dag, hvori Hjertet kan svulme i Stilhed
Og Sjælen med Blomsterne dufte stærk.

Thi denne Dag er de natlige Tider
Da Fuldmaanen klar over Bjerget svæver
Og en Hvisken i Myrthehækken bæver
Og Bølgernes Sukken gjenlyder lang.
Da vil din Længsel søge sin Klang
Medens sydlig Varme om Brystet Dig glider
Og den hele Natur er en Kjærlighedssang.

Palmen.

Mindes du paa Capri ei den Have
Hvor den høie Palme eensom staaer?
Ved dens Side Laurer synes lave,
Figentræet ikke til den naaer.
Rige Planter fra en tropisk Zone
Om dens Fod en Krands af Blomster slaae,
Men dens brede, let udspredte Krone
Har til Baggrund Havets dybe Blaa.

Glødende er Sydens Middagsbue
Over denne sære Ø udspændt,
Af dens Magt de røde Klipper lue,
Af dens Magt er Jordens Liv forbrændt.
Ei et Suk igiennem Luften svæver,
Slappe hænge hver en Blomst, hvert Blad —
Kun den ranke Palme kraftig hæver
End sin Vifte op i Solens Bad.

Og skjøndt alle Vindpust tie stille
Løftes denne Vifte op og ned,
Og dens fine blege Stængler spille
Skjælvende og hvislende derved.
Hvilken Kraft er dette, som kan røre
Palmens Top mens Luften sover heed?
Er det Slangers Hvislen som vi høre,
Eller hviske Alfer sødt om Fred?

O, det er det sidste, kun det sidste —
Husker du ei meer Legendens Ord,
Hvorfor Palmetræets grønne Kviste
Minde evigen om Fred paa Jord?
Har du glemt hvad Eremiten sagde
Han hvis Celle høit paa Klippen staaer,
Han, som sine tørre Hænder lagde,
Signende paa dine dunkle Haar?

Der er fundet i de hellige Skrifter
At da Israels mægtige Prophet
Havde igjennem Himlens aabne Rifter
Billeder af Fremtidspagten seet —
Hørte han Jehovahs egen Stemme
Tale til ham Ord af Liv og Død,
Kunde længe dog ei ret bestemme
Hvorfra Guddomsrøsten til ham lød.

Det var ei fra Tordenskyens Dragen
Over Himlen, rullende og mørk —
Det var ei fra Samumstormens Jagen
Vildt med Sandet i Arabiens Ørk,
Det var ei fra Havets dybe Bruſen
At Jehovahs Tale vældig lød —
Men det var fra Palmens ſtille Suſen
At Guds Stemme mildelig udflød.

Siden den Tid ſtaaer den høie Palme
Over alle Jordens Vækter prud,
Siden den Tid gaaer en Fredens Pſalme
Fra dens Krone over Verden ud.
Thi af Herrens Aande, ſom har faret
Sagte gjennem Bladene engang,
Har den from og troligen bevaret
Endnu tydeligt en Efterklang.

Derfor er det at dens Grene ſkjælve
Let af Andagt i den ſtille Luft,
Derfor er det at dens Top kan hvælve
Sig om Ørknens Glød med Skyggens Duft;
Derfor var det at dens Grønt blev kaaret
Til for Herrens Søn at bredes frem
Da han paa en Aſeninde baaret
Holdt ſit Indtog i Jeruſalem.

Var det ikke saa den gamle Pater
Talte, da vi i hans Have sad
Mellem de ildfarvede Granater
Og den hvide Daphnes blanke Blad? —
Seer du end, hvor han paa Palmen viste
Der stod rank og grøn i stærkest Sol,
Hvor han ydmyg Herrens Godhed priste
Som gav Jorden dette Fredssymbol!

Barkarole.

(Til en neapolitansk Folkemelodi.)

Seer du hvor kjærlig Maanen staaer
Bag Posilippos Høie,
Og som et Elskovsøie
Sin Glands paa Hav udslaaer?
I Bølgens bløde Arme
Min Barke vugger sig,
Alt aander Lyst og Varme —
Kun du er kold mod mig.

See, hvor ad Aarens vaade Blad
De blanke Funker trille —
Hist i en Baad de spille,
Hvor Sangen stiger glad!
Til Elskovsmøder drage
Nu Lazaron og Rig —
Jeg ene er tilbage:
Du tænker ei paa mig.

Hvorfor, hvorfor er jeg Dig mod?
Kan ei mit Øie lue,
Har jeg ei skjøn Formue
Og fyrigt Ungdomsblod?
Kan Andre Dig behage
Saa skeer det kun ved Svig — —
Hvad hjælper al min Klage:
Du tænker ei paa mig!

Dog end en Gang jeg styre maa
Min Barke til din Bolig,
Min Sang skal om, urolig
Dit aabne Vindue naae.
Hvem veed? — naar Tonen svæver
Paa Nattens Duft til dig,
Maaskee dit Hjerte bæver —
Da tænker du paa mig!

Et ſicilianſk Aftenlandſkab.

I Guadagnadalen ved Palermo
Paa den røde, ſolforbrændte Sandbund
Mellem Aloer og Kaktushække
Staaer et gammelt Kors af Steen og ſtrækker
Sine brudte Arme hen i Luften.
Under dette Kors paa Trinet knæler
Der en Capucinermunk, ſom ivrig
Beder af ſit lange Paternoſter
Medens fra det nære Geſu-Kloſter
Sagtelig til Angelus det ringer,
Og den milde Aftenkjøling bringer
Derfra Lyden blandet ſødt med Duften
Af de blomſtrende Orangehaver.
Solen gjerne over Bjerget dvælte,
Maa dog ſynke langſomt bag dets Spidſer;
Fra dens Øie ſom til Afſked glider

Varmt et Rosenskjær ad Klippens Sider,
Disse nøgne Sider i hvis Ridser
Kun den vilde Myrthebusk vil grønnes.
Snart den lyse Rosenglands sig breder
Om den hele Rad af skjønne Fjelde
Som med let, dog kraftig grundet Vælde
Slaaer sin Halvkreds elskende om Dalen.
Klare, luftige og dog hvor faste
Staae de i det Fjerne, og det synes
Som selv Klippens Skal ei her kan hindre
Lysets Kraft fra mægtig frem at trænge.
Kun de dybe Klofter endnu kaste
Lange Skygger ind i Rosenskjæret
Og opvække broget Farvesmeltning.
Men den stærke Aftenglands har naaet
Nu til Dalens sidste, brede Aabning
Hvor Palermos blanke Spir og Kupler
Svømme i dens lyserøde Taage —
Og dens røde Guld er strøet over
Havets dunkelblaae og klare Vover.

Alt er roligt, man maa troe at Freden
Har sin Hjemstavn her i dette Eden,
Og at Livet her henløber stille,
Som Duggdraaberne paa Lauren trille.

Sødt det hele Aftenlandskab blunder, —
See, da synker Solen længer under
Og den første Aftengysen sukker
Gjennem Dalen, Kaktusblomsten lukker
Til sit glindsende og fine Bæger,
Luftens blide Rosenskjær fordunkles
Til en dyb og dyster Purpurgløden
Som om Blod og Ild sig vilde tømme
Over Egnen ned i brede Strømme.
Klostrets Natteklokke ængstlig klemter,
Munken, som endnu ved Korset hviler
Slaaer sig for sit Bryst og dobbelt beder,
Vilde Folk med saracenske Øine
Lumske Miner under brede Hatte
Dukke op bag Hække og paa Veien,
Hvor en ærbar Borger paa sit Æsel
Drager hjem til Byen med sin Vinding,
Med sin Bøsse lagt tværsover Knæet
Og sin venstre Haand paa Dolkegrebet. —

Saadan aander Dalen tungt med Venten.
Da gaaer Solen endnu længer under,
Det blodrøde Skjær endnu forandrer
Farven til det Dunkelviolette
Som nu flyder over Bjerg og Slette

Sammen med de store brede Skygger
I hvis Ly alt Mørkets Rædsel bygger.
Munken iilsomt til sin Celle vandrer,
Alle følge ham hvor Hjemmet kalder
Indenfor de trygge Byens Porte —
Alt herude tier, er bedækket;
Sydens Nat slaaer pludselig de sorte
Vinger sammen over Mark og Høie
Skjuler dem som et tillukket Øie;
Kun Ildfluerne i Krattets Dunkle
Som bevægelige Stjerner funkle,
Medens Sydens varme Nattedrømme
Mellem Angst og Vellyst hvile ømme
I Guadagnadalen ved Palermo. —

La Flora.

Der er i Palermo en underfuld Have
Hvor Syden sin skjønneste, fineste Gave
Har udbredt paa fløielsblød Grund:
Der Dronningen over Blomsternes Rige
Holder sit Hof med en Pragt hvis Lige
El Hafiz kan male dig kun.

Her om den skiønne Fyrstindes Throne
Blomstervasaller fra hver en Zone
I skinnende Klæder staae.
En Vagt af Torne dem tro bevare
Og Pagers og Terners vingede Skare
Dem alle tilhaande gaae.

De duftløse Blomster glimre og prale
Og ville Morgenens Guld afmale
I deres glindsende Skjød.

Men tusinde andre aabne sig milde
Og sprede af egen Kraft, og stille
En Duft, saa kvægende sød.

Har du det rigtige, fine Øre
Saa kan du i Farven og Duften høre
En Sang, paa Blomsternes Viis.
De synge alle med spæde Stemmer
En Sang, som aldrig mere du glemmer —
En Sang til Dronningens Priis.

Orangeblomster og Roser ere
De tvende mægtige Chor som bære
Det Heles Duft-Harmoni.
Op derimellem løfte sig ville
Heliotropens kryddrede Trille,
Magnolias Glødmelodi.

Dybt fra Bassinet Nymphæer sukke
Klokkeblomsterne kjærligt klukke —
Fontænens Pladsk falder ind.
Og over den hele Concert sig neie
De høie Palmevifter og eie
Kjøling for Dronningens Kind.

Men denne Fyrstinde, til hvis Hæder
Den hele Have dufter og kvæder
Kun hende bemærker du ei —
Hun sidder usynlig blandt dem alle,
Kun saare sjælden hun lader sig kalde
Tilsyne paa Menneskers Vei.

Dog, dvæler du her i La Floras Gange
Til Palmeskyggerne blive lange
Og Aftnen udfolder sig —
Sid da kuns stille, da kan det hænde
Du faaer en dæmrende Form at kjende,
Da svæver hun nær til dig.

Da rører hun dig med sin Liliekrone
Og lader dig høre Aftnens Tone
Om Blomsternes Kjærlighed —
Da ryster hun over dig Blomsterstøvet,
Da bliver du ganske duftbedøvet
Og underlig længselsheed.

En Studie.

Let over Dalens Skraaning
Hvor Morgenfriskhed boer
Olivenskoven breder
Sit fine, blege Flor,
Imellem de krumme Stammer
Er lagt et Teppe af Grønt
Og Crocus og Violer
Tegne sig derpaa skjønt.

Her i Plantagens Aabning
Hvor Diet frit kan gaae
Staae nogle gamle Mure
Med Epheukrandse paa.
Knapt deres Form kan skjelnes
Rigtigt af Massen frem,
Men Antikvaren finder
Nok let et Navn for dem.

Af den antike Villa
Han viser et Fundament,
Derovenpaa et Kloſter
Som og ſit Liv har endt.
Men i den dobbelte Levning
Af Hedenſkab og Tro
Har et Par Landfolk niſtet
Sig ind med ſtørſte Ro.

Der ſidder Kvinden ude
I det hvælvede Portal
Og ſpinder paa ſin Haandteen
Hvor Skyggen freder ſval.
Igjennem det Grønne falder
En Solſtribe fiin
Paa hendes røde Klædning
Og hendes Hovedliin.

Om Kvinden ſmukt er leiret
Hendes halvnøgne Smaae,
Den Mindſte i en Faldkurv
Maa trodſig opreiſt ſtaae.
Og indenfor i Gaardens
Lysgrønne Skjær
Skimtes en Gjed, ſom nipper
Af Murens Blade og Bær.

Høit over paa den anden
Side af Dalens Strøm
Der hæver sig en Bjergvæg
Saa let som i en Drøm.
Ned ad dens røde Klipper
Hvor Viinløv hænger smukt
Dandse der Kaskateller
Som Sølverbaand i Flugt.

Høit paa Bjergvæggens Tinde
Mod Himlens dybe Blaa
De sortgraa Byens Huse
Og Taarn og Kupler staae.
Men over det hele Landskab
Har Sydens lette Luft
Udbredt sin skinnende Klarhed
Og fine Farveduft.

Paa Skrænten sidder en Maler
Under sin Lærredsskjærm
Og tegner og pensler flittigt —
Men er han end nok saa ferm,
Han tegner dog aldrig rigtigt
Sjælen af Landskabet frem —
Kun et stumt, om end farverigt Billed
Han bringer i Mappen hjem.

Men Sangen som hviler i Farven,
Men den sødt bevægede Luft
Men Cicadernes Surren i Græsset
Men de tusinde Blomsters Duft —
Det kan ei Lærredet fange,
Det synker til Hjertets Grund,
Der har han det levende Billed
En sjælden Erindringsstund.

Det onde Øie.

"Nu skjærmer os Kastanieskovens Kroner
Mod Foraarssolens stærke Straalebad,
Den grønne Kjøling venlig dig forsoner
Med Heden som paa Bjergets Skraaning sad,
Hør Fuglesangen, hvor den liflig toner!
See Lysets Guld igjennem dunkle Blad —
Lad Tøilen falde nu paa Dyrets Manke
Her er en Vei for Hvile og for Tanke.

Siig mig da nu, mens jeg dit Muuldyr leder
Forsigtig her, hvor Stien deler sig,
Min Elskte siig, hvorfor til disse Steder
Du vilde at jeg skulde føre dig? —
Du svarer ei? — min Gud, jeg troer du græder,
Igjennem Taarer smiler du til mig —
Dog, disse Blikke ere elskovsfulde,
Tilgiv, jeg spørger ikke meer, du Hulde!"

Han taug den høie Fremmede, som førte
Sin Dames Ganger opad Skovens Sti,
Hans Vœxt var rank, hans sikkre Gang berørte
Let Veiens Steen, hans Røst var Harmoni,
Hans blonde Haar, hans lyse Hud tilhørte
Ei dette Land hvor Solens Magt er fri —
Sin stœrke Haand paa Dyrets Hals han lagde
Hans Lœbe taug, men Øiet Alt udsagde.

Thi see, hun sidder yndig paa sin Sadel
Hans unge Brud, i skyhvid Sommerdragt!
En Sydens Blomst, af ægte Ild og Adel
Men luftskjær som en hvid Camelias Pragt.
De fine Lemmer taale ingen Dadel,
Vidunderlig er Øiets dunkle Magt —
De sorte Lokker falde uden Hinder
Omkring de blege, men dog varme Kinder.

Et sneehvidt Slør er fæstet i den blanke
Den sorte Fletning med en Sølverpiil,
Og skygger som en klar og kjærlig Tanke
Om Øiets Straale og om Lœbens Smiil,
Og skjuler ei, og hœver kun den slanke
Den rene Form, det romerske Profil.
Omkring den runde, hvide Haandled falder
En Rosenkrands af blegrøde Koraller.

Saa drog hun frem igjennem Skovens Gange
Et Udtryk for al Sydnaturens Aand:
Viinløv og Epheu slyngede med lange
Guirlander over hende Elskovsbaand,
De brogede Libeller blev ei bange
Men kom og satte sig paa hendes Haand,
Og ved hver Drik fra hendes Øies Kilde
Skovgrundens Blomster dufted dobbelt milde.

Det bedste Blik af alle dog hun sendte
Til Ham, der tro ved hendes Side skred.
Det ømme Blik dybt i hans Indre brændte
Og gav ham dog en sød, en salig Fred.
Hun gav ham mere end han kunde vente:
Hun bøied tæt sit Hoved mod ham ned,
Og fra de skjønne Læber lod hun svæve
De sagte Ord, hvorved hans Nerver bæve:

"Du har vel Ret, jeg maa dig nu bekjende
Hvad der har ført mig her i Bjerget ud,
Du stolte Mand! som hist fra Verdens Ende
Kom til mit Hjem, at fæste mig til Brud —
Men du maa love mig ei at forvende
Til Spøg min Tro, er den end mod din Gud:
Jeg seer det vel, du troer ei hvad vi dyrke —
Men hvad jeg taler nu har Sandheds Styrke.

Du veed, der gaaer et Sagn i disse Egne
Fra Oldtids Nat om onde Øines Kraft:
Vi troe der gives Folk, som allevegne
Ved deres Blik kan stænke giftig Saft.
Ved disse Blik maa hver en Lykke blegne,
Hvert Haab fordunkles, som vor Sjæl har havt.
Ak, af et saadant Øie er jeg truffet,
Og aldrig har dets onde Varsel skuffet!

Ja smiil du kun, jeg hører Slangen hvæse
Dybt i mit Bryst fra den Tid, at jeg var
I Huset hos den gamle Herr Marchese
Min Slægtning, ham jeg siden arvet har.
Did kom der, for at lære mig at læse,
En ung Abbate med sit Breviar —
Halvt Barn endnu, jeg kjendte ikke nøie
Den Magt, der strømmed fra hans dybe Øie.

Men snart jeg fik at føle al den Smerte
Som fra hans onde Øie kunde gaae,
Jeg lagde Laurbærblade paa mit Hjerte
Men ak, det vilde ei meer roligt slaae,
Omsonst jeg alle Tegn og Midler lærte
Der mod en saadan Magt er fundet paa —
Hvorhen jeg gik, og hvor jeg end mig dulgte
Hans dunkle Blik mig brændende forfulgte.

Hvad siger du? og hvorfor bæver Klangen
Saa i din Stemme, hvorfor blegner du?
Jeg elsked ham, du troer? — O ja, som Fangen
Høit elsker Boddelen i sidste Nu,
Jeg elsked ham som Fuglen elsker Slangen
Der tryller den i Dødens aabne Gru —
Men Han, han elsked mig vel som han kunde,
Og slog med Elskov Hadets dybe Munde.

Tilsidst, en Dag mens i Akaziers Skygge
Jeg ene i vor lille Have sad
Og hjalp mig selv paa Fremtids Slot at bygge,
Da rasled det i Laurbærhækkens Blad —
Abbaten stod for mig — hans Træk var stygge
Af Lidenskab, han truede, han bad —
Jeg vilde flygte, men min Kraft var omme —
Jeg skreg om Hjælp — han hørte Nogen komme.

Da slynged han paa mig et af de Blikke
Der iisnende til Livets Kilder gaae
Og mumled: Jeg maa bort, dog skal du ikke
Din Lykke i en Andens Favntag naae:
Mit onde Øies Pile vil jeg skikke
Dybt i din Fremtid, hvis du vover paa
At aande Elskov af en Andens Læbe —
Da skal mit Blik dit Haab og hans vel dræbe.

Han styrted bort — jeg saae ham ikke siden;
Hans Blik dog brændte længe i mit Bryst
Til Smerten dulmedes engang med Tiden
Og Frygten dækkedes af Ungdoms Lyst, —
Saa blev den sorte Plet kun svag og liden
Selv Varselsraabet i mit Indre tyst —
Indtil, o Elskte, ved vort første Møde
Jeg lærte sandt af Kjærlighed at gløde.

Da bredte sig den sorte Skygge atter
Over min Sjæl, midt i min Lykkes Fred,
En Angst, en Bæven som jeg ikke fatter,
Selv ved dit Bryst i mine Aarer gled —
Det er som hører jeg en haanlig Latter
Naar jeg er stoltest i din Kjærlighed,
Du mærked ofte Taaren i mit Øie —
Nu kjender du den Frygt, som vil mig bøie.

I denne Angst jeg drog mig da til Minde
Et sidste Middel mod hiin onde Magt:
Paa Bjerget her, paa Monte Cavos Tinde
Er der et gammelt, helligt Kloster lagt —
Der skal man et Madonnabilled finde
Som før i samme Nød tit Hjælp har bragt —
Didhen, min Elskte, er det nu vi drage,
Der vil Guds Moder al vor Sorg borttage."

Den Fremmede med Uro havde lyttet
Til Damens Skriftemaal, hans Kind blev bleg
Hans Læber sammenbidte, Haanden knyttet,
Hans Bryst af indre Spænding sank og steeg —
Dog hvortil havde her et Udbrud nyttet?
Al Vrede snart for hendes Smiil bortveeg —
Han svared blidt, og viste med det samme
Paa Klostret, der steg op af Skovens Ramme.

Her stod dets plumpe Muur, sortgraa af Ælde,
Paa Spidsen af en længst udbrændt Vulkan
Med Udsigt over Sletter, Søer, Fjelde
Til hver en Kant, som fra en fri Altan.
Ved Kirkedøren hæved sig med Vælde
En hundredaarig, skyggefuld Platan —
Derunder laae, paa kjøle Marmorkvader,
En Gruppe Tiggere med dovne Lader.

Af den italienske Landeplage
Modtoges nu, forfulgtes nu de To
Selv ind i Kirkens Fred med Klynk og Klage,
Og maatte kjøbe sig lidt Andagtsro.
Den Fremmede blev staaende tilbage
Nær Indgangsdøren med sin Kjættertro,
Mens Damen mildt bekymret til ham smilte
Og ene længer op i Kirken ilte.

Derinde var det skummelt og beklumret —
Dagslyset stred mod døsigt Kjerteskin,
En egen Dunst af Vox og Virak lumred
Om hendes Pande, og faldt tungt paa Sind.
Det var som havde Overtro der slumret
En Sekelsøvn, i Ly for Tidens Vind; —
Fra Choret lød de dumpe Munkesange
Som Mørkets Røster gjennem Kirkens Gange.

Det undergjørende Madonnabilled,
De fromme Brødres Rigdomskilde, stod
I et Kapel med Flitterstads opstillet,
Omgivet af en kunstig Straaleflod.
Did gik den Skjønne, hendes Taarer trilled,
Hun kysted Billedets forgyldte Fod
Og sank i Knæ ved Alterets Gelænder
Og bad med ydmygt sammenlagte Hænder.

Da skred en Munk med sagte Trin fra Choret
Igjennem Skibet, til Kapellet ned,
Saa lydløst som en Tiger følger Sporet
Af Antilopen, der forbi ham gled.
Alt stod han hos den Bedende, og bored
Sit hvasse Blik i hendes Haab om Fred,
Og nævnede et Navn, som vel hun kjendte,
Som gjennem alle hendes Nerver brændte.

Thi det var ham, Abbaten selv, der stirred
Paa hende atter nu med fordums Magt.
Dødbleg han var, hans sorte Skjæg forvirret,
Hans Klædning Barfodmunkens grove Dragt;
Asketisk Tvang, af Livets Lyster tirret,
Dybt paa hans Træk sit Stempel havde lagt,
De magre Hænder, korsviis over Brystet,
Krampagtigt havde han mod Hjertet krystet.

Hun maatte see paa ham, skjøndt hun ei vilde,
Ved hans sig hængte hendes bange Blik,
Omsonst anraabte hun den naademilde
Madonnas Hjælp — ei noget Svar hun fik.
Kun dybere han kunde hende hilde
Skjøndt intet Ord meer fra hans Læbe gik —
Men fast hans Øie over hende ruged
Og hendes Hjerteblod med Vellyst suged.

Paa Altarfoden sank hun overbøiet
Som Lilien for Sciroccoskyens Ild,
Hans var det sidste Blik endnu, for Øiet
Sig under Afmagts Dække lukked til.
Dødssøvnen hendes Skjønhed kun forhøied —
Dybt Munken sukked, stirred mere vild,
Og traadte nærmere til hendes Side
Og lod sin Haand ad hendes Lokker glide.

Men see, da stod han pludselig tilstede
Den høie Fremmede, som Lyset klar —
Hans Aasyn flammede af ædel Vrede,
Mens sikker Kraft han paa sin Pande bar:
Den Dolk, som Munken havde strax tilrede
Han vristed ham af Haanden lynildsnar,
Og slynged ham foragteligt tilbage —
Og knæled, for den Elskte at optage.

Skjøndt Raseri udspændte hver hans Sene
Og Purpurstrømme til hans Kind sig gjød
Maatte Abbaten dog nu ydmyg tjene
Sin Klosterregel, og hvad Kirken bød;
Thi med de To han var ei længer ene,
Hans Brødre iled til, da Larmen lød,
Og tog ham op i Rækkerne, og hented
Til Cellen ham, hvor Poenitentsen vented.

Men da han kom i Dørens lave Bue
Som Kirkens Kors med Klosteret forbandt,
Han vendte sig, og Alle maatte grue
Vel for den Kval, de i hans Ansigt fandt:
Angst, Had og Brynde sad i Øiets Lue,
Vildt vred han sine Hænder — og forsvandt;
Men længe end fra Klostrets indre Gange
Lød Munketogets sørgelige Sange. —

Imidlertid blev Hun i Afmagts Slummer
Udbaaret paa sin blonde Ridders Arm —
Let som et Barn, der sover efter Kummer
Hun hviled ved sin Elskers stærke Barm,
Og al den Ømhed som et Hjerte rummer
Paa hendes blege Kind han aanded' varm —
Og i det Fri, hvor Fugle sang saa trygge,
Han satte hende i Platanens Skygge.

Der, hvor den rene Bjergluft Livsstof bragte,
Hvor Himlen hvælved sig saa klar og blaa
Begyndte hendes Bryst at aande sagte
Og Læben atter Livets Skjær at faae.
Hun rørte Haanden — snart hun kunde magte
Halvt at slaae Øiet op, og da hun saae
At hendes Hoved ved hans Hjerte hvilte
Hun rødmed svagt og som i Drømme smilte.

Men snart Bevidstheden kom over hende
Om noget Rædsomt, der var foresaldt.
Et ængstligt Blik hun maatte om sig sende —
Da foer hun sammen — nu hun husked' Alt:
"Det onde Øie — Hjælp! — hvor er han henne?" —
Saa hvisked hun og mat tilbagefaldt,
Og græd saa dybt, som vilde hun udtømme
Sin hele Sorg i klare Taarestrømme.

Han strøg med Haanden over hendes Pande,
Hans Stemme lød saa klar og dog saa øm:
"Kom til dig selv min Elskte! du skal sande
At Alt var kun en tom, en dunkel Drøm.
See om dig her! see disse skjønne Lande
Udbredte for vor Fod i Lysets Strøm:
Det er dit Fædreland, du Lykkelige,
Det er Italias glandsopfyldte Rige.

Lad Klarhed da, lad Fred fra disse Egne
Fra dit, fra Lysets Hjem gaae til dit Bryst!
Lad Eders Minder, Eders Kunst omhegne
Dit unge Livshaab med uskyldig Lyst —
Da maa den mørke Overtro vel segne,
Den vilde Lidenskab sig skjule tyst —
Og Skorpionen knuses, som tæt under
Dit Sydens bedste Rosenblade blunder.

Thi den det var, hvis Braad dig vilde stikke
Ved Præsten og hans onde Dies Magt —
See nu ret dybt i mine gode Blikke!
De har en Lægedrik fra Nord medbragt
Af trofast Mildhed, som — det feiler ikke —
Med dit Italias Lysglands sammenlagt,
Maa have Kraft at splitte al din Smerte
Og bringe Ro og Klarhed til dit Hjerte.

Saa følg mig da med Tillid! lad tilbage
Din sidste Rest af Frygt i Klostret her —
See, hvor alt Bjergets Skygger lange drage
Over Campagnen, Aftnen er alt nær:
Vi strax vor Vei maa ned ad Bjerget tage,
Der bliver dunkelt under Skovens Træer —
Kom, lad mig hjælpe dig — nu godt, saaledes
Jeg støtter dig, imens dit Muuldyr ledes." —

Hun svared ei et Ord, men lod ham raade —
Et Smiil dog svagt om hendes Læber gled —
Han bragte hende saa, paa varsom Maade,
Igjennem Skoven, til Fraskati ned.
Der havde han en Villa, hvor hun baade
Fandt Sydens Glod og Nordens rene Fred,
Og kunde hvile sødt, og stille kvæges
Og lade Hjertets Vunde langsomt læges.

Sidste Gang.

Min Elskte, husker du den sidste Gang
Vi vandred under Peterskirkens Buer?
Fra Kuplen gloded Julisolens Luer
Og bæved hen med Chorets fjerne Sang.

Der var saa svalt, saa høitidsmildt derinde
I det uhyre, marmorblanke Rum;
Snart skulde Alt kun være os et Minde,
Vort Hjerte var saa fuldt, men Læben stum.

Det var som alle hine skjønne Dage
Vi havde levet, havde nydt i Rom,
Her i eet Straalepunkt tilsammen kom
Nu da med Alt vi maatte Afsked tage.

Den Vandring var saa kort, og dog saa lang:
Vi vilde ei eet elsket Sted forglemme,
Hvert Monument, hvert Billed havde Stemme
Og aanded dybt til os: For sidste Gang!

For sidste Gang! det hvisked gjennem Rummet,
For sidste Gang! det lød fra hvert Kapel —
Og stedse siden har vort Bryst fornummet
En Efterklang af denne Dags Farvel.

Som tvende Sjæle, der i Tvivlsmod vandre
I Tankens Sphærer, saa vi irred om
I denne Labyrinth af Dom ved Dom —
Og skildtes, mødtes, og kom fra hverandre.

Tilsidst, jeg mindes det, Du havde vovet
Dig ind i Sideskibets Gange, da
Jeg fandt dig knælende, med sænket Hoved
For Buonarotis høie Pietà.

Der sad hun sorrigmild, vor Herres Moder
Med Sønnens døde Legem paa sit Skjød —
Fra hendes sænkte Blik til Sorgen flød
Barmhjertigheds og Mildheds rene Floder.

Det var ei Synd at bøie Knæ for hende
Skjøndt hendes Billed i vort Hjem ei staaer!
Det var ei Synd for Kunstens Værk at brænde
Naar Andagt og naar Trost derfra udgaaer.

Den var ei spildt, den stille Bøn Du lagde
Til hendes Barm i denne Afskedsstund:
For den hun Dig Erindrings Fred tilsagde
Og vakte Gjensynshaabet af dets Blund.

Tidens Tegn.

Den er kommen, Verdensbevægelsens Stund!
Kommen med Kraft, som aldrig tilforn!
Dens vældige Aande, som Heimdals Horn
Vækker Folkeslagene op af Blund
Og river op fra den dybeste Bund
Hvad Menneskehavets Flade dølger,
Og kaster dets høie, skummende Bølger
Ind over den møisomt fredede Grund.
De havde arbeidet saa klogtigt derpaa,
De fine Statsmænd, som styrede Jorden,
At holde vedlige den skuffende Orden;
Ved alle Midler, ved alle Slags Kunster
Den gjærende Folkekraft at nedslaae,
At skjule Svælget med gjøglende Dunster,
At forhindre Nationernes Lytten paa
Den alt i det Fjerne rullende Torden.

Det lyktes dem og til en Tid at dæmpe
Den engang vakte Bevægelsens Aand,
Men fordi den mægtige Skjæbnens Kjæmpe
Samled Kraft i Roligheds Ledebaand,
De troede strax, eller vilde os lære
At nu var Striden udstridt paa Jord,
At de nye Ideers slagfærdige Hære
Kunde væbnes af med et Magtens Ord,
Kunde bringes til med Taalmod at bære
Altid de gamle Systemers Aag —
De betænkte ei, skjøndt de anede dog
At den evige Fred vil aldrig opstige
For den evige Ret har grundet sit Rige.
De vilde ei see de Tegn og Mærker
Som over Tidshorizonten stod
Og varsled om Verdens stigende Flod,
Om de kommende Dages Underværker.

Det største Tegn af alle var hiint
Der viste sig hist i Europas Have,
Hvor et fyrigt Folk paa Antikernes Grave
Laae lænkebundet, af Fremmede piint.
Der reiste sig op fra Sankt Petri Stol
Selv Klerkefyrsten, den Incarnation
Af det Gamles mørkeste Tradition,

Og vendte sig om mod den nye Tids Sol,
Og udtalte Ord saa rige paa Handling,
Og vakte, med Signen af Kirkens Bønner
Den herlige Halvøes begeistrede Sønner
Til moden Selvstændigheds fulde Forvandling
Til Sprængen af alle fremmede Baand,
Til det skjønne Fædrelands Enhedsaand.

Og derfor skal det ikke forglemmes
Naar Europas Orden atter bestemmes,
At det var i Italiens klassiske Egn
Man nu først skued Fornyelsens Tegn,
At Hesperiens Stammer selv fandt Vei
Til Frihed og Enhed, og ventede ei
Til Stødet skulde fra Vesten ramme
Og bringe med sig Forstyrrelsens Flamme.
Og derfor skal Han, som først vilde kalde
Sine Lande sammen om Fremtidens Flag
Skal han, en Præst, uden Vaaben og svag, —
Staae fast paa den ældste Throne af alle
Mens de andre Jordens Mægtige falde,
Mens Konger ligge i Støvet sjunkne
Fordi de var fiendske, eller blot lunkne
Mod Tidsaandens Krav, mod Fremvandringens Sag.
Da skal han staae høit i sin fulde Pragt
Fordi hans Magt var en aandelig Magt,

Fordi han forstod i den at optage
Bevægelsens seirende Element,
Fordi han havde rundt Verden sendt
Fredsbud om Friheds kommende Dage.

Men de fine Statsmænd hørte ham ikke;
De sad og granskede med selvkloge Blikke
I gamle Traktater, og vilde beskikke
Staternes Lod efter Landkortstegning,
Og lode ganske ud af Beregning
Slægternes Ret og Folkenes Stemning
Og Nationernes Minder og Sprog og Blod —
Den dybe, den samlede Strøm hvorimod
Selv den klogeste Statskunst aldrig forstod
At sætte en fast og en varig Dæmning.

Alt løfted de Undertrykkelsens Haand
Med truende Sværd mod de skjønne Lande,
Hvor Folkebevidsthedens straalende Pande
Hævede sig atter med romersk Aand,
Alt smeded' de nye og stærkere Baand
For den ædle Stamme, som engang bød
Over halve Verdeners Liv og Død —
Forgjæves Hans signende Stemme lød:
Da var Kalken til Randen skjænket i,
Da er Naadens og Fredens Frist forbi.

Da skeer der atter en Eruption
Fra den uhyre Folkevulkan i Vest,
Da gaaer der et Veir med Torden og Blæst
Henover det Gamles skjælvende Rest —
Da faaer den store franske Nation,
Den udvalgte Fortrop paa Fremtidens Bane,
Atter sin vældige Martyrmission,
Da reiser den atter Omvæltningens Fane —
Og medens den hjemme, med dødsmodig Lyst
Opriver sit eget inderste Bryst,
Og medens den hjemme, paa Frihedens Alter
Opkalder de gaadefulde Gestalter
Fra Fremtidsdrømmenes taagede Grund
Og giver dem Magt i Prøvelsens Stund,
Saa Samfundsdybderne derved afdækkes
Og aldrig før hørte Stemmer vækkes; —
Medens den store Nation saa hjemme
Kjæmper den farligste, haardeste Dyst
For Anarchiets Hydra at tæmme —
Slynger den Lynbud ud over Jorden,
Lynbud fra Fremtids dæmrende Kyst,
Som aander Kraft i Folkenes Bryst
Til at hæve sig mod det Gamle med Lyst
Til at skabe den nye Tingenes Orden.

Og nu er de flammende Bauner tændt,
Halv Morgenglands og halvt Skjær af Blod,
Om det hele bævende Continent —
Og med Tankens Snarhed, med Seirens Mod
Staae Nationerne op og tage sin Ret.
Hvad der hører sammen, søger til Eet,
Hvad af fordums Magt var sammenkoblet
Sondrer sig ud i naturlige Dele —
Men Frihedens Styrke, af Seiren fordoblet
Vil forene det Alt til et aandeligt Hele,
Til eet Broderrige, hvis svage Fortoning
Alt skimtes, som Kampens Maal og Forsoning
I det blaalige Fjerne, bag Slægters Grav.
Men dertil er endnu et brusende Hav
Af Stammernes Strid, af Folkenes Gjæring,
Som endnu vil fordre til Offer og Næring
Mange Farens Timer, med Taarer og Blod.
Dog vi kunne dem møde med roligt Mod:
Thi vi see jo i Dagens store Bedrift
Af Forsynets Finger en flammende Skrift
Om Forjættelsens Dage, som skulle komme
Naar Kampens og Prøvelsens Tid er omme,
Naar den evige Ret har grundet sit Rige
Og den evige Fred kan klar opstige.

For Danmark.

(afsjunget ved en Fest for Danmarks Frihed og Fremtid, den 2den April 1848)

Høit bruser atter Tidens Storm
Nu over Jord,
Og splintrer hver forældet Form
Og knuser Despotiets Orm —
Men hæver og hvad ukjendt Form
I Dybet boer.
Den Brænding naaer til fjerneste Strand
Og her vi alt den høre kan
I Nord.

I Danmark Stormen vældig lød:
Nu er det Tid!
Og Lynglimt gjennem Mulmet brød
Den unge Friheds Dag var fød,

Og Folkevilliens Kraft opskjød
Thi det var Tid.
Vel strengt var Friheds første Bud:
Den kalder sine Sønner ud
I Strid.

Thi der hvor Nordens Grændse stod
Fra dunkleſt Old,
Derover vil en fremmed Flod
Sig vælte nu med trodsigt Mod —
Vil spotte Thyra Danebod
Og hendes Vold.
Men der staae nu med Friheds Lyst
De danske Drenge Bryst ved Bryst
Som Skjold.

Du Nordens Aand, som kjendes kan
I Tidens Veir!
Tag med fra Norges Klippestrand
Et Hjerteraab til Brødres Land —
Straal høit, som Fremtids Morgenrand
Om deres Leir!
Og før dem gjennem Stridens Klang
Med Sværdegny og Skjaldesang
Til Seir!

